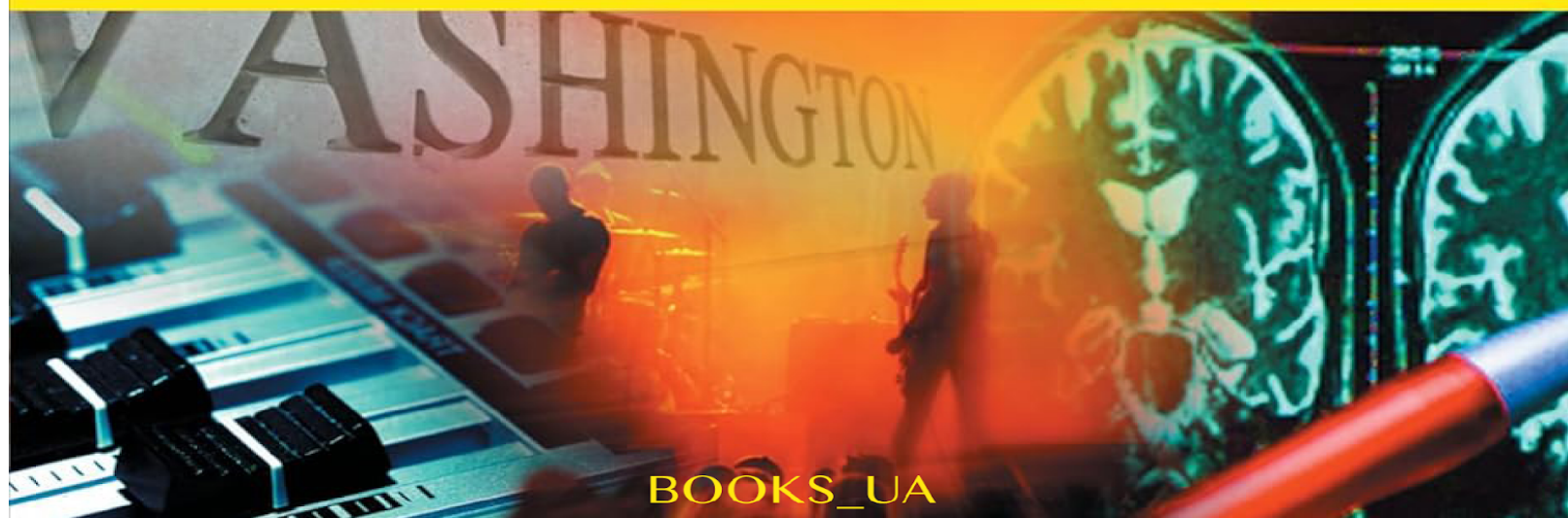

#1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ ЗА ВЕРСІЄЮ *NEW YORK TIMES*

ДЖ.Д. РОББ

ПОСМІШКА СМЕРТІ

BOOKS_UA

Нора Робертс
"Посмішка смерті"

Жанр: детектив

Серія: Слідство веде Єва Даллас №4

Вікове обмеження: 18+

Переклад: Book-UA

Перекладач: Каріна Б.

Текст книги доступний виключно для ознайомлення! Після прочитання негайно видаліть файл із пам'яті пристрою! Забороняється видавати переклад за виконаний вами чи будь-яким чином використовувати опублікований текст з метою отримання матеріальної вигоди.

ЗМІСТ

Нора Робертс Посмішка смерті

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20

Анотація

Нью-Йорк вражений низкою загадкових самогубств. Молоді, благополучні, здорові люди йдуть з життя з посмішкою на устах. Хтось впроваджується у свідомість людей, керує їхніми діями, примушує робити непоправне... Слідство веде лейтенант поліції Єва Даллас - тільки вона може запобігти новим смертям і знайти вбивцю, але чи встигне? Адже наступною жертвою має стати вона...

Запах був дуже знайомим - саме так завжди смерділо в подібних похмурих провулках. Це була вотчина пронириливих щурів і кістлявих напівголодних кішок: то тут, то там спалахували зловісні вогники чийхось очей.

Єва із завмиранням серця рушила в смердючу темряву. Вона знала напевно, що він там, і зобов'язана була вистежити його і затримати. Зброю вона тримала напоготові.

- Гей, милашка, підеш зі мною, а? Зі мною підеш?

Із сутінки долинали хрипкі голоси - чи то п'яних, чи то очманілих від наркотиків. Стогони знедолених, гогот божевільних. Тут мешкали не тільки кішки зі щурами. Це було улюблене містечко тих, кого називають людськими покидьками.

Не опускаючи пістолета, Єва, пригнувшись, стала обходити контейнер зі сміттям, який, судячи зі смороду, не вивозили вже днів десять.

Хтось протяжно завив. Єва повернулася і побачила напівголоного хлопчиська років тринадцяти. Обличчя його було все у свіжих саднах. Він глянув на неї збожеволілими від страху очима і став повільно відходити назад, чіпляючись кістлявими руками за обшарпану цегляну стіну.

Серце у Єви стиснулося від жалю. Колись давно вона сама була такою наляканою дитиною, що ховається в темних провулках.

- Я тебе не зачеплю, - сказала вона тихо, майже пошепки, і, не зводячи з нього очей, опустила зброю.

Ось тут-то на неї і напали.

Він з'явився звідкись ззаду, в одну мить. Єва почула, як зі свистом злетіла вгору залізна труба, швидко обернулася, подумки проклинаючи себе за те, що розслабилася і забула про свою головну мету, і тут же її звалив нищівний удар. Пістолет випав у неї з руки і відлетів кудись у темряву.

На щастя, удар припав на плече, і Єва змогла піднятися. Вона побачила його очі, налиті злістю, явно підігрітою "Зевсом" - хімічною гидотою, якою накачували себе ці покидьки, побачила трубу, занесену над головою, і встигла ухилитися за частку секунди до того, як та з брязкотом обрушилася на бруківку. Єва кинулася вперед і з розмаху врзалася

йому головою в живіт. Він захитався і, люто заричавши, потягнувся до її горла, але вона встигла врізати йому в щелепу з такою силою, що в неї самої заныла рука.

Навколо верещали якісь люди, які намагалися знайти притулок там, де ніхто і ніколи не почувався в безпеці.

Погляд у нього був дикий, але від удару він навіть не похитнувся: "Зевс" заглушав будь-який біль. Він зловісно усміхнувся і підкинув залізну трубу на долоні.

- Уб'ю! Уб'ю сучку поліцейську! - Він обійшов навколо неї, розмахуючи трубою, як хлистом. - Розтрощу голову, а мізки зжеру!

Єва розуміла, що це не порожня погроза, йшлося про життя і смерть. Вона переривчасто дихала, піт тек по обличчю. Ухилившись від удару, вона опустила на коліна, а потім раптово схопилася.

- Зжери спочатку це, виродку! - заорала вона, вихоплюючи другий пістолет.

Стріляти треба було на ураження: ця могутня туша, накачана "Зевсом", рани не помітила б. Він кинувся на неї - і вона вистрілила. Спочатку померли очі. Єва багато разів бачила, як це буває. Вони стали порожніми, як у ляльки. Він почав падати на неї, і вона, відступивши вбік, уже зібралася вистрілити вдруге, але тут труба вивалилася в нього з рук, і він упав, трясучись в останній конвульсії.

Біля її ніг лежало те, що залишилося від людини, яка вирішила стати богом-громовержцем.

- Більше не буде тобі жертв-дівочок, мерзота смердюча, - пробурмотіла Єва і, витерши піт із чола, знесилено опустила руку з пістолетом.

Раптово вона почула якийсь рух за спиною й одразу ж знову підняла зброю, але обернутися не встигла - чийсь сильні руки підняли її в повітря.

- Умійте відчувати небезпеку спиною, лейтенанте, - прошепотів чийсь голос, і хтось торкнувся губами мочки її вуха.

- Рорк, якого біса?! Я мало тебе не пристрелила.

- Ну, думаю, до цього б не дійшло, - розсміявся Рорк і, розвернувши її до себе, міцно поцілував у губи. - Обоюдно дивитися, як ти працюєш, - шепнув він і потягнувся до її грудей. - Мене це..., збуджує.

- Припини!" - вона все ще сердилася, але серце її вже затріпотіло. - Тут не місце для любовних сцен.

- Чому ж? У медовий місяць місце для кохання завжди знайдеться. - Він опустил Єву на землю і поклав руки їй на плечі. - А я все думав, куди це ти вирушила. Відразу треба було здогадатися. - Він глянув на розпластане біля їхніх ніг тіло. - І що ж він накоїв?

- У нього була манія - кроїв черепи молоденьким дівчатам і пожирав їхні мізки.

- Ого! - здивувався Рорк. - Слухай, Єво, а не можна було вибрати спокійнішу розвагу?

- Кілька років тому я мала справу з подібним типом, і мені стало цікаво... - Єва насупилася і замовкла. Боже, ну де вони стоять?! Якийсь смердючий провулок, труп біля ніг валяється. А Рорк у вечірньому костюмі і з діамантовою шпилькою в краватці! - Чому це ти при повному параді?

- У нас же були плани, - нагадав він. - Ми збиралися піти повечеряти.

- Вибач, забула. - Єва прибрала револьвер. - Я й не думала, що все це так затягнеться. Мабуть, мені треба привести себе до ладу.

- Ти мені і в такому вигляді подобаєшся. Можливо, забудемо про вечерю..., на якийсь час. - Посмішка Рорка зводила її з розуму. - Тільки от містечко краще вибрати приємніше. - Він знову притягнув її до себе і натиснув на кнопку.

Темний смердючий провулок миттєво зник. Вони стояли у величезній порожній залі з вмонтованими в стіну комп'ютерами і з дзеркальними підлогою та стелею, на які найкраще проектуються голограми.

Це була найновіша з комп'ютерних іграшок Рорка.

- Давай-но краще замовимо тропічний пляж. Рорк натиснув ще якісь кнопки - і одразу зашелестіли хвилі, вода замерехтіла у світлі зірок. Під ногами в них був білосніжний пісок, а навколо росли розкішні пальми.

- Так, мабуть, краще, - сказав Рорк, розстібаючи Єві блузку. - А ще краще буде, коли я тебе роздягну.

- Слухай, за останні три тижні я й оком не встигаю моргнути, як ти мене роздягаєш!

- Це один із найсолодших привілеїв чоловіка, - відповів він. - Ти щось маєш проти?

Чоловік... Єва досі здригалася, почувши це слово. Цей брюнет із блакитними, як у всіх справжніх ірландців, очима - її чоловік. Невже вона коли-небудь до цього звикне?

- Ні, це просто... - Єва відчула його пальці на своїх грудях, і серце в неї завмерло від задоволення. - Просто спостереження.

- Ох вже ці поліцейські! - Рорк усміхнувся і розстебнув "блискавку" на її джинсах. - Вічно вони за всім спостерігають. Ви не на службі, лейтенант Даллас.

- Це я свої рефлексии треную. Знаєш, за три тижні без роботи можна всі навички розгубити.

Рука його ковзнула між її стегон. Єва закинула голову і тихенько застогнала.

- З рефлексами у тебе повний порядок, - прошепотів він і опустив її на пісок.

Дружина... Рорк із задоволенням повторював про себе це слово. Ця чудова жінка, тонка, розумна, ніжна - його дружина!

Кілька хвилин тому він із захопленням спостерігав за тим, як вона ловила маніяка-вбивцю. Звісно, це було всього лише віртуальною грою, але Рорк знав, що в житті вона потрапляла в складніші ситуації. І вмів зустрічати будь-які труднощі з гідністю.

Він у ній це дуже любив, хоча часом йому бувало ох як непросто. За кілька днів вони повернуться до Нью-Йорка, і знову доведеться миритися з тим, що більша частина Євиного життя буде віддана роботі. Але зараз - зараз вона належала йому одному!

Рорк, як ніхто інший, знав цей похмурий світ, у якому мешкали злодії, вбивці, наркомани. Він виріс у ньому, а потім зумів із нього втекти. Він сам створив своє життя, і, коли був на вершині успіху, в це життя увійшла - ні, увірвалася вона, і знову все довелося міняти.

Колись він ворогував із поліцейськими, потім - зі спокійною цікавістю спостерігав за ними здалеку і ось тепер пов'язав своє життя (іронія долі!) саме з жінкою-поліцейським.

Трохи більше двох тижнів тому Єва йшла до нього назустріч у розкішній сукні кольору бронзи, і в руках у неї був весільний букет. Але ж лише за кілька годин до цього вбивця, якого вона ловила, залишив на її прекрасному обличчі жахливі синці! Але синці були вміло приховані шаром пудри, а її чудові очі кольору нерозбавленого віскі горіли радісним хвилюванням.

Йому здалося тоді, що вона каже: "Ось і я, Рорк. На радість і на горе Господь з'єднає нас. І допоможе нам".

Тоді вони обмінялися обручками. Для нього обручки були речовим знаком того, що вони відтепер належать одне одному.

Рорк підніс до губ її руку і поцілував безіменний палець з різьбленою золотою каблучкою, зробленою за його ескізом. Вона лежала, заплющивши очі. Він з любов'ю

подивився на її вилицювате обличчя, на великий чуттєвий рот, на короткий чубок каштанового волосся.

- Я люблю тебе, Єво!

Щоки її трохи зачервоніли. "Як миттєво вона на все реагує, - подумав Рорк. - Напевно, вона навіть не замислюється про те, яка в неї тонка душа і ніжне серце".

- Я знаю. - Єва розплющила очі. - І навіть поступово до цього звикаю.

- Ось і чудово.

Вона підвелася, сперлася на лікоть і стала прислухатися до шелесту хвиль, що набігали на пісок. А потім глянула на Рорка. "Ця багата, сильна, могутня людина може за помахом руки перетворювати світ, - подумала вона. - І робить це заради мене".

- Ти вмієш зробити мене щасливою. Рорк самовдоволено посміхнувся, і вона посміхнулася у відповідь.

- Знаю. - Він обхопив її за талію, посадив на себе верхи і почав гладити її точені стегна. - Ну, зізнайся, задоволена ти, що на цей останній тиждень я притягнув тебе сюди?

Вона насупилася, згадавши, як нервувала, як відмовлялася сідати в літак. У безстрашного лейтенанта поліції Єви Даллас була одна слабкість: вона шалено боялася літати.

- Мені було добре і в Парижі, - заявила вона. - І на узбережжі. Ми провели там дивовижні два тижні. Тому я відмовлялася розуміти, навіщо було вирушати на цей богом забутий острів, на недобудований курорт, тим паче що більшу частину часу ми все одно проводимо в ліжку.

- Та ти просто злякалася!

Йому було кумедно спостерігати, як вона нервувала перед повітряною подорожжю, під час якої він із задоволенням розважав її і робив усе можливе, щоб від польоту в неї залишилися найприємніші спогади.

- Зовсім ні! - "До смерті, - зізналася собі Єва. - Злякалася до смерті". - Я лише висловила справедливе обурення щодо того, що ти щось запланував, не порадившись зі мною.

- Наскільки я пам'ятаю, ти надала мені можливість планувати все на свій розсуд. Ти була такою ніжною і ласкавою нареченою.

- Уся справа в сукні, - пробурмотіла вона знехотя.

- Ні, люба, саме в тобі. - Він погладив її по щоці. - Єва Даллас. Моя Єва...

Її захлеснула хвиля любові й ніжності.

- Я люблю тебе. - Вона нахилилася до нього і поцілувала в губи. - Схоже, що і ти - мій. Мій Рорк.

Вечеряли вони вже за північ на залитій місячним світлом терасі недобудованої будівлі готелю "Олімпус". Єва сиділа над тарілкою з омаром і милувалася краєвидом.

Курорт "Олімпус", улюблене дітище Рорка, мав бути добудований і відкритий протягом найближчого року. А зараз вони були тут самі, якщо не брати до уваги будівельників, архітекторів, інженерів та іншого персоналу.

З тераси було чудово видно весь курорт. На будівельному майданчику горіли прожектори, щосили працювали підйомники, крани, екскаватори - робота велася цілодобово. А фонтани, підсвічені різнокольоровими лампочками, були пущені спеціально для Єви.

Рорк хотів, щоб вона помилювалася його новим проектом. А ще він хотів, щоб вона зрозуміла, що тепер це має стосунок і до неї.

"Дружина", - із завмиранням серця знову подумала Єва і відхлебнула крижаного шампанського. Так, важко звикнути до того, що вона тепер не просто лейтенант відділу з розслідування вбивств Єва Даллас, а ще й дружина одного з найбагатших і наймогутніших людей на землі.

- Є проблеми?

- Ні. - Вона глянула на Рорка, злегка посміхнулася, задумливо вмочила шматочок омара в розтоплене масло і відправила його в рот. - Цікаво, як, вийшовши на роботу, я харчуватимуся тим, що в нас у їдальні видають за їжу?

- Та ти все одно цілий день тільки гамбургери жуєш. - Він долив їй у келих вина.

- Ти хочеш мене напоїти? - запитала вона.

- Ода!

Єва розсміялася, і Рорк із задоволенням відзначив, що останнім часом вона стала це робити набагато частіше, ніж раніше.

- Ну, доставлю тобі задоволення. - Вона знизала плечима і залпом осушила келих. -
А вже коли нап'юся... Влаштую тобі таку забаву, що ти не скоро забудеш!

Пристрасть, яка, як він думав, на якийсь час вщухла, прокинулася негайно.

- У такому разі... - він до країв наповнив свій келих, - нап'ємося разом.

- Мені тут подобається, - заявила Єва, встала і, не забувши прихопити з собою келих, попрямувала до кам'яного бортика тераси. Напевно, це коштувало шалених грошей: добути камінь, відправити його на загублений у Бермудському архіпелазі крихітний острівець - але Рорк є Рорк.

Єва дивилася на блискучі струмені води у фонтанах, на розкішні, вишукані будівлі, зведені для дуже багатих людей, які приїжджатимуть сюди, щоб вдаватися до шикарних розваг.

Казино вже було побудовано. Воно було схоже на величезну золоту кулю, що мерехтіла в темряві. Один із дюжини басейнів був освітлений, і в ньому хлюпалася вода густого темно-синього кольору. Нині вони були порожні, але Єва уявила собі, як за півроку тут ходитимуть натовпи людей, неземним світлом засяють коштовності дам. Ці люди пеститимуть себе в грязьових ваннах, у косметичних салонах, а потім програватимуть статки в казино, питимуть у барах вишукані вина, кохатимуться розкішними й фантастично дорогими партнерами.

Рорк створить на "Олімпусі" світ їхньої мрії, але цей світ буде для неї абсолютно чужим. Єва почувалася набагато впевненіше на галасливих вулицях Нью-Йорка, там, де закону часом менше, ніж беззаконня. Рорк розумів це, бо й сам прийшов із такого світу. Тому сюди він її привіз саме тоді, коли вони могли насолодитися всім удвох.

- Ти тут влаштуєш щось грандіозне, - сказала вона, повернувшись до нього і спершись на кам'яний бортик.

- Так і було задумано.

- Ні, ти не розумієш. - Вона похитала головою, яка, до речі, вже почала паморочитися від випитого. - Ти зробиш тут те, про що люди говоритимуть століттями, про що вони мріятимуть. Треба ж, ти був колись вуличним злодюжкою в Дубліні, а тепер... Ти пройшов великий шлях, Рорк.

Він єхидно посміхнувся:

- Не такий уже й великий, лейтенанте. Я все ще нишпорю по кишенях, тільки намагаюся робити це максимально законним чином. На жаль, шлюб із поліцейським ускладнює проведення деяких операцій.

- Про це я нічого не бажаю знати, - насупилася вона.

- Бідна Єва. - Він встав, прихопивши з собою пляшку. - Ти така правильна. І все ще не можеш оговтатися від того, що шалено закохалася в якусь сумнівну особистість. - Він знову наповнив її келих. - Адже лише кілька місяців тому цей тип був у списку підозрюваних у вбивстві.

- Ти кажеш це так, ніби тобі дуже подобається бути підозрюваним.

- Ні. - Він провів пальцем по її щоці, де ще зовсім недавно був синчик. Тепер він минув, але Рорк усе чудово пам'ятав. - Просто я трохи за тебе хвилююся.

"Дуже хвилююся", - зізнався він собі.

- Я хороший поліцейський.

- Знаю. Єдиний, яким я захоплююся щиро і непідробно. Який дивний поворот долі - я покохав жінку, що стоїть на сторожі закону!

- Мені здається ще більш дивним те, що я зв'язалася з людиною, яка може торгувати островами.

- Вийшла заміж, - поправив він, засміявся і притягнув її до себе. - Ну ж бо, скажи це: "Вийшла заміж". У тебе що, язик не повертається?

Єва наказала собі розслабитися і притулилася до нього.

- Дай мені до цього звикнути. У всякому разі, мені подобається бути тут, із тобою.

- Отже, ти рада тому, що я змусив тебе взяти відпустку на три тижні?

- Ти мене не змушував.

- Але мені довелося хитрувати. - Він куснув її за вухо. - Вмовляти. - Його рука ковзнула по Євиних грудях. - Благати.

- Ніколи ти ні про що не благав, - фиркнула вона. - Хитрував, мабуть. Знаєш, я не відлучалася з роботи на три тижні з... Мабуть, ніколи.

Він вирішив не нагадувати їй, що і зараз вона не забула про роботу. І доби не минало, щоб Єва не грала в якусь віртуальну гру, завданням якої було зловити злочинця.

- То, може, залишимося тут ще на тиждень?

- Рорк...

- Це був жарт, - хмикнув він. - Пий шампанське. Ти напилася недостатньо для того, що я задумав.

- О? - У неї підстрибнуло серце, і вона на мить відчула себе напрочуд безглуздо. - І що ж ти задумав?

- Краще не буду розповідати, - вирішив він. - Скажу тільки, що це займе всі сорок вісім годин, що залишилися нам.

- Сорок вісім годин? - Вона осушила свій келих. - Коли приступаємо?

- Краще часу не гаяти... - почав він і замовк, почувши дзвінок. - Чорт забирай! Я ж велів усім звільнити це приміщення і не турбувати нас. Залишайся тут. - Він загорнув на ній халат, який саме збирався з неї зняти. - Піду пошлю їх куди подалі.

- На зворотному шляху прихопи другу пляшку, - веліла вона, допиваючи своє шампанське. - Цю хтось випив.

Рорк, усміхаючись, пройшов через встелену пухнастим килимом вітальню зі скляною стелею. "Ось тут ми й почнемо - на килимі, із зоряним небом над нами", - подумав він, на ходу витягуючи з вази білосніжну лілію. Треба буде показати Єві, що кмітливий чоловік може зробити з жінкою за допомогою звичайної квітки.

Усе ще посміхаючись, він вийшов у хол, подивився у дверне "вічко" і побачив стривожене обличчя одного з інженерів.

- Картер? У вас неприємності? Картер тремтячою рукою витер піт із чола.

- Сер, прошу вибачення... Боюся, що так. Мені треба переговорити з вами.

- Добре. Одну хвилину.

Рорк зітхнув і відчинив двері: якщо на будівництві виникли якісь проблеми, краще вже розібратися з ними відразу ж. Картер був одним з інженерів, років двадцяти п'яти. Молодий, але напрочуд здібний і працьовитий.

- Ви з приводу купола у великому залі? - запитав Рорк, відчинивши двері. - Я думав, ви з усім розібралися.

- Ні... Тобто, так, сер, розібрався. Усе працює. Тут Рорк побачив, що Картера в буквальному сенсі трясє, і забув про своє роздратування.

- Що, аварія? - Він узяв Картера за руку, провів у вітальню, посадив у крісло. - Хто-небудь постраждав?

- Не знаю... Яка аварія? - Картер дивився кудись у порожнечу і, здавалося, не розумів, що говорить Рорк. - Міс..., мадам..., лейтенант! - звернувся він до Єви, що ввійшла у вітальню, і почав підводитися, але знову звалився в крісло як підкошений.

- Він у шоці, - насупившись, пояснила Єва Рорку. - Принеси-но трохи свого дивовижного бренді. - Вона нахилилася над молодим чоловіком, зазирнула йому в очі. Зіниці в нього були розміром із шпилькові голівки. - Вас звати Картер, так? Ну-ну, не хвилюйтеся.

- Я... - сказав він ледь чутно. - Я, здається, зараз...

Не давши йому договорити, Єва пригнула його голову до колін.

- Дихайте. Дихайте якомога глибше. Ковтніть-но бренді. Рорк! - Вона, не обертаючись, простягнула руку і взяла чарку.

- Заради бога, Картер, не лякайте мене. Випийте і зберіться.

- Так, сер.

Картер зробив ковток, і обличчя його почало потроху рожевіти - чи то від бренді, чи то від збентеження. Він кивнув, випив ще й глибоко зітхнув.

- Вибачте. Я думав, що витримаю. Пішов одразу до вас. Я не знав, що робити, і вирішив, що так буде правильніше. - Він раптом закрив обличчя руками, немов хлопчисько, що дивиться фільм жахів по відео, і сказав швидко:

- Дрю, Дрю Матіас, мій сусід... Він мертвий!

Рорк остовпів. Він прекрасно пам'ятав Матіаса - молодий хлопчина, рудий, веснянкуватий, спец з електроніки.

- Як? Як це сталося, Картер?

- Я вирішив, що треба все розповісти вам. - Щоки Картера вже палали. - І прийшов сюди - до вас і до вашої дружини. Подумав, що, раз вона з поліції, то знає, що потрібно робити...

- А потрібна поліція? - Побачивши, як тремтить його рука, Єва забрала в нього чарку.

- Чому потрібна поліція? Картер?

- Здається, у таких випадках викликають поліцію. Річ у тім, що він..., він наклав на себе руки, лейтенанте. Він там висить, просто під стелею у вітальні. А обличчя... Господи, яке в нього обличчя!

Він знову закрив обличчя руками. Єва повернулася до Рорка.

- Хто тут займається такими речами?

- У нас звичайна служба безпеки, - сказав Рорк стурбовано. - Боюся, вам доведеться взяти справу у свої руки, лейтенанте.

- Добре. Але мені дещо знадобиться. Диктофон, відеокамера, рукавички, пакети для речових доказів, пара пензликів...

Єва важко зітхнула. Напевно тут немає порошку для зняття відбитків пальців і багатьох інших необхідних дрібниць.

Але що поробиш.

- Лікар хоча б тут є? Виклич його, Рорк, він буде медекспертом. Я піду переодягнуся.

...Більша частина тих, хто працював на будівництві, жила в уже добудованих частинах будівлі. Картеру і Матіасу пощастило - вони займали номер із двома спальнями. У ліфті Єва простягнула Рорку диктофон.

- Ти ж умієш з ним поводитися?

- Якось розберуся, - усміхнувся він: ці диктофони випускала одна з його фірм.

- Чудово. - Вона спробувала посміхнутися. - Будеш моїм підручним. Ви підете з нами, Картер?

- Так, звісно... - Але, коли ліфт зупинився на десятому поверсі й вони вийшли в хол, Картер захитався. Долоні стали вологими від поту, і йому довелося двічі витирати їх, бо замок відмовлявся відчинятися. Нарешті двері відчинилися, і тут Картер зробив крок назад.

- Якщо можна, я волів би не входити.

- Чекайте тут, - наказала йому Єва. - Ви мені можете знадобитися.

Вона увійшла всередину. Кімната була яскраво освітлена. Із вбудованого в стіну музичного центру лунала музика - якийсь рок із надривним вокалом, який нагадав Єві її подругу Мевіс. Підлога була викладена синьо-блакитними плитами, і здавалося, ніби йдеш по воді. Уздовж південної та північної стін стояло кілька комп'ютерів. На дивані валявся звалений до купи одяг, на журнальному столику лежали віртуальні окуляри і дві банки з-під пива, поруч стояла вазочка з солоними горішками і ще три банки пива.

Оголене тіло Дрю Матіаса звисало з гака синьої скляної люстри в петлі зі скручених простирадл.

- Чорт забирай! - видихнула Єва. - Скільки йому було, Рорк, років двадцять?

- Не більше, - відповів Рорк, дивлячись на хлоп'яче обличчя Матіаса. Воно було багряним, очі вирячені, рот розпростерся в зловісному оскалі. Що за передсмертне видіння так похмуро його розвеселило?

- Гарзд, подивимося, що нам вдасться зробити. Лейтенант Єва Даллас, поліція Нью-Йорка, веде цю справу до прибуття поліції з Гамільтона. Причина смерті поки не ясна. Загиблій Дрю Матіас, готель "Олімпус", кімната десять тридцять шість...

- Зачекай хвилинку, - сказав Рорк. Він уже звик до того, як в одну мить вона перетворюється з жінки на лейтенанта поліції. - Я хочу його зняти.

- Поки що не треба. Йому вже байдуже, а я маю все зафіксувати на відео. Ви що-небудь чіпали, Картер? - запитала вона, обернувшись до дверей.

- Ні. - Він утер долонею рот. - Я відчинив двері, увійшов... І відразу побачив його. Я..., просто стояв - не знаю скільки, хвилину, напевно. Було ясно, що він мертвий.

- Ви краще пройдіть у свою кімнату, - сказала Єва. - Полежіть поки що там. Мені треба буде з вами поговорити.

- Добре.

- Нікому не телефонуйте, - веліла вона.

- Не буду.

Єва підійшла до дверей, зачинила їх і подивилася на Рорка. Їхні погляди зустрілися. Вона знала, про що він подумав. Про те, що деяких людей - таких, як вона, - завжди переслідує чужа смерть.

- Що ж, почнемо, - сказала йому Єва.

Лікаря звали Ванг, і він, як більшість лікарів, які працювали на курортах, був уже досить старий. Він давно міг вийти на пенсію, але, як і багато інших його колег, надавав перевагу цій необтяжливій роботі - лікувати синці та садна, видавати таблетки від похмільного синдрому, час від часу проводити диспансеризацію персоналу.

Однак труп він був здатний розпізнати з першого погляду.

- Мертвий, - рішуче заявив Ванг. Голос у нього був трохи надтріснутий, з легким, майже невловимим акцентом, обличчя - жовтувате, поцятковане мережею зморшок, голова - лиса і блискуча, нагадує старовинну більйардну кулю з поживклої від часу слонової кістки.

- Це я й сама зрозуміла. - Єва втомлено потерла очі. Їй уперше довелося зіткнутися з курортним лікарем, хоча чула вона про них чимало. Вони терпіти не могли, коли до їхніх нечисленних обов'язків додавалися якісь нові. - Мене цікавить час і причина смерті.

- Смерть від удушення. - Ванг доторкнувся довгим вузлуватим пальцем до посинілої смуги на шиї. - Від самозадушення. А час смерті - між десятою та одинадцятою вечора. Сьогоднішнього.

- Дякую вам, лікарю. - Єва не змогла стримати саркастичної посмішки. - На тілі немає слідів насильства, тому доведеться прийняти вашу версію про самогубство. Але мене цікавить аналіз крові: хочу з'ясувати, чи не перебував померлий під впливом наркотиків. Ви прописували йому якісь ліки?

- Точно сказати не можу, мені треба звіритися зі своїми записами, але обличчя його здається мені знайомим. Після прибуття він напевно був у мене на диспансеризації.

- Це мене теж цікавить.

- Зроблю все, що в моїх силах, місіс Рорк.

- Лейтенант Даллас, - поправила вона його. - І прошу вас поквартитися, Ванг.

Єва знову подивилася на тіло. "Маленька людина, - подумала вона. - Худенька, квола. Мертва..." Їй стало сумно - сумно від того, що загинула людина зовсім молода, у якої попереду було все життя. Вона багато разів бачила, як смерть, особливо насильницька, змінює вираз людського обличчя, але такої дивної, точніше, моторошної усмішки не зустрічала ніколи.

- Заберіть тіло, Ванг. А всі відомості перешліть мені на комп'ютер. Мені треба буде зв'язатися з його родичами.

- Буде зроблено, лейтенант Рорк.

Вона зітхнула, але вирішила, що не стане заново пояснювати, як її звуть. Ванг викликав санітарів, і тіло забрали.

- Тебе це, здається, потішило? - буркнула Єва, повернувшись до Рорка.

- Що саме? - Рорк зробив вигляд, що не зрозумів, про що йдеться.

- Те, як він мене назвав.

- А по-моєму, прозвучало непогано? - Рорк погладив її по щоці. - Очевидно, він просто пожартував. Жарти розряджають атмосферу.

- Так, твій доктор Ванг - дотепник із дотепників. - Вона похитала головою. - Мене це злить. Просто до біса.

- Не таке вже й погане ім'я...

- Та я вже не про це, - похмуро усміхнулася Єва. - Я про хлопчика. У нього попереду було добрих півсотні років життя, а він узяв і так запросто з нею розлучився. Ось це мене і злить.

- Розумію. - Він обійняв її за плечі. - Ти впевнена, що це самогубство?

- У всякому разі, слідів насильства на тілі немає. І в кімнаті все в порядку. Мені, звісно, треба буде допитати Картера, але поки що мені здається, що Дрю Матіас прийшов додому, запалив світло, увімкнув музику, випив кілька банок пива, можливо, пограв у комп'ютерну гру... А потім зняв простирадла, скрутив із них мотузку та зробив петлю, причому цілком професійно. - Єва озирнулася на всі боки, намагаючись уявити, як усе відбувалося. - Роздягнувся, жбурнув одяг убік, заліз на стіл. Бачиш, там сліди його ніг. Мотузку прив'язав до люстри, перевірів, чи міцно тримається, сунув голову в петлю - і зістрибнув.

Вона взяла пульт дистанційного керування і поклала його як речовий доказ у пластиковий пакет.

- Усе відбувалося не так уже й швидко - люстра піднімається повільно. Цікаво, що він не намагався чинити опір, не спробував послабити зашморг, що затягується. Інакше на шиї залишилися б сліди від нігтів.

- А хіба такі речі не робляться інстинктивно, поза волею? - запитав Рорк, насупившись.

- Не знаю. По-моєму, це залежить від того, наскільки сильна воля і наскільки тверда людина у своєму бажанні померти. Важливо ще, чому вона вирішила померти. Можливо, він вживав наркотики... Але це ми скоро дізнаємося напевно. Перебуваючи під впливом деяких наркотичних речовин, людина стає нечутливою до болю. Він навіть буває їй приємним.

- Тут, на будівництві, дехто в когось може бути і наркотики. Неможливо встежити за кожним. - Рорк глянув на величезну блакитну люстру і здригнувся. - Але Матіас не був схожий на людину, яка не те що регулярно, а навіть час від часу вживає наркотики.

- Люди бувають настільки непередбачувані! Я ніколи не перестаю дивуватися тому, що вони часом витворяють. - Єва мерзлякувато повела плечима. - Я накажу обшукати всіх і вся на предмет наркотиків і постараюся дізнатися хоч що-небудь у Картера. Може, ти підеш нагору, спробуєш поспати?

- Ні, я залишуся. Ти ж сама призначила мене своїм помічником, - додав він перш, ніж вона встигла хоч щось заперечити.

- Якщо справді хочеш мені допомогти, подбай про каву, - усміхнулася вона.

- Буде виконано. - Рорк ніжно погладив її по щоці. - Як усе-таки прикро: мені так хотілося, щоб ти хоч трохи від цього відпочила...

Він пішов на кухню подивитися, чи є там кава, а Єва попрямувала в кімнату Картера. Там горів тільки нічник. Картер сидів на краєчку ліжка, обхопивши голову руками. Почувши, що двері відчинилися, він здригнувся і випростався.

- Не хвилюйтеся, Картер, ви поки що не заарештований, - сказала Єва, сідаючи з ним поруч. - Вибачте. Невдалий поліцейський жарт, - додала вона, помітивши, що він зблід. - Я запишу нашу розмову на диктофон, добре?

- Так, - сказав він через силу. - Звичайно.

- Лейтенант Єва Даллас проводить допит..., як вас звати. Картер?

- Мене? Джек. Джек Картер.

- Джека Картера з приводу смерті Дрю Матіаса. Картер, ви проживали разом із покійним у номері десять тридцять шість?

- Так, останні п'ять місяців. Ми були друзями.

- Розкажіть мені про сьогоднішній вечір. О котрій годині ви повернулися додому?

- Точно не пам'ятаю. Здається, близько о пів на першу. У мене було побачення. З Лізою Кардо. Вона тут працює дизайнеркою з ландшафту. Спочатку ми пішли в розважальний центр, там показували новий фільм, а потім - у клуб "Афіна", він уже відкритий для обслуговуючого персоналу. Випили по парі коктейлів, послушали музику. Їй завтра рано на роботу, тому ми не стали сидіти довго. Я проводив її. Намагався вмовити її запросити мене до себе, - додав він, слабо посміхнувшись, - але вона не погодилася.

- Так, отже, вечір ви провели з Лізою. А потім одразу пішли додому?

- Так. Вона живе поруч, у бунгало для персоналу. Їй там подобається. Каже, що не хоче стирчати в готельному номері. Додому я дістався за кілька хвилин. - Картер важко зітхнув і потер долонями скроні, намагаючись заспокоїтися. - Дрю завжди ретельно замикав двері. У нього щодо цього був пунктик. Дехто з наших узагалі не користується замками, але в Дрю було стільки всілякої техніки, і він страшенно хвилювався, як би хто не заліз до нього і не став шурувати в його комп'ютерах.

- Ключі були тільки у вас двох?

- Звичайно.

- Добре. І що було потім?

- Я його побачив. Відразу, як тільки увійшов. І помчав до вас.

- Зрозуміло. Коли ви востаннє бачили його живим?

- Сьогодні вранці. - Картер заплющив очі, намагаючись зосередитися і згадати, як це було. Ранок, кава, якась дружня балаканина. - Ми разом снідали.

- Він був чимось засмучений? Сумував?

- Ні. - Погляд у Картера нарешті прояснився. - Цього-то я і не можу ніяк зрозуміти! Він був у чудовому настрої. Веселився, жартував наді мною з приводу Лізи... Загалом, нормальні дружні жарти. Я сказав, що він сам так давно нічого ні з ким не мав, що, напевно, забув, як це буває. Запропонував йому підчепити кого-небудь на вечір і піти разом із нами.

- А в нього не було постійної дівчини?

- Ні. Він весь час розповідав про якусь дитинку, з якою в нього було кохання. Дитинко - це він сам так її називав. І збирався наступного вікенду її відвідати. Казав, у неї є все, що треба - і мордочка, і фігурка, і мізки, а в сексі просто стриманості не знає. Тож такий шедевр він не збирався міняти ні на які підробки.

- А як її звуть, ви знаєте?

- Ні. Просто "дитинко". Чесно кажучи, мені завжди здавалося, що він усе це вигадав. Дрю був не тим хлопцем, на кого такі ось "дітки" западають. Він узагалі в присутності жінок ніяковів, а розслаблявся, тільки коли грав у свої віртуальні іграшки або возився з новими програмами. Вічно стирчав біля комп'ютера.

- А інші друзі в нього були?

- Небагато. Він не любив великих компаній. Дрю був цим, як його..., інтровертом.

- Картер, а він вживав наркотики?

- Дрю?! - здивовано перепитав він. - Ніколи. Точно кажу, ніколи. Він був хлопець чесний і прямий і в такі справи вплутуватися б не став, лейтенант. У нього були чудові мізки, він ними дуже дорожив. І роботу свою цінував, хотів отримати підвищення. А за такі речі тебе викинуть в один момент, оком моргнути не встигнеш.

- Ви впевнені, що якби він вирішив спробувати, ви б про це дізналися?

- Проживши з людиною п'ять місяців, непогано її пізнаєш. - Картер знову похмурів. - Звикаєш до нього. Я вже казав, він мало з ким спілкувався. Любив сидіти один за комп'ютером, любив усілякі віртуальні іграшки.

- Значить, був відлюдним?

- Мабуть. Але депресивним його назвати було не можна, просто так йому більше подобалося. Останнім часом Дрю все говорив про якусь нову гру. Він вічно щось вигадував. А минулого тижня сказав, що скоро заробить цілий статок. І що сам Рорк йому заздритиме.

- Рорк?

- Він нічого особливого на увазі не мав, - поспішно додав Картер: йому явно не хотілося говорити про покійного друга нічого поганого. - Розумієте, Рорк для нас... Ну, він - зірка. Купа грошей, розкішне життя, влада, сила, молода красуня-дружина... - Тут він заткнувся і почервонів. - Прошу вибачення.

- Нічого страшного. - Єва усміхнулася і подумала, що треба буде вирішити на дозвіллі, чи приємно, коли двадцятирічний юнак вважає тебе красунею.

- Ми всі ним захоплюємося, а Дрю його просто обожнював. Він був честолюбним хлопцем, місіс..., вибачте, лейтенант. У нього була мета в житті. Я не можу зрозуміти, навіщо він це зробив!

- Не знаю. Картер. Можливо, цього ніхто ніколи не дізнається...

Єва говорила з ним довго й докладно, змушувала згадувати кожну деталь і через годину склала нарешті уявлення про те, яким був покійний Дрю Матіас. Тепер їй залишалося лише скласти звіт для тих, кого пришлють із Гамільтона завершувати розслідування.

У ліфті, що забрав їх з Рорком на дах, у пентхаус, Єва втомлено притулилася чолом до дзеркальної стіни.

- Добре, що ти здогадався влаштувати Картера на ніч в іншому номері. Можливо, там він зуміє заснути.

- Особливо, якщо прийме транквілізатори. А ти-то сама як, заснеш?

- Сподіваюся, тільки мені було б легше, якби я знайшла хоч якусь зачіпку.

Абсолютно незрозуміло, що його штовхнуло на самогубство. - У коридорі Єва зупинилася біля дверей і чекала, поки Рорк вимкне сигналізацію. - Поки що я знаю тільки, що цей хлопець займався комп'ютерами і збирався багато чого досягти. Жінок бентежився, любив пофантазувати. Обожднював свою роботу. - Вона задумливо знизала плечима. - До нього не надходило жодних дзвінків, і сам він нікому не дзвонив, електронної пошти теж не було. До нього ніхто не приходив, він проводив вечір удома, а потім ні з того ні з цього повісився.

- Психологія самогубців загадкова, Єво. Тобі зовсім нема чого так турбуватися. Адже це не вбивство.

- Ні, не вбивство. Звинувачувати і карати нікого. Усього-то - загинув молодий хлопець. Смерть на самому початку шляху... - Вона раптом обернулася до Рорка і міцно обійняла його. - Рорк, ти змінив усе моє життя!

Він здивовано глянув на неї. Погляд у Єви був суворий і напружений.

- Що це з тобою?

- Ти змінив моє життя, - повторила вона. - І, здається, на краще. Я хочу, щоб ти це знав. І не забудь, будь ласка, те, що я кажу тобі зараз, коли ми повернемося до Нью-Йорка і на мене знову навалиться купа роботи. Ти для мене дуже багато значиш.

Він ніжно торкнувся губами її чола.

- Нізащо не забуду. І тобі не дам забути. Ходімо спати. Ти з ніг валишся.

- Точно. Валюсь.

Входячи до спальні, Єва раптом згадала, що до кінця медового місяця залишилося менше двох діб. І вирішила, що чиясь безглузда смерть не повинна затьмарити останні години їхньої відпустки.

- Знаєш, а Картер вважає мене красунею, - сказала вона, лукаво глянувши на Рорка. Рорк завмер і обернувся до неї.

- Що-що?

- А ти - зірка, - додала Єва, розстібаючи блузку.

- Та ну? Невже?

- І ще яка! Від тебе тут усі тягнуться, як сказала б Мевіс. І одна з причин - те, що в тебе молода красуня дружина.

Скинувши блузку, вона сіла на ліжко і почала знімати туфлі, а він стояв, засунувши руки в кишені, і з усмішкою за нею спостерігав. Єва усміхнулася у відповідь.

- Отже, зіркова особистість, - сказала вона, кокетливо нахиливши голову, - що ви збираєтеся робити зі своєю молодою красунею дружиною?

Рорк м'ясоїдно облизнувся і зробив крок до неї.

- Мабуть, я не стану цього пояснювати, а просто покажу.

Думаючи про зворотний шлях, Єва вирішила, що добре було б заснути, а прокинутися вже вдома. І довго, використовуючи всілякі логічні доводи, намагалася пояснити Рорку, чому не варто летіти на його літаку.

- Розумієш, мені зовсім не хочеться померти в цвіту років.

На це він тільки посміювався, що доводило її до сказу, і врешті-решт схопив її в оберемок і потягнув на борт.

- Я тут не залишуся! - заявила вона, опинившись в оббитому плюшем салоні. - Кажу це абсолютно серйозно. Поки я при свідомості - нізащо!

- Угу, - із серйозним виглядом кивнув Рорк і, обравши ширше і зручніше крісло, посадив Єву до себе на коліна і міцно обійняв, позбавивши її найменшої можливості переміщатися в просторі.

- Ти що робиш?! - злякано закричала вона, безуспішно намагаючись вирватися з його обіймів. - Відпусти мене негайно!

Вона крутилася напрочуд спокусливо, що й нашттовхнуло Рорка на думку про те, як слід провести ці кілька годин подорожі.

- Злітайте, тільки-но отримаєте дозвіл, - наказав він пілотові, після чого обернувся до стюардеси, яка зазирнула до салону, і сказав, чарівно посміхаючись:

- Найближчим часом ви нам не знадобитеся.

Коли стюардеса вийшла, він встав і замкнув двері.

- Я битимуся, - попередила його Єва, але тут загуділи мотори, і підлога в салоні завібрувала, а це свідчило про те, що до зльоту залишилися лічені секунди. - Я рішуче відмовляюся летіти, - заявила вона похмуро. - Скасуй зліт.

- На жаль, занадто пізно, - відповів Рорк спокійно, після чого знову ніжно її обійняв і поцілував у шию. - Розслабся, Єво. Довірся мені. Цей переліт безпечніший, ніж їзда в автомобілі Нью-Йорком.

- Що за нісенітниця! О господи!

Мотори заревіли на повну силу, і вона міцно заплющила очі. Але коли літак набрав висоту, Єва зрозуміла, що груди стискає лише тому, що вона від страху забула дихати. Тоді вона шумно видихнула, а потім стала судорожно ловити ротом повітря, як нирець, що повернувся з морських глибин.

"Ну заспокойся, ти ще жива, - сказала собі Єва, - що вже немало. Щоправда, тепер доведеться прикінчити Рорка..." І раптом вона зрозуміла, що Рорк не тільки більше її не тримає, а вже встиг розстебнути на ній кофтинку і ніжно пестить груди.

- Якщо ти думаєш, що після всього цього я буду займатися з тобою коханням...

Він мовчки розвернув її обличчям до себе, усміхнувся і пригорнувся ротом до одного з Євиних сосків.

- Сучий син! - вигукнула вона, а потім розсміялася і, обхопивши руками його голову, притиснула її до своїх грудей.

На неї накотилася хвиля збудження - м'яка, млосна, лоскотлива. Вона тут же забула про все на світі й відчувала лише його ласки. А потім сама повалила його на товстий пухнастий килим, сама жадібно припала губами до його рота.

- Увійди в мене! - Вона стала стягувати з нього сорочку, їй не терпілося притиснутися до його грудей. - Зараз же!

- У нас попереду ще кілька годин. - І Рорк знову почав цілувати її маленькі пружні груди, що вже зігрілися від його ласк. - Дай мені тебе розсмакувати.

Чим він і зайнявся із захватом. Від губ до шиї, від шиї до плеча, а потім - до грудей.

Він пестив її ніжно, обережно, насолоджуючись кожним рухом, і Єва затремтіла від збудження. Тіло її вкрилося потом, а Рорк повільно опустив руки нижче й обережно зняв з неї трусики. Він цілував її живіт, стегна, а коли кінчик його язика занурився в солодкі безодні, Єва здригнулася від першого оргазму.

- Ще! - застогнала вона. Рорк і сам був ненаситний. І знав, що йому вона відкриється так, як не відкривалася ніколи нікому іншому. І що з ним разом вона забуде себе, забуде весь світ.

Єва лежала, тремтячи всім тілом, не в силах ворухнутися, і тоді він нарешті увійшов у неї. Вона одразу ж розплющила очі, зустрілася з ним поглядом і побачила, що він дивиться на неї зосереджено і повністю контролює себе. А їй хотілося, щоб він теж забувся, розчинився в ній, як вона щойно розчинялася в ньому.

- Ще! - повторила вона, обвиваючись навколо нього.

В очах Рорка промайнув темний вогонь пристрасті, що таїлася в глибинах душі. Дихання його почастишало, він входив у неї дедалі глибше, дедалі сильніше, доки йому не стало здаватися, що серце зараз просто розірветься. Вона рухалася з ним у унісон, не відстаючи ні на секунду, не випускаючи його зі своїх обіймів. Її тіло знову напружилось, готове до наступного оргазму, і це наповнило Рорка радістю. "Знову, - думав він. - Знову, і знову, і знову, і знову!" Чулися тільки стогони, зітхання, звук плоті, що б'ється об плоть. Нарешті з її губ зірвався протяжний крик, тоді він, зарившись обличчям у її волосся, увійшов у неї востаннє і скінчив.

Знесилений, він звалився на неї. Серце вистрибувало з грудей, мозок відключився, а вона немов розтеклася під ним, і тільки серце її калатало так само шалено.

- По-моєму, ми просто збожеволіли, - пробурмотіла Єва кілька секунд по тому. - Ми один одного до смерті замучимо.

- Отже, на нас чекає щаслива смерть, - усміхнувся він. - Щоправда, я припускав, що все буде трохи романтичніше: трохи вина, тиха музика... Думав, що ми відзначимо завершення медового місяця. - Він підняв голову і ласкаво глянув на Єву. - Але вийшло не гірше, а?

- З чого не впливає, що я перестала на тебе злитися.

- Анітрохи не сумніваюся. Але я давно помітив, що найкраще займатися з тобою коханням, коли ти на мене злишся. - Рорк схилився над Євою і ніжно вкусив її за підборіддя.

- Я тебе обожаю!

Поки вона перетравлювала це повідомлення, яке вона чула вже стільки разів, але щоразу ставало цілковитою несподіванкою, він підвівся і підійшов до шафки із дзеркальними дверцятами, що стояла між двома кріслами.

- У мене для тебе сюрприз. Єва з підозрою поглянула на обтягнуту оксамитом коробочку.

- Абсолютно ні до чого робити мені подарунки. Ти ж знаєш, я цього не люблю.

- Знаю. Подарунки тебе бентежать, - з розумінням усміхнувся Рорк. - Може, саме тому мені й подобається їх тобі дарувати. - Він сів на підлогу поруч із нею і простягнув їй футляр. - Відкрий, будь ласка.

Єва вирішила, що там якась коштовність. Рорк без кінця дарував їй розкішні прикраси: діаманти, смарагди, золоті намиста. Але, відкривши коробочку, Єва з подивом побачила скромну білу квітку.

- Що це?

- Це з твого весільного букета. Я його зберіг.

- Петунья!

Єва розчулено взяла квітку в руки. Звичайнісіньку квітку, яку можна виростити в будь-якому саду. Її білі пелюстки були свіжими, запашними, в крапельках роси.

- В одній із моїх компаній розробили новий спосіб презервації, який не впливає на склад речовини. Я дуже хотів зберегти цю петунью для тебе. Точніше, для нас обох. Як нагадування про те, що є речі, над якими час не владний.

Вона уважно поглянула на Рорка. Обидва вони пройшли через тяжкі випробування і зуміли вижити. Обставини, що зіштовхнули їх, були трагічні, але вони і це подолали. Йшли різними шляхами - і вийшли на одну дорогу.

"Дещо над чим час справді не владний, - подумала вона. - Наприклад, над коханням..."

За три тижні Центральна поліцейська дільниця не змінилася. Кава в буфеті була, як і раніше, огидною, а краєвид, що відкривався з крихітного вікна її кабінету, як і раніше, похмурий.

І все ж вона була щаслива знову опинитися тут.

Колеги по відділу зустріли її посланням, яке світилося на екрані монітора (Єва одразу здогадалася, що тут не обійшлося без комп'ютерного чарівника Фіні - ніхто, окрім нього, не зумів би підібрати пароль до її комп'ютера).

ЛАСКАВО ПРОСИМО В РІДНІ ПЕНАТИ, ЛЕЙТЕНАНТ-МОЛОДОЖЕН!
ХУБА-ХУБА!!!

"Хуба-хуба?" - фиркнула Єва. Може, гумор і простуватий, але так приємно відчутися себе вдома!

Вона глянула на завалений паперами стіл. Попередня справа завершилася якраз перед весіллям і так раптово, що вона не встигла привести все до ладу. На найвиднішому місці лежала акуратно підписана новенька дискета. "Це, напевно, Пібоді постаралася", - вирішила Єва, вставивши дискету в комп'ютер, який одразу ж забурчав і закашляв. Єва стукнула по ньому кулаком, і тоді він нарешті запрацював як слід.

Обов'язкова і виконавча Пібоді склала звіт про арешт за всією формою, хоча Єва знала, що їй довелося несолодко. Важко дізнатися, що твій коханий - злочинець.

Єва знову глянула на купи паперів і поморщилася. Найближчі кілька днів суцільно складатимуться з судових засідань. Через тритижневу відпустку, на якій на поліг Рорк, їй довелося все зрушити. Ну що ж, за задоволення треба платити, і час розплати настав. Вона нагадала собі, що і він ці три тижні вивільнив насилу і зараз напевно теж працює в поті чола. Вирішивши відкласти роботу зі справами, у яких їй доведеться виступати в суді, на потім, Єва по пристрою зв'язку викликала Пібоді.

- Рада вітати вас, лейтенанте!

- Взаємно, Пібоді. Чекаю у себе в кабінеті. І, не чекаючи відповіді, Єва відключила зв'язок. Пібоді за її наполяганням перевели до відділу з розслідування вбивств, але тепер настав час для наступного кроку. І Єва набрала номер начальника дільниці.

- Лейтенанте! - почула вона голос секретарки майора Вітні. - Як пройшов медовий місяць?

- Чудово. - Єві найменше хотілося зараз обговорювати свої особисті справи. - Дякую вам.

- Вам так личило вінчальне вбрання, лейтенанте! Я вас бачила в теленовинах і на каналі світської хроніки. Це так романтично!

- Так-так, дякую. - "Ось вона, ціна слави!" - подумала Єва. - А з майором можна зв'язатися?

- Ах так, звичайно. Хвилиночку.

Поки секретарка викликала майора, Єва похмуро розмірковувала про те, що можна, зрозуміло, звикнути перебувати в центрі уваги, але задоволення від цього ніякого.

- Дуже приємно чути вас, Далласе. - Вітні був на рідкість привітний. - Як пройшов медовий місяць?

Боже, змовилися вони, чи що?

- Усе чудово, сер. Ви вже ознайомилися зі звітом констебля Пібоді у справі Пандори?

- Так, звіт дуже докладний. Прокурор вимагає для Касто найвищого заходу. Ви тоді проявили себе з найкращого боку, лейтенанте.

У Єви спогади про цю справу не викликали жодних позитивних емоцій.

- Дуже вже огидно, коли злочинцем виявляється один із наших, - відповіла вона. - У мене було мало часу, сер, але, якщо ви пам'ятаєте, я просила перевести Пібоді в мій під. Допомога, яку вона надала, була неоціненною.

- Так, поліцейський вона непоганий, - погодився Вітні. - Я пам'ятаю ваше прохання.

П'ятьма хвилинами пізніше, коли до кабінету зайшла Пібоді, Єва сиділа за комп'ютером і переглядала інформацію, що надійшла.

- Через годину в мене засідання суду, - сказала вона, вирішивши обійтися без передмов. - У справі Сальваторі. Що вам про нього відомо, Пібоді?

- Віто Сальваторі звинувачують у скоєнні потрійного вбивства. Відомо, що він займався збутом наркотиків, а всі троє вбитих також були наркоділками. Минулої зими їх спалили живцем у невеликому будинку в Нижньому Іст-Сайді. Але перед цим у них були виколоті очі і відрізані язики. Розслідування вели ви.

Пібоді виклала всі ці факти, стоячи навиятку.

- Чудово, сержанте. Ви читали мій рапорт про арешт?

- Так, лейтенанте.

Єва кивнула. За вікном із шумом промчав туристський автобус.

- Отже, вам відомо, що під час затримання Сальваторі я зламала йому ліву руку і вибила кілька зубів. Його адвокати збираються звинуватити мене в застосуванні сили.

- Це їм навряд чи вдасться, мем, оскільки він намагався підпалити будівлю, в якій ви перебували. Тож якби ви його не затримали, то навряд чи залишилися б живими.

- І все-таки процес обіцяє бути малоприємним. Зберіть, будь ласка, всі матеріали у цій справі. Через півгодини я чекаю вас біля східного виходу.

- Але в мене вже є завдання на сьогоднішній день, лейтенанте. Детектив Кроуч велів мені зайнятися перевіркою реєстрації транспортних засобів. - Пібоді ледь помітно фиркнула, даючи зрозуміти, що вона думає про детектива Кроуча і його доручення.

- Із Кроучем я розберуся. Майор Вітні задовольнив моє прохання, і ви надходите в моє розпорядження. Тож забудьте про ту нісенітницю, якою вам веліли займатися, - і вперед. Пора зайнятися справою.

- У ваше розпорядження, мем? - радісно перепитала Пібоді.

- Ви що, за час моєї відсутності встигли оглухнути?

- Ні, але я просто...

- Або, може, ви небайдужі до Кроуча?

- Жартуєте! Та він же... - Пібоді зупинилася і не стала домоворювати. - Він не в моєму смаку, лейтенант. Крім того, після уроку, який я отримала, я зареклася давати волю почуттям на роботі.

- Це правильно. Але ви не особливо докоряйте з цього приводу, Пібоді. Мені й самій Касто подобався. А ви того разу були на висоті.

- Дякую вам, лейтенанте, - стримано сказала Пібоді: рана була ще занадто свіжа.

- Саме тому вас і передано в моє підпорядкування. Хочете отримати значок поліцейського-детектива, сержанте?

Для Пібоді це було дивом, даром небес, про який вона і мріяти не наважувалася. Намагаючись не показати свого хвилювання, вона прикрила на секунду очі й відповіла якомога спокійніше:

- Так, мем. Хочу.

- Ось і добре. Але для цього вам доведеться попідніти. Отже, захопіть усі необхідні матеріали, і приступимо.

- Слухаюся, лейтенанте! - біля дверей Пібоді обернулася. - Величезне вам спасибі за все, що ви для мене зробили.

- Не за що. Ви все це заслужили. Але врахуйте: якщо ви не впораєтеся, я вас викину, - усміхнулася Єва. - Як кошени.

Єва ніколи не любила давати свідчення в суді: там доводилося стикатися з адвокатами-пройдисвітами, такими, наприклад, як С. Т. Фіцх'ю. Це був проноза з проноз, слизький тип, готовий захищати кого завгодно, за умови, звісно, що клієнт кредитоспроможний. Він допомагав наркоділкам, убивцям і бандитам вислизати з чіпких лап закону і досяг у цьому такого успіху, що міг дозволити собі дорогі костюми і шкіряні туфлі ручної роботи, до яких мав слабкість.

У суді він мав чудовий вигляд: стрункий, сухорлявий, широкоплечий, без єдиної зморшки - недарма тричі на тиждень він відвідував "Адоніс", найкращий у місті чоловічий косметичний салон. Шкіра в нього була смаглява, кольору молочного шоколаду, і йому напрочуд пасували світлі шовкові костюми, яким він і віддавав перевагу. А ще Фіцх'ю володів чарівним голосом, глибоким баритоном, майже як у оперного співака.

Він був ввічливий із журналістами, дружив із босами злочинного світу, мав свій власний літак.

Єва не могла відмовити собі в маленькій слабкості - ставитися до нього з презирством.

- Я б хотів відновити картину того, що сталося, лейтенанте. - Фіцх'ю витонченим жестом сплів пальці. - І хотів би дізнатися, що спонукало вас напасти на мого підзахисного в його ж офісі.

Прокурор заперечив проти формулювання, і Фіцх'ю витончено перефразував:

- Наскільки мені відомо, тієї ночі, про яку йдеться, ви, лейтенант Даллас, завдали моєму підзахисному фізичні каліцтва.

Він озирнувся на Сальваторі, який з нагоди засідання суду вбрався у скромний чорний костюм. За порадою адвоката він протягом останніх трьох місяців не користувався

послугами косметологів і візажистів. У волоссі його поблискувала сивина, обличчя виглядало стомленим, уся фігура ніби обвисла. Він справляв враження старої беззахисної людини.

Єва подумала, що присяжні, напевно, порівнюватимуть нещасного старого і молоду та енергійну жінку-поліцейського, причому порівняння буде не на її користь.

- Містер Сальваторі чинив опір під час арешту і зробив спробу підпалити приміщення. Його необхідно було утримати від цього.

- Утримати? - Фіцх'ю повільно пройшов повз секретаря, який вів запис, повз лаву присяжних і, підійшовши до Сальваторі, поклав руку йому на плече. - І ви утримували мого підзахисного таким чином, що в нього виявилася зламана рука і вибиті зуби?

Єва кинула швидкий погляд у бік присяжних. Деякі з них дивилися на підсудного з явним співчуттям.

- Абсолютно вірно. Містер Сальваторі відмовився кинути ніж, яким мені погрожував, і вимкнути ацетиленовий пальник, що був у нього в руці.

- Ви були озброєні, лейтенанте?

- Так, була.

- У вас стандартна зброя, належна офіцеру нью-йоркської поліції?

- Так.

- Якщо, як ви стверджуєте, містер Сальваторі і чинив опір, то чому ж ви не застосували зброю?

- Я промахнулася. Тієї ночі містер Сальваторі був на рідкість жвавий.

- Зрозуміло. За десять років служби в поліції скільки разів, лейтенанте, ви були змушені застосовувати зброю на ураження? Тобто вбивати?

- Тричі, - відповіла Єва, намагаючись не звертати уваги на холодок, що пробіг раптом по спині.

- Тричі? - Фіцх'ю витримав паузу, даючи присяжним час трохи краще роздивитися жінку, яка сиділа в кріслі свідка. Жінку, якій доводилося вбивати. - Чи не занадто це багато? Чи не здається вам, що три смертельні випадки свідчать про вашу схильність до зловживання силою?

Прокурор висловив протест, заявивши, що лейтенант Даллас постала перед судом не як обвинувачений, а як свідок.

"Та ні, - подумала Єва, - поліцейські - завжди обвинувачені".

- Містер Сальваторі був озброєний, - спокійно відповіла вона. - У мене був ордер на його арешт за звинуваченням у жорстокому вбивстві трьох людей. У цих трьох були виколоті очі і відрізані язики, після чого їх спалили. Містер Сальваторі постав перед судом за звинуваченням у скоєнні цього злочину. Він відмовився добровільно здатися владі і жбурнув у мене ніж, через що я і промахнулася, стріляючи в нього. Після цього він кинувся на мене і, збивши з ніг, повалив на підлогу. Наскільки я пам'ятаю, він сказав тоді: "А зараз, сука поліцейська, я тебе на шматочки поріжу", і ми стали боротися врукопашну. Ось тоді-то я вибила йому зуби і зламала руку.

- І отримали від цього задоволення, лейтенанте?

- Ні, сер, не від цього, - відповіла вона, дивлячись Фіцх'ю прямо в очі. - А від того, що залишилася живою.

- Який покидьок! - буркнула Єва, сідаючи в машину.

- Йому не вдасться витягнути Сальваторі. - Пібоді сіла поруч і одразу ввімкнула вентилятор: у машині було нестерпно спекотно. - Усі докази проти нього. І ви не дозволили себе зламати.

- Ще чого! - Єва рішуче скуйовдила волосся, і вони пірнули просто в гущавину машин, що заповнили, як і завжди в післяобідній час, усі вулиці. - Треба ж, ризикуєш власною шкірою, робиш усе, щоб ізолювати таких типів, як цей Сальваторі, від суспільства, а потім покидьки на кшталт Фіцх'ю заробляють мільйони, допомагаючи їм вибратися на волю. Мене це часом просто бісить!

- Їх випускають - а ми їх знову засаджуємо за ґрати.

Єва усміхнулася і поглянула на свою супутницю.

- Ви, Пібоді, оптимістка. Не знаю тільки, чи надовго вас вистачить. Знаєте що, давайте прокотимося, - сказала вона раптом і звернула на бічну вулицю. - Після зали суду страшенно хочеться провітритися.

- Лейтенанте, але ж я вам сьогодні в суді була абсолютно не потрібна. Чому ви взяли мене із собою?

- Якщо ви вирішили отримати значок детектива, Пібоді, то маєте добре знати, на що йдете. І боротися вам доведеться не тільки зі злочинцями, наркоманами та вбивцями, а ще й із братами-адвокатами.

Побачивши затор, Єва анітрохи не здивувалася, спокійно ввімкнула блималку і поїхала овою смугою, поки не знайшла місце для паркування.

Вийшовши з машини, вона суворо глянула на типа, який із перевищенням швидкості мчав дорогою. Він у відповідь усміхнувся, нахабно підморгнув і понісся далі.

- Райончик цей кишить торговцями наркотиків, злочинцями і повіями, - сказала вона Пібоді. - І саме тому він мене вкрай цікавить. Давайте зазирнемо за старою пам'яттю в "Даун і Дерті".

Щойно вони відчинили двері, у ніс їм одразу ж ударив кислуватий запах дешевого вина і поганої їжі. Уздовж однієї зі стін тягнулися відчинені зараз навстіж двері окремих кабінетів, і звідти тхнуло застоєм смородом брудної білизни і немитих тіл. Це був справжнісінький притон, із тих, де обробляють сумнівні обладунки всього роду.

Мевіс Фрістоун сиділа в гримерці за сценою - з величезною гривовою цього разу червоного волосся, загорнута в клаптик сріблястої матерії, що підкреслює всі принади її витонченого тіла. Через скло Єва бачила, як ворухаються її губи, як сіпаються в такт нечутній музиці вузькі стегна - напевно Мевіс репетирувала черговий номер.

Стукати було марно, тож Єва підійшла впритул до прозорих дверей і стояла там, поки Мевіс нарешті її не помітила. Рот її, вогненно-червоний, у тон волосся, розплився в радісній усмішці. Вона кинулася до дверей, відчинила їх, і Єва тут же ледь не оглухла від нестерпного реву гітар. Мевіс уклала Єву в обійми і щось прокричала їй просто у вухо, але через гуркіт музики Єва нічого не розібрала.

- Що-що? - перепитала вона зі сміхом. - Господи, Мевіс, вимкни зараз же. Що це таке?

- Мій новий номер! Готова заприсягтися, публіка збожеволіє від захвату.

- У те, що збожеволіє, вірю охоче.

- Так ти повернулася! - Мевіс чмокнула Єву в обидві щоки. - Давай-но сядемо, і ти мені все-все розповіси. З подробицями! Привіт, Пібоді. Як це ти ходиш у формі в таку спеку?

Вона потягла Єву до ковченого столика.

- Можливо, хочете випити? Чур, я пригощаю. Я тут працюю два вечори на тиждень: Крек влаштував по знайомству. Як він засмутиться, що не застав тебе! Ой, як же я рада тебе бачити! Виглядаєш класно. Схоже, що ти щаслива. Справді, вона має класний вигляд, а, Пібоді? Секс на всіх справляє цілющий вплив.

Єва знову засміялася. Саме за цим вона і прийшла - послухати веселу балаканину Мевіс.

- Нам тільки мінералку, Мевіс. Ми з Пібоді на службі.

- Та ніхто тут на вас доносити не стане. Розстебни-но форму, Пібоді. Мене просто піт пробиває, коли я на тебе дивлюся. Ну, як тобі сподобалося на курорті? Чи ви тільки трахалися, не звертаючи ні на що уваги?

- Та ну тебе! Курорт розкішний, мені все дуже сподобалося. А як ти? Як Леонардо? Погляд у Мевіс одразу затуманився, вона ніжно посміхнулася.

- Просто захват! Я навіть уявити собі не могла, як це здорово - жити разом. До речі, цей костюм він зробив спеціально для мене.

Єва пильно подивилася на тоненькі сріблясті тасьми, що ледь прикривали груди Мевіс.

- Ти це називаєш костюмом?

- Звичайно! А ще - я готую новий номер. Ой, мені стільки всього треба тобі розповісти. - Вона поставила на столик склянки і дістала з холодильника пляшки з мінералкою. - Навіть не знаю, з чого почати. Я зараз працюю з одним хлопцем, він інженер звукозапису. Ми записуємо диск, уявляєш? Він каже, що зуміє мене розкрутити. Звуть його Джесс Барроу. Кілька років тому він працював із власною групою. Може, ти про нього і чула?

- Ні. - Єва чудово знала, що Мевіс, хоч і провела більшу частину життя в нетрях, а потім подвизалася на сценах дешевих ресторанчиків, багато в чому залишалася напрочуд наївною і недосвідченою. - І скільки ти йому платиш?

- Усе зовсім не так! - ображено надула губи Мевіс. - Звісно, за запис я маю заплатити, так належить. Якщо в нас щось вийде, протягом трьох років він отримуватиме шістдесят відсотків прибутку. А потім ми складемо новий договір.

- Я про нього чула, - несподівано втрутилася Пібоді, яка розстебнула-таки коміречь форменої сорочки. - Кілька років тому він справді розкрутив кілька шлягерів. Він працював із Кассандрою. Ну, це відома співачка, - пояснила вона, спіймавши здивований погляд Єви.

- Ви розбираєтеся в музиці, Пібоді? Для мене це новина.

- Люблю іноді послухати що-небудь легке, - знизала плечима Пібоді й втупилася в склянку з мінералкою. - Як усі.

- З Кассандрою він більше не працює, - радісно повідомила Мевіс. - Він став шукати нову співачку і знайшов мене!

"Цікаво, а чого ще він шукав?" - подумала Єва.

- А Леонардо як до цього ставиться?

- Він вважає, що мені пощастило. Обов'язково приходь у студію, Єво, подивишся, як ми працюємо. Джесс - справжній геній!

Єва вирішила, що неодмінно подивиться, як вони працюють. Вона мало до кого ставилася з ніжністю і любов'ю, але Мевіс, безумовно, до цієї обмеженої кількості людей входила.

Уже в машині, прямуючи до відділку, Єва сказала Пібоді:

- Будьте ласкаві, зберіть інформацію про цього Джесса Барроу.

- Мевіс це навряд чи сподобається, - зауважила Пібоді, але все-таки дістала блокнот і зробила в ньому позначку.

- А їй зовсім нема чого про це знати. Єва проїхала повз візок, з якого торгували фруктами, звернула на Десяту авеню, де знову лагодили бруківку, і тут їй на очі потрапив тип у сірому плащі, який прямував до трьох дівчат, що стояли неподалік. Плащ його мав досить безглуздий вигляд на розпеченій вулиці.

- Чорт! Знову цей Клевіс, - зітхнула Єва.

- Клевіс?

- Це його улюблені місця, - сказала Єва, зупинивши машину. - Я його знаю відтоді, як служила патрульним поліцейським. Ходімо, Пібоді, допоможемо дітям.

На тротуарі якісь чоловіки сперечалися про бейсбол; судячи з того, що від обох смерділо потом, суперечка, незважаючи на спеку, тривала вже давно. Єва спробувала крикнути, але шум відбійних молотків заглушив її голос. Тож їй довелося додати кроку, і Клевіса вона наздогнала, коли він був уже за кілька метрів від дівчаток.

- Привіт, Клевіс!

Він обернувся і, примружившись, глянув на Єву з-за сонцезахисних окулярів. У нього було світле кучеряве волосся - ні дати ні взяти херувим. Тільки херувиму цьому було вже під сімдесят.

- Даллас! Скільки років, скільки зим! - Сліпуче посміхнувшись, він перевів погляд на Пібоді. - А це хто?

- Це моя помічниця, сержант Пібоді. Клевіс, сподіваюся, ви не збираєтеся лякати цих дівчат?

- Та провалитися мені на місці! Лякати? Ніколи! - Він обурено підняв голову. - Я просто хотів дещо їм показати.

- Не варто цього робити, Клевіс. Вам треба піти додому, відпочити. На вулиці надто спекотно.

- А я люблю все гаряченьке! Йдуть, - зітхнув він, дивлячись услід дівчаткам, які зі сміхом перебігали вулицю. - Видно, сьогодні мені не вдасться їм нічого показати. Ну гаразд, вам покажу.

- Клевісе, не смійте... - спробувала зупинити його Єва, але не встигла. Він уже відчинив поли плаща і демонстрував їм свій абсолютно голий тулуб, єдиною прикрасою якого був синій бантик, зав'язаний навколо пеніса. - Дуже мило, Клевіс. Цей колір вам личить. - Вона поклала руку йому на плече. - Давайте-но прокотимося, а?

- Ну якщо ви наполягаєте... А вам подобається синій колір, Пібоді?

Пібоді серйозно кивнула, відчинила задні дверцята і допомогла Клевісу сісти.

- Синій - мій улюблений колір. - Зачинивши дверцята, вона глянула в усміхнені очі Єви. - Рада вітати вас на робочому місці, лейтенанте.

- Як же приємно, Пібоді, знову на ньому опинитися!

Але додому повернутися було ще приємніше. Єва оминула високі ворота і повз доглянуті галявини і квітучі кущі під'їхала до значного, але водночас витонченого кам'яного замку, що стояв на пагорбі.

Єва потроху звикла до будинку Рорка, і тепер контраст між місцем роботи і новим місцем проживання не здавався їй настільки різким. Тут стояла дивовижна тиша - кожен,

хто потрапляв сюди, одразу забував, що перебуває в самому серці величезного міста. Зрозуміло, таке могли дозволити собі тільки дуже багаті люди. У саду за будинком співали птахи, пахло свіжоскошеною травою, а лише кілька хвилин тому Єва мчала загаченими народом і машинами галасливими і брудними вулицями Нью-Йорка.

Це місце було улюбленим притулком Рорка, а віднедавна - і Єви.

Дві загублених душі... Так назвав колись Рорк себе і її. "Цікаво, - подумала раптом вона, - тепер, знайшовши одне одного, чи перестали ми бути загубленими?"

Машину вона залишила біля парадного входу, хоча чудово розуміла, що це викличе у Соммерсета, дворецького Рорка, глухе роздратування: машина була не з нових і до того ж неабияк побита. Єва цілком могла відігнати машину в гараж, де для неї було відведено спеціальний відсік, але вона любила за кожної зручної нагоди позлити старого Соммерсета. Відчинивши вхідні двері, Єва одразу ж його побачила.

- У вашого автомобіля абсолютно неналежний вигляд, - заявив він, не приховуючи презирливої усмішки.

- Це муніципальна власність. Хочете - самі ставте його в гараж, - відповіла Єва байдуже, нахилилася і взяла на руки величезного кота, який вийшов їй назустріч. Почувши вибух сміху, що пролунав із надр будинку, вона здивовано підняла брови. - У нас гості?

- Так. - Соммерсет окинув несхвальним поглядом її неабияк пом'яті сорочку і штани, а також кобуру, що висіла на поясі. - Може, ви приймете душ і переодягнетесь перед тим, як вийти до гостей?

- А ви, Соммерсет, може, підете до біса? - париувала Єва і гордо пройшла повз нього.

У вітальні, заставленій усілякими рідкісними реліквіями, привезеними Рорком з різних куточків землі, було влаштовано невеликий, але вишуканий прийом. На срібних тацях були розкладені чудові канапе, у кришталевих келихах іскрилося золотисте вино. Рорк у чорній шовковій сорочці та бездоганно зшитих чорних штанах, стягнутих на талії ремнем зі срібною пряжкою, був неперевершений.

У вітальні, крім нього, перебувала лише одна пара. Чоловік - сліпучий блондин із довгим до плечей волоссям, одягнений у синій піджак. Єва зазначила про себе, що обличчя в нього рішуче, гарне, хіба що губи трохи тоненькі, зате очі дивовижно гарні - темно-карі, оксамитові.

Жінка була справжньою красунею з копицею кучерявого темно-рудого волосся і з величезними зеленими, як у кішки, очима. Шкіра в неї була білосніжною, рот - м'який і чуттєвий. Довга смарагдово-зелена сукня облягала її струнку і гнучку фігуру.

- Рорк, - промурликала вона, не помічаючи Єву, - я страшенно за тобою сумувала. - І погладила господаря будинку по щоці.

Єва одразу згадала про зброю, що висіла в неї на поясі. От затремтіли б жилки в цієї рудоволосої секс-бомбочки, якби вона почула один-єдиний постріл! Єва вилаяла себе за шалені думки, опустила Галахеда на підлогу і підійшла до гостей.

- Тепер, сподіваюся, ви не нудьгуєте, - сказала вона і навіть спробувала посміхнутися.

Рорк обернувся, пильно подивився на неї і розуміюче посміхнувся.

"Ну нічого, - похмуро подумала Єва. - Скоро, дуже скоро ти перестанеш так нахабно посміхатися, хлопче".

- Єво! А ми й не чули, як ти увійшла.

- Це цілком зрозуміло. - Вона схопила з таці перше-ліпше канапе і відправила його в рот.

- Здається, з нашими сьогоднішніми гостями ти ще не знайома. Ріанна Отт, Вільям Шаффер. Моя дружина - Єва Даллас.

- Обережніше, Рі, вона озброєна, - Вільям усміхнувся, простягаючи Єві руку. У його рухах було щось від грації породистого скакуна. - Радий з вами познайомитися, Єво. Щиро радий. Ми з Рі були дуже засмучені тим, що не змогли бути присутніми на вашому весіллі.

- Невтішні! - Ріанна сліпуче посміхнулася Єві. - Ми з Вільямом пристрасно мріяли побачити ту, до ніг якої впав сам Рорк.

- По-моєму, на ногах він ще тримається, - Єва кинула швидкий погляд на Рорка, який простягнув їй келих вина. - Поки що.

- Рі та Вільям працюють над одним проектом у моїй лабораторії в Гамільтоні. Вони щойно повернулися в Нью-Йорк - відпочити і розвіятися.

- Правда? - Єва натужно посміхнулася.

- Ми працюємо над напрочуд цікавим проектом, - вступив у розмову Вільям. - Через рік, максимум через два, "Рорк індастріз" завершить розробку нової технології, яка зробить у світі ігор і розваг справжню революцію.

- Ігри та розваги? - єхидно повторила Єва. - Так, це справа серйозна.

- Насправді цю технологію можна буде застосовувати в багатьох галузях. - Ріанна потягувала вино й уважно роздивлялася Єву. - Наприклад, у медицині.

- Цим займається Рі. - Вільям ніжно глянув на свою супутницю. - Вона у нас спец із медицини, а я - із забав.

- Думаю, у Єви сьогодні був важкий день, тож не будемо втомлювати її розмовами про наші справи. Ми, науковці, такі зануди, - додала вона з вибачливою посмішкою. - Ви ж щойно повернулися з "Олімпуса"? - Ріанна підійшла до столика із закусками, і сукня її ніжно зашелестіла. - Ми з Вільямом працювали і там: він в ігровому комплексі, я - у медичному. Ви їх бачили?

- Мигцем. - "Досить грубити, - подумки обсмикнула себе Єва. - Треба звикати до того, що, повернувшись додому, можеш застати там вишукане товариство, зокрема розкішних панянок, які заграють із твоїм чоловіком". - Медичний комплекс дуже вражає. А кімната топографічних ігор у готелі - це ваше дітище? - запитала вона у Вільяма.

- Визнаю свою провину, - усміхнувся він. - Обоємно грати. А ви?

- Єва і там примудрялася працювати, - сказав Рорк. - На жаль, нам не пощастило: коли ми були в "Олімпусі", там сталася дуже неприємна річ. Самогубство. Загинув один із техніків, Матіас.

- Матіас? - Вільям насупився. - Такий молодий хлопець, рудий, з веснянками?

- Так.

- Господи! Самогубство? А ти впевнений, що це не нещасний випадок? Наскільки я пам'ятаю, це була дуже активна молода людина з великими планами. Не з тих, хто добровільно йде з життя.

- Але саме це він і зробив, - сухо сказала Єва. - Повісився.

- Який жах! - Ріанна зблідла і присіла на кушетку. - Я його знала, Вільяме?

- Здається, ні. Могла бачити його в одному з клубів, але, наскільки я пам'ятаю, він не любив товариства.

- Проте мені дуже шкода, - сказала Ріанна. - Як сумно, що ви у ваш медовий місяць зіткнулися з такою трагедією. Давайте не будемо більше про це говорити. - Галахед застрибнув на кушетку і став тертися головою об руку Ріанни. - Краще розкажіть нам про весілля.

- Залишайтеся з нами вечеряти. - Говорячи це, Рорк непомітно потиснув лікоть Єви, немов просячи вибачення. - І ми розповімо вам усе в подробицях.

- На жаль, не можемо, - розвів руками Вільям. - Йдемо в театр. Причому вже спізнюємося.

- Ти, як завжди, маєш рацію. - Ріанна з видимим жалем встала з кушетки. - Сподіваюся, ви ще повторите своє запрошення. Найближчі два місяці ми збираємося провести в Нью-Йорку, і я б дуже хотіла познайомитися з вами ближче, Єво. Ми з Рорком..., давні приятелі. Чи не так, дорогий?

- Абсолютно вірно. Ми з Євою завжди будемо раді вас бачити. А завтра вранці чекаю вас в офісі з докладним звітом.

- Ну що ж, у такому разі - до завтра. - Ріанна поставила келих на столик. - Єво, можливо, ми з вами пообідаємо якимось днями? Ленч тільки для дам! - Вона так пустотливо блиснула очима, що Єва раптом відчула себе повною ідіоткою. - Порівняємо свої враження про Рорка.

Ображатися на таку дружню пропозицію було б зовсім нерозумно.

- Гадаю, це буде цікаво, - усміхнулася у відповідь Єва і разом із Рорком провела гостей до дверей. - І багато в нас із нею має бути спільних вражень? - запитала вона Рорка, коли вони залишилися самі.

Він обійняв Єву за талію і поцілував у щоку.

- Це було так давно! Тисячу років тому.

- У тебе чудовий смак: у неї чудова фігура! Напевно не обійшлося без пластичних операцій.

- Що ж, якщо це й так, то вона вдало вклала гроші.

Єва похмуро глянула на нього.

- Слухай, а чи є на світі хоч одна вродлива жінка, яка не побувала в твоїх обіймах? Рорк задумливо примружився.

- Мабуть, ні.

Єва кинулася на нього, і він зі сміхом ухилився.

- Гей, тихіше, ти мене так з ніг звалиш. - Тут вона заїхала йому кулаком у живіт, і він тихо охнув. - Так, люба, ти вже увійшла у форму.

- Нехай це послужить тобі уроком, чарівний ти мій, - заявила Єва, проте все-таки дозволила йому взяти її на руки.

- Їсти хочеш? - запитав Рорк.

- Шалено!

- Я теж. Давай-но повечеряємо в спальні. - І він поніс її вгору сходами.

Єва прокинулася від дзвінка. На грудях у неї мирно сопів Галахед. Час був досвітній, крізь вікно у стелі пробивалося тьмяне сіре світло. Не розплющуючи очей, Єва потягнулася до телефона.

- Даллас слухає.

- Прийміть виклик, лейтенанте, - пролунав голос чергового. - Підозріла смерть. Адреса: Медісон-авеню, 5002, квартира 3800. Повідомлення надійшло від Артура Фоккса, який там проживає. Код четвертий.

- Повідомлення прийнято. Зв'яжіться, будь ласка, із сержантом Делією Пібоді та викличте її мені на допомогу.

- Прийнято. Бажаю удачі, лейтенанте.

- Що сталося? - Рорк теж прокинувся і, сівши в ліжку, взяв Галахеда на руки.

- Поки точно не знаю, але треба їхати. Часу в мене - тільки на душ і каву. - Єва, не знайшовши халата, пішла у ванну голяка. - На місці події вже є патрульний, - крикнула вона з-за дверей.

Зайшовши в душову кабінку, Єва із задоволенням підставила спину під струмені гарячої води, натиснула на кнопку в стінці й набрала жменю рідкого мила. Через кілька хвилин вона зрозуміла, що прокинулася остаточно.

- Ти зваришся. - Він стояв у дверях ванної з чашкою кави в руках.

- Це мені?

- Завжди до ваших послуг.

- Дякую. - Єва взяла чашку, встала під фен. - Ти що, дивився, як я миюся?

- Я взагалі люблю на тебе дивитися. Є щось особливе в струнких довгоногих жінках, що стоять під душем.

Рорк зайшов у кабінку і ввімкнув холодну воду. Єва ніяк не могла зрозуміти, чому чоловік, який зник до розкоші, віддає перевагу крижаному душу. Пригладивши долонею волосся, вона наклала на обличчя денний крем, який їй настійно рекомендувала Мевіс.

- Тобі зовсім не обов'язково було вставати разом зі мною.

- Усе одно я прокинувся. - Рорк фен не любив, вважав за краще витиратися рушником. - У тебе є час поспіяти?

Єва поглянула на його відображення в дзеркалі:

- Боюся, що ні. Я перехоплю що-небудь пізніше.

Він обмотав рушник навколо стегон, пригладив волосся:

- Чесно?

- Знаєш, а мені теж подобається дивитися на тебе, - зізналася Єва і пішла до спальні одягатися.

Машин о цій годині на вулицях майже не було, тільки автобуси розвозили одних робітників з нічної зміни додому, а інших - на ранкову зміну. Моросив дощик, але вуличні торговці вже вивезли свої візки і готувалися до нового дня.

Єва швидко мчала містом.

Та частина Медісон-авеню, куди вона прямувала, вся суцільно складалася з butikів і сріблястих хмарочосів, де мешкали ті, хто міг собі дозволити ці бутики відвідувати.

Єва обігнала таксі з самотньою пасажиркою, блондинкою в блискучому піджаку, що переливався всіма кольорами веселки. "Напевно, дівчина за викликом, - подумала Єва. - Повертається з нічної зміни. Багаті можуть купувати не тільки розкішний одяг, а й розкішні розваги".

Єва звернула до підземного гаража біля будинку, сунула під ніс охоронцеві свій значок, і він вказав їй відсік, де вона могла поставити машину.

Природно, цей відсік опинився в найдальшому від ліфта кутку гаража. "Поліцейським, - подумала Єва роздратовано, - завжди відводять гірші місця".

Вийшовши з ліфта, Єва озирнулася. Ще рік тому вона б зі здивуванням розглядала розкішний хол на тридцять восьмому поверсі, заставлений горщиками з китайськими трояндами і бронзовими скульптурами. Але тепер, освоївшись у світі Рорка, вона звикла ставитися до розкоші спокійно. Поглянувши на знайомі фонтанчики, встановлені вздовж стін, вона подумала, що будинок цей, можливо, теж є власністю її чоловіка.

Підійшовши до жінки-поліцейського, що стояла біля квартири 3800, вона показала їй значок.

- Лейтенанте, мій колега перебуває у квартирі разом зі співмешканцем загиблого. Містер Фокс, виявивши тіло, викликав "Швидку допомогу", але ми прибули першими.

Лікарі констатували смерть і тепер чекають, коли ви оглянете місце події. Ми не змогли майже нічого дізнатися від Фоккса, мем, - додала вона, глянувши на двері. - Він впав в істерику. Не думаю, що він щось чіпав на місці події. Крім тіла.

- Він переносив його?

- Ні, мем. Тіло, як і раніше, у ванні. Він просто намагався надати йому допомогу, що, природно, було абсолютно безглуздо. Мабуть, Фоккс перебував у шоці. Там море крові. Він перерізав собі вени, - пояснила вона. - І, судячи з усього, загинув щонайменше за годину до того, як його співмешканець виявив тіло.

- Медекспертів викликали? - запитала Єва.

- Прибудуть з хвилини на хвилину, мем.

- Чудово. Коли приїде сержант Пібоді, пропустіть її. А самі залишайтеся на посту.

Відчинивши двері, Єва тут же почула чийсь судомні ридання.

- Він увесь час у такому стані, - зауважила жінка-поліцейський. - Сподіваюся, лейтенанте, вам вдасться його заспокоїти.

Єва, нічого не відповівши, увійшла до квартири. Двері зачинилися. Передпокій був оздоблений білим і чорним мармуром. Зі стелі звисала п'ятиріжкова люстра чорного скла. За арковим прорізом починалася вітальня, витримана в тому самому стилі: чорні шкіряні дивани, біла підлога, столи чорного дерева, білі світильники. На вікнах - чорно-білі смугасті штори. Вони були задерті, усюди горіло світло. Екран для віртуальних ігор, що стояв посеред кімнати, був вимкнений. Білі сходи вели на другий поверх.

"Гроші можуть багато чого, - подумала Єва, - але смерть не відчуває пієтету перед багатством".

Вона пішла туди, звідки лунали ридання, і опинилася в невеликому кабінеті, заставленому шафами зі старовинними книгами і глибокими кріслами з темно-бордовою оббивкою. В одному з них сидів світловолосий чоловік із блідим, опухлим від сліз обличчям. На ньому був білий шовковий халат, весь забруднений кров'ю, що вже підсихала. Він був босий, руки його, унизані кільцями, тремтіли. На лівій щиколотці виднілося татування - чорний лебідь. На появу Єви він ніяк не відреагував: очевидно, просто не помітив її.

Поліцейський, який сидів поруч, побачивши Єву, хотів щось сказати, але вона дала йому знак мовчати і запитально глянула нагору. Він кивнув, даючи зрозуміти, що тіло на другому поверсі.

Єва тихо вийшла з кабінету: спочатку треба було оглянути тіло і місце події.

На другому поверсі було кілька кімнат, але зрозуміти, куди йти, було неважко: на підлозі добре було видно криваві сліди. Єва заглянула в спальню з ніжно-зеленими шпалерами, де стояло величезне ліжко, застелене блакитним атласним покривалом. У цій кімнаті здавалося, що ти опинився в підводному царстві. Тут стояло кілька статуй - копії робіт античних скульпторів; шафи були вбудовані в стіну. Підлогу встеляв м'який килим кольору морської хвилі, на якому теж виднілися свіжі сліди крові. Сліди ці вели у ванну.

Смерть давно не лякала Єву, але щоразу, зустрічаючись із нею, вона жахалася жорстокості й безглуздості того, що сталося. Усе навколо - і синьо-зелена плитка на стінах, і дзеркальна підлога - було залито кров'ю. З ванни мляво звисала рука, на зап'ясті якої зяяла розверста рана. Вода у ванні була темно-рожевого кольору, і в повітрі стояв важкий солодкуватий запах свіжої крові. Грала музика, здається, це була арфа. Товсті білі свічки, встановлені в ногах і в узголів'ї величезної овальної ванни, все ще горіли.

Голова того, хто лежав у ванні, лежала на подушечці, прикріпленій до бортика, його засклений погляд був спрямований кудись угору, наче мрець розглядав пухнасте листя папороті, що звисало з дзеркальної стелі. На обличчі його застигла усмішка, і здавалося, що власна смерть принесла йому ні з чим незрівнянне задоволення.

Але Єву вразило інше: вона одразу впізнала цю людину. У ванні лежав і посміхався власному віддзеркаленню голий і мертвий адвокат С. Т. Фіцх'ю!

- Сальваторі буде на вас дуже ображений, адвокате, - пробурмотіла Єва і взялася за роботу.

Вона взяла пробу води у ванні, визначила приблизний час смерті, зняла відбитки пальців загиблого, і тут з'явилася захекана Пібоді.

- Прошу вибачення, лейтенанте. Я добиралася здалеку.

- Нічого страшного. - Вона простягнула Пібоді вже упакований у пластик ніж із ручкою зі слонової кістки. - Схоже, що використовував він саме його. Колекційна річ. Треба буде перевірити відбитки пальців.

Пібоді поклала ніж у пакет для речових доказів, потім, примружившись, глянула на тіло.

- Лейтенанте, та це ж...

- Так, це Фіцх'ю.

- Чому він вирішив накласти на себе руки?

- Ми ще не встановили, що це самогубство. Ніколи не робіть поспішних висновків, сержанте, - сказала вона спокійно. - Це перше правило. Простежте за тим, щоб провели обшук приміщення, Пібоді. Тілом можуть зайнятися медексперти. Я свій огляд закінчила. - У Єви всі руки були в крові. - Я піду розмовляти з Фокксом, а ви запишіть свідчення поліцейських, які першими прибули на місце події.

Єва знову глянула на тіло.

- Саме так він посміхався в суді, думаючи, що загнав противника в кут. Сучий син! - Не зводячи очей з мерця, вона дістала з валізки лосьйон, протерла руки, брудну серветку викидати не стала, а прибрала її в пакет. - Скажіть медекспертам, що результати розтину мені потрібні якомога швидше.

Залишивши Пібоді у ванній, вона пішла по кривавих слідах назад, униз.

Фоккс уже не ридав, а тихо підвивав. Побачивши Єву, поліцейський, який сидів поруч із ним, зітхнув із полегшенням.

- Зачекайте медекспертів у вітальні, констебль. Сержант Пібоді візьме у вас свідчення. А я поговорю з містером Фокксом.

- Слухаюся, мем. - І, світячись від радості, поліцейський вискочив із кабінету.

- Містере Фоккс, я - лейтенант Даллас. Прийміть мої співчуття. - Єва натиснула на кнопку, штори розсунулися, кімнату залило блідим світлом дощового ранку. - Вам доведеться поговорити зі мною і розповісти про все, що тут сталося.

- Він помер! - У Фоккса був високий мелодійний голос. - Фіц помер... Я не розумію, як це могло статися. Не розумію, як мені жити далі...

"Усі якось живуть, - подумала Єва. - Іншого виходу немає". Вона сіла і поставила на стіл диктофон.

- Містере Фоккс, для нас обох буде краще, якщо ви зараз поговорите зі мною. Я повинна вас попередити про ваші права та обов'язки. Таке правило.

Поки вона напам'ять перераховувала права Міранди, він перестав схлипувати і вступився на неї. Очі його почервоніли й припухли.

- Ви що ж думаєте, це я його вбив? Ви думаєте, я міг це зробити?

- Містер Фоккс...

- Я кохав його! Ми були разом дванадцять років! Він був моїм життям!

"Життя твоє все ще при тобі, - подумала вона. - Просто ти ще цього не усвідомив".

- Отже, ви маєте мені допомогти. Розкажіть, що сталося.

- Останнім часом він..., він погано спав. А снодійне приймати не любить. Віддає перевагу читати, слухати музику, іноді грає годинку-другу у віртуальні ігри, щоб розслабитися. Він дуже турбувався про справу, з якою працював.

- Про справу Сальваторі?

- Так, здається. - Фоккс витер очі рукавом халата. - Ми ніколи не обговорювали його роботу. Я нічого в юриспруденції не розумію. Я лікар-дієтолог. Ми познайомилися дванадцять років тому. Фіц прийшов до мене на прийом, хотів, щоб я підібрав йому відповідну дієту. Ми подружилися, потім стали коханцями, почали жити разом...

Усе це Єва хотіла дізнатися в подробицях, але пізніше. Зараз її цікавило, що саме сталося у ванній кімнаті.

- Отже, у нього були проблеми зі сном, - підказала вона.

- Так. Його часто мучить безсоння. Він так багато сил і нервів витрачає на своїх клієнтів... Я вже звик до того, що посеред ночі він вирушає у вітальню, вмикає якусь гру або дрімає біля телевізора. Іноді приймає теплу ванну. - Згадавши про ванну, Фоккс смертельно зблід. - О господи!

Він знову залився сльозами, і Єва налила йому склянку мінеральної води: пляшка стояла поруч на столику.

- І цього разу було те саме? - запитала вона. - Він знову встав серед ночі?

- Точно сказати не можу. - Фоккс закрив обличчя руками. - Я сплю міцно, із цим у мене проблем немає. Ми подивилися останні новини, випили коньяку і лягли близько опівночі. Прокинувся я, як зазвичай, рано.

- О котрій годині?

- О п'ятій або о п'ятій п'ятнадцятій. Ми обидва встаємо рано, сніданок замовляю я. Фіца в ліжку не було, я вирішив, що йому знову не спалося, і він перебрався в одну зі

спалень внизу. Потім я пішов у ванну і тут побачив його. Боже! Фіц! Весь у крові... Це було схоже на кошмарний сон.

Він підніс тремтячу руку до рота.

- Я кинувся до нього, став намагатися робити штучне дихання. Мені здавалося, що я божеволію! Він був мертвий, і я це прекрасно бачив. І все ж я почав витягувати його з води. Але він людина велика, а мене просто трясло від жаху. І тоді я викликав "Швидку".

Єва розуміла, що, якщо їй не вдасться привести Фоккса до тями, говорити з ним буде марно. І транквілізатори йому давати не можна, поки вона все не дізнається.

- Я розумію, як вам важко, містере Фоккс. Мені дуже шкода, що цю розмову нам доводиться вести просто зараз, але, повірте, так буде легше і вам, і мені.

- Я в порядку. - Він залпом осушив склянку води. - Треба з цим покінчити.

- Скажіть, а в якому він був настрої вчора ввечері? Ви казали, що він турбувався про справу, яку вів.

- Турбувався, так, але не надто. Він ніяк не міг зламати якогось поліцейського, і це його бісило.

Єва вирішила, що не варто говорити про те, хто був цей поліцейський.

- Крім того, він готував захист ще у двох справах. Розумієте, Фіц так багато працював, що просто не міг розслабитися.

- Хто-небудь дзвонив йому ввечері? Або він кому-небудь?

- Так, звісно. Він часто брав роботу додому, і йому доводилося багато говорити по телефону. Учора він години дві сидів у кабінеті нагорі. Прийшов близько о пів на шосту і працював до восьмої. Потім ми повечеряли.

- Його турбувало щось іще, крім справи Сальваторі?

- Тільки зайва вага, - усміхнувся Фоккс. - Фіц боровся з кожним фунтом. Ми говорили про те, що йому слід збільшити фізичні навантаження, можливо, сісти на спеціальну дієту. Після вечері ми дивилися комедію по відео, потім, як я вже казав, пішли спати.

- Ви сварилися?

- Сварилися?

- У вас на руці синці, містере Фоккс. Ви билися з містером Фіцхью вчора ввечері?

- Ні! - Він зблід ще більше, і очі його заблищали так, ніби він знову зібрався заридати. - Ми ніколи не билися. Звісно, іноді ми сварилися. Як і всі. Я..., напевно, я вдарився об край ванни, коли намагався..., його...

- У містера Фіцх'ю були тісні стосунки з ким-небудь ще?

Фоккс окинув Єву крижаним поглядом.

- Ви хочете знати, чи були у нього інші коханці? Не було. Ми були вірні одне одному.

- А хто власник цієї квартири? Фоккс напружився і відповів холодно:

- Десять років тому її було переписано на нас обох. Раніше квартира належала Фіцу.

"А тепер належить тобі", - подумала Єва.

- Очевидно, містер Фіцх'ю був вельми заможною людиною. Ви знаєте, хто успадковує його статки?

- Щось заповідано благодійним фондам, решта - мені. Невже ви думаєте, я міг убити його через гроші? - Він вимовив це не з жахом, а з огидою. - Яке право ви маєте приходити в мій дім у такий трагічний момент і ставити ці мерзенні запитання?!

- Мені необхідно знати відповіді на них, містер Фоккс. Якщо я не дізнаюся їх тут, мені доведеться продовжити допит у поліцейській дільниці. Думаю, тут вам говорити набагато зручніше. Містер Фіцх'ю колекціонував ножі?

- Ні. - Фоккс раптом часто-часто заморгав і знову зблід. - Їх колекціую я. У мене досить велика колекція старовинної холодної зброї. Усе зареєстровано, - поспішно додав він. - Як годиться.

- Чи є у вас ніж із прямим лезом завдовжки близько шести дюймів і з ручкою зі слонової кістки?

- Так, це англійський ніж XIX століття. - Дихання його стало переривчастим. - Так він його використовував? Він узяв один із моїх ножів, щоб... Я не бачив ножа. Я бачив тільки тіло. Він узяв мій ніж?

- Ніж був знайдений на місці події, містер Фоккс. Ми повинні провести експертизу. Я випишу вам відповідний папір.

- Мені він не потрібен. Я не хочу бачити цей ніж! - Він закрив обличчя руками. - О, Фіц! Як він міг взяти для цього мій ніж?!

І він знову заридав. Єва почула голоси в сусідній кімнаті і зрозуміла, що прибула команда "підмітальників" - проводити огляд.

- Містере Фоккс, - сказала вона, встаючи. - Я попрошу вас побути ще деякий час тут. Можливо, ви хочете викликати кого-небудь? - Ні, нікого. Мені нічого не потрібно.

- Усе це мені дуже не подобається, Пібоді, - сказала Єва, коли вони йшли коридором, щоб спуститися в гараж, до машини. - Фіцх'ю встає посеред ночі, бере старовинний ніж, наливає ванну. Потім запалює свічки, вмикає музику і ріже собі вени. Без будь-яких на те причин. Він був на піку кар'єри: грошей сила-силенна, від клієнтів відбою немає. І раптом він вирішує: "Та пішло все до біса! Візьму і помру!"

- Я взагалі не розумію самогубців. Напевно, я за натурою людина, яка тверезо ставиться до злетів і падінь.

Єва самогубців розуміла. Колись давно, в інтернаті, вона навіть хотіла накласти на себе руки. А ще раніше, в ранньому дитинстві, смерть здавалася їй єдиним порятунком від безперервного кошмару, в якому вона жила.

І саме тому вона ніяк не могла зрозуміти, що могло штовхнути на самогубство Фіцх'ю.

- Мотивація абсолютно не зрозуміла. Але в нас є коханець, який колекціонує ножі і до того ж успадковує значні статки.

- Ви думаєте, Фоккс міг його вбити? - задумливо запитала Пібоді. - Фіцх'ю був вищим за нього і більшим. Він би обов'язково чинив опір, а слідів боротьби немає.

- Ці сліди легко приховати, - сказала Єва. - У Фоккса на руці синці. А якщо Фіцх'ю вживав перед цим наркотики, то він навряд чи б став особливо чинити опір. Треба дочекатися результатів розтину.

- Чому вам хочеться, щоб це виявилось вбивством?

- Мені зовсім цього не хочеться. Просто інакше виходить якась нісенітниця. Можливо, Фіцх'ю не міг заснути, встав... Схоже, вночі хтось побував у кімнаті віртуальних ігор. Або це просто підлаштовано.

- Ніколи нічого подібного не зустрічала. - Пібоді явно була вражена побаченням у квартирі. - Усі ігри в одному місці. Крісло з пультами управління, великий екран, розкішний бар, відео, навіть кабінка для релаксації, я про неї тільки чула, адже їх зовсім недавно винайшли. Ви коли-небудь користувалися цією штукаю, лейтенанте?

- У Рорка є така, але мені вона не подобається. Я вважаю за краще розслаблятися природним чином, а не за допомогою якихось програм. - Вони вже спустилися в гараж, Єва побачила, що на капоті її машини хтось сидить, і похмуро присвиснула. - Що за чорт!

- О, Даллас і Пібоді знову разом! - Надін Ферст, найкращий репортер "Каналу 75", витончено зістрибнула на землю. - Як пройшов медовий місяць?

- На особисті запитання не відповідаю, - відрізала Єва.

- А я думала, ми друзі, - зауважила Надін і підморгнула Пібоді.

- Ти, подруго, недовго думаючи, зробила з нашого дівич-вечора новину для телерепортажу!

- Даллас! - Надін простягнула до неї обидві руки. - Тобі вдалося під час цього дівич-вечора спіймати і знешкодити небезпечного злочинця, а це - новина, про яку публіка має право знати. До речі, тоді рейтинг наших новин злетів до небес. А зараз, подивися, ти тільки-но повернулася з відпустки і знову опинилася в самій гущі подій. Що сталося з Фіцх'ю?

- Він помер. Мені треба працювати, Надін.

- Єво, ну послухай! - Надін потягнула її за рукав. - Ми з тобою через стільки всього пройшли. Ну хоч натягни!

- Порадь клієнтам Фіцх'ю підшукувати собі нового адвоката. Більше нічого сказати не можу.

- Але що це було? Нещасний випадок? Вбивство?

- Ведеться розслідування. - Від роздратування Єва ніяк не могла відімкнути машину.

- Пібоді! - у розпачі вигукнула Надін, але Пібоді тільки посміхнулася і знизала плечима. І тоді Надін виклала козирну карту:

- Знаєш, Далласе, усім добре відомо, що ви з покійним не надто один одного любили. Після вчорашнього судового засідання він назвав тебе поліцейським, схильним до застосування насильства, який використовує свій значок як тупий і важкий предмет.

- Як прикро, що більше він не зможе порадувати репортерську братію своїми дотепними висловлюваннями.

Єва зачинила за собою дверцята машини, і Надін довелося говорити через скло:

- То, може, ти скажеш що-небудь дотепне?

- С. Т. Фіцх'ю мертвий. Поліція веде розслідування. Відійди! - Єва завела мотор і рвонула з місця з такою швидкістю, що Надін ледь встигла відскочити. Пібоді захихотіла, і Єва кинула на неї суворий погляд. - Що вас так розвеселило?

- Вона мені подобається. - Пібоді не витримала й озирнулася. Надін, усміхаючись на весь рот, дивилася їм услід. - І вам, по-моєму, теж.

- Часом ми буваємо абсолютно ірраціональні у своїх уподобаннях, - відповіла Єва, але теж ледве стримала посмішку. І вони поїхали у відділок.

...Усе пройшло чудово. Просто чудово. Як приємно знати, що все в тебе під контролем! Відомості, що надходили з інформаційних агентств, ретельно відбирали і сортували. І поповнювали поки що невелику, але швидко зростаючу базу даних.

Заняття виявилось напрочуд цікавим і захопливим. Головним було, звісно, не це, але приємно мати такий побічний ефект.

Хто виявиться наступним?

Одне натискання кнопки, і на екрані монітора виникло обличчя Єви. А поруч - усі необхідні відомості. Дивовижна жінка! Місце народження і батьки невідомі. Дитиною була знайдена в одному з провулків Далласа, штат Техас. На тілі - сліди побоїв, втрата пам'яті. Жінка, яка не пам'ятає власного дитинства, перших років життя, протягом яких і формується особистість! Усі ці роки її били, мучили, піддавали насильству. Як це вплинуло на її свідомість? На душу?

Єва Даллас обрала державну службу, влаштувалася в поліцію і заробила репутацію детектива, який докопується до самої суті. Минулої зими вела розслідування однієї дуже галасливої і брудної справи і стала справжньою знаменитістю.

Тоді-то вона і познайомилася з Рорком...

Комп'ютер загудів. На екрані з'явилася фотографія Рорка. Дуже цікава пара. У його дитинстві теж багато таємниць, але він обрав, принаймні спочатку, гру по інший бік закону. І заробив величезні статки.

Тепер вони разом, але цей союз так легко зруйнувати!

Поки що не час. Треба трохи почекати.

Адже гра тільки почалася.

- Та ніколи я в це не повірю! - бурмотіла собі під ніс Єва, переглядаючи інформацію про Фіцх'ю. На екрані монітора красувалася його фотографія, з першого погляду було зрозуміло, що ця людина нахабна і самовпевнена. - Не повірю нізащо.

Народився у Філадельфії, протягом трьох років був одружений з якоюсь Міллісент Барроуз. Розлучений, дітей немає. Після розлучення переїхав до Нью-Йорка, став адвокатом у кримінальних справах і, здається, ніколи не згадував про минуле життя.

- Річний дохід, - зажадала вона. Дохід Фіцх'ю за минулий рік становив два мільйони сімсот тисяч доларів.

- От кровопивця! - обурилася Єва. - Цікаво, чи були приводи в поліцію? - Комп'ютер заурчав і через деякий час видав інформацію. У справі відомостей про приводи не виявилось. - Ясно, чистенький. А як щодо цивільних позовів, пред'явлених Фіцх'ю?

Такий список справді був, і складався він із кількох прізвищ. Єва про всяк випадок зробила копію, а потім запросила список справ, програних Фіцх'ю за останні десять років. Цивільні позови пред'являли Фіцх'ю саме ті клієнти, справи яких були програні. На жаль! Дуже поширений хід: адвокат не допоміг, значить - до суду його. Треба перевірити, чи не було випадків шантажу.

- Ну добре, спробуємо піти іншим шляхом, - пробурмотіла Єва і зажадала відомості на Артура Фоккса.

"Триває пошук".

Комп'ютер загудів, замигав, і Єві довелося кілька разів стукнути по ньому кулаком, щоб привести до тями. Хай буде проклятий знову скорочений бюджет!

На екрані з'явилося обличчя Фоккса. Зображення було не зовсім чітким, але Єві усміхнений Фоккс здався навіть симпатичним. Він був на п'ятнадцять років молодший за Фіцх'ю, народився у Вашингтоні, в сім'ї кадрових військових, жив у різних куточках земної кулі, а п'ятнадцять років тому оселився в Нью-Йорку, став консультантом компанії "Здорове харчування". Його річний дохід ледь сягав шестизначного числа. У шлюбі ніколи не перебував. Єва запросила відомості про приводи в поліцію. Комп'ютер понуро забурчав, немов показуючи, як втомився відповідати на запитання, але список видав. Один випадок непристойної поведінки, два напади й одне порушення спокою.

- Так-так, нарешті хоч щось. Тепер - відомості на обох про лікування у психіатрів.

На Фіцх'ю нічого не було, а з Фокксом знову пощастило. Задоволено хмикнувши, Єва скопіювала ці дані. І тут до кабінету увійшла Пібоді.

- Ну, як справи? Є результати розтину? Токсикологічний аналіз?

- Готова поки що тільки токсикологія. - Пібоді простягнула Єві дискету. - Невеликий вміст алкоголю в крові. Французький коньяк, доза була майже гомеопатична. Слідів наркотиків не виявлено.

- Чорт! - А вона так сподівалася. - Може, хоч тут що-небудь відшукаємо. Подивіться, Пібоді: наш приятель Фоккс у дитинстві багато спілкувався з психоаналітиками. Два роки тому проходив місячний курс лікування в інституті Делрой. І за ґратами посидів. Недовго, але все ж таки. Дев'яносто діб за напад. У хлопця є потяг до насильства.

Пібоді, насупившись, читала відомості про Фоккса.

- Із сім'ї військових... Військові зазвичай гомосексуалізму не розуміють і не приймають. Готова посперечатися, вони намагалися зробити з нього гетеросек-саула.

- Можливо. Поки що ми маємо історію хвороби та висновок. Подивимося, що поліцейські виявили в офісі Фіцх'ю. І поговоримо з його колегами.

- Ви не вірите в самогубство, лейтенанте?

- Я його непогано знала. Він був нахабний, самовпевнений, марнославний. А марнославна людина не захоче, щоб її виявили голою у ванні, повній її власної крові.

- Він був дивовижною людиною! Леонора Баствік сиділа у своєму кабінеті в конторі "Фіцх'ю, Баствік і Стерн". Стіни з суцільного скла, шкіряні крісла, стіл з полірованою скляною стільницею. "Крижаний блиск скла до пари її холодній красі", - подумала Єва.

- І відданим другом, - додала Леонора. - Ми всі просто в шоці, лейтенанте.

Якщо й так, на обставині це ніяк не позначилося. За спиною Леонори виднілися сталеві шпилі Нью-Йорка, і здавалося, що вона - королева, а це - її володіння.

- Чи не знаєте ви, що могло штовхнути Фіцх'ю на самогубство?

- Навіть уявити собі не можу. - Леонора дивилася Єві просто в очі. - Він любив життя. І життя, і свою роботу. Умів насолоджуватися кожною миттю. Тож повірити не можу, що він зробив це добровільно.

- Коли ви востаннє бачилися або розмовляли?

Леонора на мить задумалася. Єва зрозуміла, що в цій гарненькій голівці йде ретельний відбір інформації.

- Учора ввечері ми зустрілися ненадовго. Я завезла йому дискету, ми обговорили одну зі справ. Розмова була, зрозуміло, конфіденційною. Я б сказала, що він був бадьорий і з нетерпінням чекав вашої дуелі в суді.

- Дуелі?

- Так Фіц називав допит поліцейських. - Вона усміхнулася. - Він вважав це поєдинком умів і нервів. Гра для справжніх професіоналів! Мабуть, найбільше на світі він любив виступати в суді.

- О котрій годині ви завезли йому дискету?

- Здається, близько десятої. Так, саме тоді. Я засиділася тут допізна, а дорогою додому заїхала до нього.

- Ви часто заїжджали до нього, місіс Баствік?

- Часом це траплялося. Ми ж колеги, і іноді справи, які ми вели, перетиналися.

- Ви були колегами і тільки?

- Ви вважаєте, лейтенанте, що якщо чоловік і жінка привабливі й перебувають у дружніх стосунках, то обов'язково виникає і сексуальний інтерес?

- Я нічого не припускаю. Як довго ви... обговорювали справу?

- Хвилин двадцять, півгодини... Я не стежила за часом. Але, коли я їхала, він був у чудовому настрої.

- Його ніщо не турбувало?

- Були деякі складнощі у справі Сальваторі. Але нічого екстраординарного. Він був людиною, впевненою в собі та у своїх силах.

- А крім роботи? В особистому житті?

- Він про це не поширювався.

- Але ви знайомі з Артуром Фокксом?

- Звичайно. У традиціях нашої фірми підтримувати контакти з подружжям і партнерами співробітників. Артур і Фіц були дуже віддані одне одному.

- Ніколи не сварилися?

- Я про це нічого не знала, - холодно відповіла Леонора.

"Напевно знала", - подумала Єва.

- Ви з містером Фіцх'ю були партнерами, у вас були тісні стосунки - як професійні, так, мабуть, і особисті. Невже він ніколи не обговорював із вами своє сімейне життя?

- Вони з Артуром були щасливі. - Про роздратування Леонори можна було здогадатися тільки з того, як вона забарабанила своїми наманікюреними пальчиками по столу. - І щасливі пари іноді сваряться. Гадаю, і ви з чоловіком часом сваритеся.

- Але мій чоловік поки що не виявив мене мертвою у ванній, - спокійно відповіла Єва. - А з яких приводів сварилися Фоккс і Фіцх'ю?

Леонора розсерджено фиркнула, встала і налила собі з кавоварки чашку кави. Єві кави запропоновано не було.

- В Артура бувають напади депресії. Він - досить невпевнена в собі людина. Іноді ревнував, що приводило Фіца в лютю. - Вона насупилася. - Ймовірно, ви знаєте, що Фіц був колись одружений. Його бісексуальність дуже турбувала Артура, і, коли на нього накочувалася депресія, він починав психувати з приводу всіх чоловіків і жінок, з якими Фіц спілкувався. Сварилися вони рідко, і найчастіше причиною сварок були ревності Артура.

- А в нього були підстави для ревностей?

- Наскільки мені відомо, Фіцх'ю був йому вірний. Це досить важкий вибір, лейтенанте: адже Фіц був завжди на виду, спілкувався з багатьма людьми. Навіть зараз залишилися люди, які, скажімо так, насторожено ставляться до людей із нетрадиційною сексуальною орієнтацією. Але Фіц ніколи не давав Артуру приводу для ревностей.

- І все ж Фоккс був незадоволений... Дякую вам, - сказала Єва, встаючи. - Ви дуже мені допомогли.

- Лейтенанте! - гукнула Леонора, коли Єва і Пібоді, яка не промовила ні слова, вже прямували до дверей. - Якби я хоч на мить могла припустити, що Артур Фоккс... - Вона помовчала, переводячи подих. - Ні, в це неможливо повірити!

- А в те, що Фіцх'ю перерізував собі вени? - Єва витримала паузу, а потім вийшла з кабінету.

Пібоді заговорила, тільки коли вони увійшли в скляний ліфт.

- Не можу зрозуміти, ви намагалися посіяти насіння сумніву чи хотіли вивудити інформацію?

- І те, і інше. - Єва глянула на місто, що простягалася перед ними. Хмарочос "Рорк індастріз" височів над іншими. Добре хоч, що ця справа до Рорка жодного стосунку не має.

Надто вже часто він був так чи інакше пов'язаний із тим, що Єва розслідувала. - Леонора добре знала і загиблого, і підозрюваного. А Фоккс ні словом не обмовився про те, що вона заїжджала до них учора ввечері.

- Отже, ви вважаєте Фоккса не свідком, а підозрюваним?

- Поки ми не будемо твердо впевнені в тому, що це самогубство, Фоккс - головний..., ні, чорт забирай, єдиний підозрюваний. Ніж належить йому. У нього була можливість вбити Фіцх'ю: вони були самі у квартирі. У нього був мотив - гроші. Крім того, він схильний до депресій, у нього схильність до насильства, і він ревнивий.

- Можна запитати? - Єва кивнула. - Адже вам Фіцх'ю ніколи не подобався, ні як юрист, ні як людина?

- Я його ненавиділа всією душею. І що з цього? - Вони з Пібоді вийшли на вулицю. Єві пощастило: їй вдалося припаркувати машину зовсім неподалік. Але спочатку вона попрямувала до візка, де продавали хот-доги і смажену картоплю. - А ви вважаєте, що, якщо людина загинула, я зобов'язана любити її? Дайте пару хот-догів, картоплю і дві банки пепсі.

- Мені дієтичне, - додала Пібоді. - Декому доводиться дбати про фігуру.

- Дієтична пепсі, - повторила продавчиня. - Два хот-доги, звичайна пепсі, картопля.

Готівка чи кредитки?

Єва сунула тацю з їжею Пібоді і порилася в кишенях.

- Скільки з нас?

Жінка натиснула кнопку касового апарата.

- Двадцять п'ять.

- Чорт! І плюнути не встигнеш, а ціни знову зросли. - Єва простягнула гроші продавчині, взяла пару тоненьких, майже прозорих серветок.

Потім вони з Пібоді пробралися крізь натовп пішоходів і сіли на лавку біля фонтана. Жебрак, який сидів там же, виразно на них глянув. Єва мовчки показала йому свій значок. Жебрак пробурчав щось малоприємне про поліцейських і шкандибав геть.

- Леонора недолюблює Артура Фоккса, - задумливо сказала Єва.

Пібоді ретельно пережовувала свій хот-дог.

- Хіба? Я не помітила.

- Юрист такого класу зазвичай буває небагатослівним. Вона ж докладно розповіла про те, як Фіцх'ю з Фокксом сварилися, про те, як Фоккс ревнував. - Єва простягнула Пібоді

пакетик із картоплею, та, після кількох секунд боротьби із собою, взяла жменю. - Дуже вже їй хотілося, щоб ми про це знали. Але в документах Фіцх'ю немає нічого, що могло б зганьбити Фоккса. Ні в щоденниках, ні в записниках. Щоправда, там немає і того, що вказувало б на суїцидальні нахили.

Єва задумливо потягувала пепсі і роздивлялася галасливий різнокольоровий натовп.

- Доведеться нам знову поговорити з Фокксом. Сьогодні вдень мені знову треба в суд, а ви повертайтеся у відділок, перегляньте протоколи обшуку, поквартуйте медекспертів із результатами розтину. Не знаю, за що там можна буде зачепитися, але їхній звіт мені потрібен до кінця дня. До третьої я закінчу справи в суді. Ми відвідаємо квартиру Фіцх'ю і спробуємо дізнатися, чому Фоккс забув розповісти про візит Баствік.

Пібоді відклала свою їжу й акуратно записувала отримані директиви в блокнот.

- Ось я вас запитала, чому вам не подобався Фіцх'ю. Мені було цікаво дізнатися, чи не важче працювати, якщо ти недолюблював загиблого.

- У поліцейських не має бути особистих почуттів... - Єва зітхнула. - Нісенітниця все це. Просто ховаєш свої почуття в кишеню і робиш справу. Робота така. І навіть якщо я вважаю, що тип на кшталт Фіцх'ю заслужив на такий кінець, я маю з'ясувати, як і чому це сталося.

Пібоді розуміюче кивнула.

- Інший поліцейський на вашому місці закрив би справу одразу. Самогубство, і крапка.

- Але ми з вами, Пібоді, не такі.

Єва глянула в бік вулиці, де зіткнулися два автомобілі. Задзвеніло розбите скло, обидва водії вискочили зі своїх понівечених машин і почали кричати один на одного.

Єва спокійно доїдала свій ленч, а водії ставали дедалі агресивнішими. Навколо, як на зло, не було видно жодного поліцейського. Похмуро усміхнувшись, Єва зім'яла картонну тацю і передала її Пібоді.

- Киньте все в сміттєзбірник, а потім допоможете мені розібратися з цими ідіотами.

- Мем, в одного з них у руках бейсбольна бита. Може, мені викликати підмогу?

- Не треба. - Єва встала, потираючи руки. - Сама розберуся.

Коли кілька годин потому Єва виходила з будівлі суду, плече ще трохи нило. Обох водіїв до цього часу, найімовірніше, вже звільнили, чого вже точно не станеться з дітовбивцею, у справі якої давала свідчення Єва. Цій стерві загрожувало щонайменше п'ятдесят років ув'язнення. Що Єву тішило.

Вона повела плечем і поморщилася від болю. Шофер зовсім не збирався її калічити, він хотів тільки розтрити голову своєму супротивникові, а Єва потрапила під руку. І все ж, мабуть, справедливо, що їх обох на три місяці позбавили водійських прав.

До будівлі суду її довезла Пібоді, але тепер доводилося з хворим плечем вести машину. Попереду їхав туристичний автобус, з якого долинали вигуки - як завжди, про терези правосуддя. "І все-таки, - подумала Єва, - часом ці терези, хоч ненадовго, але врівноважуються".

Загудів пристрій зв'язку.

- Даллас слухає.

- Це доктор Морріс.

Єві подобалося працювати з цим медекспертом, у якого були совині очі з важкими повіками, коротка акуратна борідка і зачесане назад синяво-чорне волосся. Єві він подобався. Іноді вона злилася, що Морріс повільно працює, але робив він усе напроцуд ретельно.

- Ви закінчили звіт щодо розтину Фіцг'ю?

- У мене виникла одна проблема.

- Проблеми мене не цікавлять. Мене цікавить звіт. Може, ви передзвоните до мене в кабінет? Я саме туди їду.

- Ні, лейтенанте, ви їдете до нас. Мені необхідно вам дещо показати.

- У мене немає часу заїжджати в морг.

- Постарайтеся його знайти, - сказав доктор Морріс і відключив зв'язок.

Єва скрикнула зубами. "Який зануда", - похмуро подумала вона, але маршрут змінила.

Зовні будівля міського моргу в Нижньому Мангеттені була схожа на такі ж кам'яні коробки контор по сусідству. Її спеціально перебудували, щоб вона не виділялася: нікому не

подобається думати про смерть, псувати собі апетит, вискакуючи в обідню перерву в закусочну на розі. Подумаєш про тіла, розпластані на оцинкованих столах у прозекторській, і шматок у горло не полізе.

Єва згадала, як уперше увійшла в чорні залізні двері моргу: її разом з іншими новобранцями привезли ознайомитися з цим закладом. На відміну від багатьох своїх однокурсників, вона вже зустрічалася зі смертю віч-на-віч, але ніколи раніше не бачила, як розправляються з трупами в морзі.

В одній із прозекторських була галерея, з якої студенти, новачки-поліцейські та журналісти могли спостерігати процедуру розтину. Крім того, перед кожним кріслом стояв монітор, що показував те, що відбувається, крупним планом. Не у всіх, щоправда, вистачало мужності за цим спостерігати. Більшість вдруге сюди не приходила, а декого і зовсім доводилося виносити.

Єва тоді вийшла на своїх ногах і поверталася сюди неодноразово, але візитів до цього закладу намагалася за можливості уникати.

Цього разу їй потрібно було йти не до анатомічного театру, а до лабораторії С: там переважно працював доктор Морріс. Єва пройшла коридором з кахельними стінами і зеленими підлогами, де, як завжди, пахло смертю. Цей запах неможливо було знищити жодними дезінфекційними засобами, він сочився з будь-якої щілини, з-за кожних дверей, нагадуючи тим, хто потрапив сюди, про тлінність життя.

Медицина перемогла безліч хвороб, а новітні технології допомагали людині і в старості виглядати привабливо. Тепер смерть можна було зустріти без зморшок, без старечих пігментних плям на руках, без розпухлих від артриту суглобів. Але все ж рано чи пізно вона наздоганяла будь-кого.

Для більшості тих, хто потрапив сюди, це траплялося раніше, ніж хотілося б.

Лабораторія являла собою маленьку і похмуру, всю заставлену якимось обладнанням кімнату без вікон. На металевій таці були викладені в ряд страхітливого вигляду інструменти: скальпелі, ножиці, пилки, затискачі. Посеред кімнати стояв стіл, обплутаний пластиковими трубками, якими рідини для аналізу надходили у вакуумні контейнери. На столі лежало тіло Фіцх'ю, розшматоване хрест-навхрест.

Морріс у білосніжному халаті сидів, втупившись у монітор. Єва розуміла, що, оскільки він зв'язався з нею особисто, а не через лаборанток, сталося щось незвичайне.

- Доктор Морріс!

- А-а-а-а, лейтенанте, - відповів він, не обертаючись. - Ніколи нічого подібного не бачив, хоча розтини проводжу вже років тридцять, не менше. - Він розвернувся, не встаючи зі стільця, що крутився. Під халатом у нього були широкі прямі штани і футболка - і те, і інше яскравих, навіть кричущих кольорів. - Непоганий вигляд маєте, лейтенанте.

Він усміхнувся їй - легко і чарівно, - і вона усміхнулася у відповідь.

- Та й ви маєте чудовий вигляд. А де ж ваша борода?

- Збрив. Вирішив, що вона мені не личить. - Лікар провів долонею по гладко поголеному підборіддю. - Але, виявляється, я терпіти не можу голитися. Як пройшов медовий місяць?

Єва машинально сунула руки в кишені.

- Чудово. У мене зараз по горло роботи, Моррісе. Що ви мені хотіли показати такого, про що не можна сказати телефоном?

- Деякі речі краще побачити на власні очі. - Він підкотив своє крісло до столу, до голови Фіцг'ю. - Що ви спостерігаєте?

- Мертве тіло.

Морріс задоволено кивнув.

- Можна сказати, класичний випадок смерті від втрати крові. Можливо, самогубство.

- Можливо? - насторожено перепитала Єва.

- На перший погляд - це самогубство. В організмі немає слідів вживання наркотиків, вміст алкоголю - мінімальний, немає ран або синців, що вказувало б на самооборону. Він не потонув, положення надрізів на руці... - Морріс під'їхав ближче і підняв одну з рук Фіцг'ю. Рани на ній нагадували напис стародавньою мовою. - Усе свідчить про те, що їх нанесли самі загиблі. Зроблені правою рукою, трохи з нахилом. - Він показав, як це могло відбуватися. - Рухи були швидкими і чіткими, надрізи глибокі, зачеплена артерія.

Єва вже розглядала і навіть фотографувала ці рани, але зараз знову почала їх роздивлятися.

- А не міг хто-небудь підійти ззаду і зробити ці надрізи під тим самим кутом?

- Імовірність така є, але в такому разі найімовірніше залишилися б сліди боротьби. Якби хтось спробував перерізати вам вени, ви б, напевно, розлютилися і почали б чинити опір, - усміхнувся Морріс. - Не думаю, що ви б слухняно вляглися у ванну стікати кров'ю.

- Отже, ви все-таки вважаєте, що це самогубство?

- Не поспішайте. Спочатку я схилився до цієї думки. Але потім я провів дослідження мозку - у разі ймовірного самогубства це обов'язково. І тут дещо мене спантеличило.

- Він підкотив крісло до стелажа, знаком запрошуючи Єву підійти туди ж.

- Це його мозок, - він ткнув пальцем у якусь масу, що плавала в прозорій рідині. Від контейнера відходили якісь дроти, що вели до комп'ютера. - Еббі Нормал.

- Вибачте, не зрозуміла.

- Видно, часу на знайомство з класикою кінематографа у вас ніколи не було, - усміхнувся Морріс. - Це з історії про Франкенштейна. Я хочу сказати, що мозок не нормальний.

- У нього була мозкова травма?

- Травма? Я б назвав це по-іншому. Подивіться на екран. - Він розвернувся, натиснув на кілька кнопок, і на екрані виникло зображення мозку крупним планом. - Скільки всього було в цій грудочці, - пробурмотів Морріс. - Думки, мрії, бажання, музика, поезія, злість, ненависть... Люди говорять про серце і душу, але всі таємниці людські зберігає саме мозок. Він робить нас неповторними. Секрети мозку! Боюся, багато з них так і залишаться нерозгаданими. Подивіться уважніше. На поверхні все гаразд, але в розрізі...

Єва нахилилася ближче, намагаючись розгледіти те, що він показував.

- По-моєму, мозок як мозок. Орган малопривабливий на вигляд, але необхідний.

- Я й сам це не відразу розгледів. Тут тканини мозку показані різними кольорами - від темно-синього до блідо-блакитного і майже білого. Кровоносні судини - червоні. Як ви бачите, немає вузлів або спайок, що могло б вказувати на неврологічні розлади. Але зараз я збільшу один квадрат...

На екрані з'явилося зображення окремої ділянки мозку. Єва спочатку знизала плечима, потім глянула пильніше.

- Що це? Схоже на... Що це за пляма?

- Ви теж його помітили? - На екрані було видно крихітне затемнення. - Я вважаю, що найбільше це нагадує опік.

- Але як може з'явитися опік на мозку?

- Саме так. - Морріс обернувся до мозку, що лежав у контейнері. - Ніколи нічого подібного не бачив. Це не могло з'явитися внаслідок кровотечі чи травми. Я пропустив цю штуку через усі відомі програми, однак причини так і не зміг встановити.

- Але ця штука є!

- Дійсно, є. Можливо, вона всього лише іноді викликала біль або запаморочення. Нічого особливого. Але все ж таки - дивно. Я послав по медичну карту Фіцх'ю, щоб дізнатися, чи проводилося обстеження його мозку, і зрозуміти, коли цей опік з'явився.

- Чи міг він викликати тривогу, депресивні стани?

- Не знаю. Опік розташований на лівій лобовій частці правої півкулі. Сучасна медицина вважає, що тут розташовуються ділянки мозку, які відповідають за особистісні особливості індивідуума. Мабуть, тут локалізовано те, що ми називаємо ідеями і думками. Я не можу стверджувати, що зрозумів, де треба шукати причину смерті, - знизав плечима Морріс. - Але мушу сказати, що ця справа мене заінтригувала, і я не заспокоюся, поки не знайду розгадку.

"Опік у мозку", - повторювала про себе Єва, відчиняючи кодовий замок квартири Фіцх'ю. Вона прийшла сюди сама, вирішивши, що порожнеча і тиша допоможуть їй зосередитися. Щоб якось відволіктися від горя, що спіткало його, Фоккс тимчасово переїхав на іншу квартиру.

Єва піднялася нагору, зайшла у ванну, але нічого цікавого не виявила. "Опік у мозку", - знову подумала вона. Логічніше було б, якби це виявилися наркотики. Якась речовина, ще невідома науці.

У кімнаті відпочинку був повний набір іграшок, якими міг на дозвіллі догодити собі заможний пан. Єва спробувала відтворити картину того, що відбувалося. Фіцх'ю не міг заснути, зайшов сюди розслабитися, випив коньяку. Витягнувся в кріслі, подивився відео і вирішив трохи побавитися.

Вона одягла віртуальні окуляри, що лежали біля крісла, замовила останню з переглянутих сцен і опинилася в білому човні, що пливе широкою річкою. Над головою співали птахи, у воді плескалася риба, граючи на сонці сріблястою лускою. По берегах під розлогими кронами дерев росли квіти. Єва опустила долоню у воду. День хилився до

заходу сонця, ледь чутно дзижчали бджоли, стрекотіли коники. Човен плавно гойдався на хвилях.

Єва придушила позіхання і зняла окуляри. Абсолютно нешкідлива картинка, дуже заспокійлива. Нічого такого, що могло б спонукати людину перерізати собі вени. Можливо, вода навела на думку прийняти ванну, що він і зробив. А якщо Фоккс був досить обережний, він цілком міг пробратися у ванну і здійснити задумане...

Більше Єві тут шукати було нічого. Вона вирішила найближчим часом вдруге допитати Фоккса.

Єва вивчала звіти про допити сусідів. У більшості з них не містилося нічого несподіваного: Фіцх'ю і Фоккс жили тихим і замкнутим життям, але з сусідами були доброзичливі. Лише одна із заяв змусила її насторожитися: молода пара з першого поверху бачила, як Фоккс вийшов з дому близько о пів на одинадцять.

- Але ж він не казав, що кудись виходив, так, Пібоді? Ні слова про нічну прогулянку.

- Ні, нічого не говорив.

- У нас є записи охоронних камер у ліфті та холі?

- Вони вже в комп'ютері. У файлі Фіцх'ю.

- Давайте-но подивимося. - Єва повернулася до комп'ютера.

Пібоді дивилася на монітор через її плече і жодного слова не говорила про те, що робочий день давним-давно закінчився. Працювати з найкращим слідчим Центральної дільниці було почесно і до того ж страшенно цікаво. Якби Даллас почула щось подібне, вона б тільки презирливо пирхнула. Пібоді була в цьому твердо переконана. А найголовнішим потрясінням її життя стало те, що за останні кілька місяців вони з Євою ще й подружилися.

- Стоп! - На екрані завмерло зображення красуні-блондинки, яка входила в будівлю о 22 15. - Ось і наша Леонора.

- Вона назвала час майже точно, - зауважила Пібоді.

- Розуміла, що брехати нерозумно. Як вам здається, це діловий візит чи дружній?

- Костюм, у всякому разі, діловий. - Пібоді із заздрістю роздивлялася сувору і явно дорогу трійку. - І в руці в неї портфель.

- Але з портфеля визирав пляшка вина, Щось тут не так... Давайте подивимося, що записала камера в ліфті. Ага, дивіться, вона чепуриться, - сказала Єва, спостерігаючи за тим, як Леонора, зайшовши в кабінку, дістала з портфеля позолочену косметичку, припудрила ніс, підфарбувала губи. - І три гудзики на блузці розстебнула.

- Готується до побачення, - упевнено заявила Пібоді і, спіймавши на собі Евін погляд, знизала плечима. - У всякому разі, мені так здається.

- Мені теж.

Леонора вийшла на тридцять восьмому поверсі й зателефонувала у двері Фіцг'ю. Єва перемотала плівку трохи вперед. П'ятнадцятьма хвилинами пізніше з квартири вийшов Фоккс.

- А вигляд у нього не надто щасливий, - зауважила Єва.

- Точно. - Пібоді примружилася. - Я б сказала, такий, немов його викинули за борт.

Причому головою вниз.

Вистава тривала. Через двадцять вісім хвилин вийшла і Леонора - розчервоніла, з сяючими очима. Вона взяла портфель під пахву і злетіла в ліфт. Незабаром повернувся Фоккс із якимось пакетом.

- Вона пробула у квартирі не двадцять-тридцять хвилин, а майже сорок п'ять хвилин. Що ж того вечора відбувалося? - стала розмірковувати вголос Єва. - І що приніс Фоккс? Зателефонуйте їхнім адвокатам, Пібоді. Я хочу допитати Леонору тут. Фоккс призначений на дев'яту тридцять? Викличте її на той самий час. Влаштуємо їм очну ставку.

- Ви хочете, щоб я брала участь у допиті? Єва вимкнула запис і потягнулася.

- Треба ж колись починати. Зустрічаємося тут о восьмій тридцять. Ні, краще заїжджайте до мене додому до восьмої, буде більше часу підготуватися.

Задзвонив телефон. Єва спочатку вирішила не відповідати, але потім усе-таки взяла слухавку.

- Даллас.

- Привіт! - почула вона радісний голос Мевіс. - Я вже боялася, що не встигну тебе зловити. Як справи?

- Усе нормально. Я дійсно зібралася йти.

- Як я вчасно! Чудово. Слухай, я в студії у Джесса. Ми сьогодні закінчуємо запис і з цієї нагоди збираємося трохи повеселитися. Леонардо вже тут. Намічається вечірка, тож давай, мотай сюди.

- Мевіс, послухай, я весь день працювала як каторжна. І тільки зібралася...

- Та ну тебе! - перебила її Мевіс. - Ми замовили їжу, а напої в Джесса такі, що ти за двадцять секунд розучишся міркувати. Він вважає, що якщо ми сьогодні зробимо щось вартісне, то з цим можна буде виходити на публіку. Я дуже-дуже хочу, щоб ти приїхала. Ну, моральна підтримка, і все таке. Хоч на півгодинки заїжджай, а?

- Добре, постараюся. - Відмовити Мевіс було неможливо, до того ж Єва хотіла подивитися на цього Джесса. - Тільки попереджу Рорка, що затримуюся. Але врахуй, зовсім ненадовго.

- Рорку я вже зателефонувала.

- Що?!

- Кілька хвилин тому. Знаєш, Далласе, я навіть уявити собі не могла, що в нього такий офіс. Ну, просто Організація Об'єднаних Націй! Я поговорила, принаймні, з трьома секретарками. Зрештою сказала, що я твоя подружка, і мене з'єднали з ним просто посеред якоїсь наради. Тож, - захихотіла Мевіс, заглушивши своїм сміхом тяжкий зітхання Єви, - я розповіла йому про те, що в нас намічається, і він обіцяв приїхати після своєї конференції - чи саміту, хто їх розбере.

- Схоже, ти все влаштувала. - Єва зрозуміла, що з мрією про гарячу ванну і келих вина з біфштексом доведеться розлучитися.

- На найвищому рівні! Якщо Пібоді з тобою, нехай теж приходить. Погуляємо. Побачимося.

- Мевіс! - крикнула Єва, зрозумівши, що та збирається покласти слухавку. - Ти б хоч повідомила, де перебуваєш.

- А я що, не сказала? Студія на Восьмій авеню, В, вхід із вулиці. Просто постукайте, вам хто-небудь відчинить. Ну, я побігла, - крикнула вона, і Єва почула, як там гримнуло щось, що віддалено нагадувало музику. - Вони вже налаштовують інструменти. Чекаю-у!

Єва полегшено зітхнула, відкинула з чола волосся і обернулася до Пібоді.

- Пібоді, ви жадаєте вирушити зі мною на запис, оглухнути там від поганої музики, поїсти огидної жратви і напитися мерзенного вина?

- Знаєте, лейтенанте, з превеликим задоволенням, - відповіла вона не замислюючись.

Вони досить довго били в сірі сталеві двері, такі понівечені, що здавалося, ніби вони пережили кілька авіа- та автокатастроф. Після ранкового дощу вулицею текли потоки води, що смерділи відпрацьованим бензином, сміттєзбірники тут напевно не вивозили кілька днів.

Єва з огидою, але без особливого службового зав'язання спостерігала за парною наркоманів, які за тьмяного світла вуличного ліхтаря здійснювали якусь явно протизаконну оборудку. На форму Пібоді вони не зреагували ніяк. Терпець у Єви увірвався, коли вона побачила, що один із них почав нюхати якусь гидоту за три метри від них.

- А це вже просто нахабство! Ну-ка, затримайте його, Пібоді.

Пібоді похмуро попрямувала до наркомана. Він подивився на неї, щось нарешті зметував і, сунувши в кишеню пакетик із порошком, кинувся навтьоки, але, послизнувшись на мокрому тротуарі, в'їхав головою просто в ліхтарний стовп. Коли Пібоді підійшла, він лежав на спині, і з носа в нього хлюпала кров.

- Відключився, - повідомила вона Єві.

- Ідіот. Викликайте патруль, нехай його забирають. Наручники потрібні?

Пібоді оцінювально подивилася на тіло, що валяється.

- Ні до чого. І так впораються. - Вона дістала рацію, викликала наряд і повернулася до Єви. - А торговець он там, на іншому боці вулиці, ховається за машиною. Думаю, наздогнати його я зможу.

- Ентузіазму в голосі не чую. - Єва, примружившись, глянула на торговця наркотиками. - Гей ти, кретин! - крикнула вона. - Ти що, поліцейського не бачиш? - Вона ткнула пальцем у бік Пібоді. - Обробляй свої справи подалі звідси, інакше я велю їй відкрити вогонь, ось тоді ти в штани накладеш.

- Сука! - прогарчав він у відповідь і що є сили помчав геть.

- У вас природжений дар спілкуватися з простим людом, Далласе.

- Що є, те є.

Єва розвернулася до дверей, збираючись знову постукати, і раптом побачила перед собою величезну бабцю ледь не шістьох із половиною футів зросту з широченними плечима, що випирали зі шкіряної безрукавки. Її м'язисті руки були поцятковані татуюваннями, у носі красувалося мідне колечко, коротко стрижене волосся лежало щільними чорними кільцями.

- Ох уже ці кляті наркаторговці! - сказала вона гучним голосом. - Сморід від них по всьому кварталу. Це ви та сама лягава, подружка Мевіс?

- Так точно. І зі мною ще одна.

Жінка окинула Пібоді пильним поглядом.

- Зрозуміло. А я - Велика Мері.

- Це помітно, - ввічливо відповіла Єва. Минуло секунд десять, і обличчя Мері розпливлося в кривій усмішці.

- Ну, заходьте. Джесс саме почав розігріватися. - Найдоброзичливішим чином вона підхопила Єву під лікоть і майже внесла у вузький передпокій.

Тісний ліфт явно не призначався для трьох, особливо коли третя - Велика Мері. Єва почувалася не надто затишно. Важко зберігати власну гідність, коли твій ніс упирається в пахву співрозмовника.

- Гроші у вас є? - несподівано поцікавилася Мері.

- А що? - здивувалася Єва.

- Ми замовили їжу. Кожен оплачує свою частку.

- Гарзд. Рорк вже тут?

- Ніякого Рорка не бачила. Мевіс говорила, що він крутий хлопець, тож його б я не пропустила.

Двері ліфта відчинилися, і Єва з насолодою зітхнула на повні груди. Але в неї одразу ж заклало вуха - від верескливо-пронизливого голосу Мевіс, який заглушав навіть ансамбль, що супроводжував її.

- Класно в неї виходить, - схвально зауважила Велика Мері.

- О, так, - поспішила погодитися Єва, мріючи про якусь звукоізольовану кімнатку.

- Зараз принесу вам випити. Джесс роздобув щось запаморочливе.

Мері пішла, залишивши Єву і Пібоді в невеликому застланому приміщенні поруч зі студією, де на розрив серця і легенів співала Мевіс. Єва підійшла впритул до скляної стіни, щоб розгледіти подругу краще.

Мевіс забрала своє пурпурне волосся у хвіст, перетягнувши строкатою стрічкою. На ній була якась подоба комбінезона, чорні шкіряні лямки якого ледь прикривали оголені груди. Босоніжки на десятисантиметрових шпильках повністю відкривали стопу, і, відчайдушно на них балансуючи, Мевіс витанцьовувала якийсь лихий танець.

Єва одразу зрозуміла, що цей костюм створив для Мевіс її коханий Леонардо. Його вона теж розгледіла: він стояв у куточку і із захопленням спостерігав за своєю подругою. На ньому був якийсь пухнастий джемпер, у якому він був схожий на елегантного ведмедя-грізлі.

- Яка парочка! - пробурмотіла вона і засунула руки в кишені своїх потертих джинсів.

Обернувшись до Пібоді, Єва хотіла поділитися з нею враженнями, але побачила, що її увага повністю зосереджена на лівому фланзі. Погляд у Пібоді був захоплено-мрійливий.

Подивившись у той самий бік, Єва вперше побачила Джесса Барроу. Він був прекрасний - оживий портрет роботи прерафаелітів, диво з копицею волосся кольору темного дуба. Очі в нього були майже срібні, з довгими густими віями. Обличчя - гладке, смагляве, з високими вилицями і сильним підборіддям, рот - великий, прекрасно окреслений. Він зосереджено дивився на пульт і натискав на якісь кнопки, його руки, що пурхали над пультом, здавалися виточеними з найкращого мармуру.

- Оговтайся, Пібоді, - порадила їй Єва. - А то спіткнетеся й розіб'єтесь.

- Господи боже мій У житті він ще прекрасніший, ніж на фотографіях. Ніколи не бачила нічого подібного.

- Ну що ж, Пібоді, дійте, - усміхнулася Єва.

Пібоді, схаменувшись, почервоніла до коренів волосся.

- Я просто захоплююся його талантом, - повідомила вона, нагадавши собі, що розмовляє зі старшим за званням.

- По-моєму, перш за все ви захоплюєтеся його чоловічою статтю. Але вона дійсно непересічна, тож я цілком розумію ваші почуття.

- Це неможливо зрозуміти, - прошепотіла Пібоді, і тут увійшла Велика Мері, несучи в руках дві темно-коричневі пляшки.

- Джессу надсилають це з півдня. Відмінна штука! Етикеток на пляшках не було, і Єва покійно приготувалася завдати нищівного удару своєму шлунку, але, зробивши перший ковток, була здивована приємним оксамитовим смаком.

- Просто чудово. Дякую.

- Ви зробили свій внесок, тож, коли знадобиться, принесу ще. А я поки що піду вниз, чекати вашого Рорка. Кажуть, грошей у нього море. А ви скромнувато виглядаєте, зовсім не схожі на дружину багатія.

Єва була дещо зачеплена, але не стала розповідати їй про діамант розміром з кулачок немовляти, що висів у неї на грудях, під сорочкою.

- Зате в мене спідне з чистого золота. Важкувато, звісно, але додає впевненості в собі.

Жарт знову дійшов не одразу, але за кілька секунд Мері вибухнула радісним реготом, грюкнула Єву по плечу так, що вона ледь не прошила головою скло, і неквапливо пішла.

- Добре б роздобути її до нас у поліцію, - сказала Єва задумливо. - Їй не потрібні ні зброя, ні бронежилет.

Музика злетіла в ультразвуківому кресендо і раптом різко обірвалася. Мевіс випустила переможний крик і кинулася в обійми Леонардо.

- Відмінно попрацювала, сонечко. - У Джесса була оксамитова і трохи лінива вимова справжнього жителя півдня. - Перепочинь хвилин десять, побережи своє золоте горлечко.

Але замість того, щоб поберегти горлечко, Мевіс випустила ще один крик і стала радісно махати рукою Єві.

- Далласе, ти тут?! Справді, незрівнянно вийшло? Я зараз до тебе вийду, нікуди не йди. - І вона зацокала каблучками, пробираючись студією.

- А, так це і є Єва Даллас?

Джесс встав з-за пульта. Він був стрункий і витончений - у таких самих потертих, як у Єви, джинсах і простенькій на вигляд сорочечці, на купівлю якої в поліцейського пішла б уся місячна зарплата. У вусі в нього сяяла діамантова сережка, а на тонкому зап'ясті виблискував золотий ланцюжок, що легенько задзвенів, коли він простягнув руку Єві.

- Мевіс нам усі вуха прожужжала про свою подружку з поліції.

- Мевіс любить пожужжати, і в цьому - частина її чарівності.

- Мабуть. Я - Джесс, і я дуже радий з вами познайомитися. - З тією ж чарівною посмішкою він обернувся до Пібоді. - Здається, замість одного поліцейського нам вдалося роздобути двох.

- Я..., я ваша щира прихильниця, - пробурмотіла Пібоді. - У мене є всі ваші диски, і аудіо, і відео. І на концерті вашому я була.

- Завжди раді бачити тут справжніх поціновувачів мистецтва. - Він простягнув руку Пібоді. - Дозвольте мені показати вам свою улюблену річ.

Він повів Пібоді до пульта. Єва хотіла піти за ними, але тут на неї налетіла Мевіс.

- Ну, як тобі? Сподобалося? Я сама це склала! Джесс зробив аранжування, але мелодія моя. Він вважає, що може вийти справжній хіт.

- Страшно за тебе рада. І пишаюся тобою. Ти була в ударі. - Обіймаючи Мевіс, Єва з-за її плеча посміхнулася Леонардо. - Ну і як це - бути другом висхідної зірки?

- Краще не буває! - Він потиснув Єві руку трохи вище ліктя. - Чудовий вигляд маєш. У теленовинах я бачив, що ви носите мої сукні. Дякую.

- Це я повинна дякувати, - щиро відповіла Єва: вона вважала Леонардо справжнім генієм моди. - У них я не виглядаю бідною кузиною Рорка, яка приїхала з глухої провінції.

- Ви завжди маєте вигляд самої себе, - запевнив її Леонардо й одразу ж стурбовано глянув на Євину стрижку. - А з цим необхідно попрацювати. Стригтися треба раз на місяць, інакше зачіска втрачає форму.

- Я якраз хотіла їх підрівняти, тільки...

- Ні-ні, - суворо сказав він, - досить себе спотворювати. Викличте Тріну, вона тебе підстриже.

- Треба нам знову взяти над нею шефство, - розреготалася Мевіс. - Вона завжди знаходить відмовки, а потім шматує себе секатором. Zobov'яжемо Рорка за нею стежити.

- Із превеликим задоволенням, - сказав Рорк, виходячи з ліфта. Він підійшов до Єви, обійняв її, поцілував і запитав:

- У зв'язку з чим я повинен за тобою стежити?

- Це все дрібниці. Вип'єш? Вона простягнула йому пляшку, але Рорк пити не став, а замість цього розцілувався з Мевіс.

- Дякую за запрошення. Здається, справи пішли?

- Це захват! Джесс - просто чарівник.

У нього в синтезаторі, напевно, тисяча інструментів, і він їх усі знає. Джесс - цар і бог. Той вечір, коли він з'явився в "Даун і Дерті", перевернув моє життя. Це було просто диво!

- Мевіс, диво - це ти. - Джесс, ведучи під руку Пібоді, підійшов до присутніх. Пібоді розчервонілася від задоволення, і погляд у неї був абсолютно затуманений. Єві здавалося, що вона чує, як калатає її сердечко.

- Заспокойся, крихітко, - прошепотіла вона, але Пібоді у відповідь лише закотила очі.

- З Даллас і Пібоді ти вже познайомився?

А це - Рорк. - Мевіс ледь не підстрибувала від збудження. - Усі вони - мої найближчі друзі.

- Щиро радий. - Джесс простягнув руку Рорку. - Я захоплююся вашими успіхами в бізнесі, а також умінням обирати жінок.

- Дякую. І в тому, і в іншому я намагаюся бути вкрай обережним. - Рорк озирнувся навколо. - У вас чудова студія.

- Обожаю всім її показувати. Я так довго про неї мріяв! Я придбав її зовсім недавно, Мевіс - перша, кого я запросив сюди на запис. Зараз Мері замовить частування, а поки що дозвольте показати вам мою гордість.

Він повів їх до синтезатора і став перед пультом, як капітан біля керма.

- Я можу складати будь-які комбінації, змінювати тональність і швидкість. Зараз я увімкну останній запис Мевіс, а ви порівняйте з тим, що чули.

Його пальці пробіглися по клавішах, і пролунав голос Мевіс - цього разу напрочуд сильний і глибокий. На моніторі спалахували кольорові сполохи, що ілюстрували звук.

- Це - для комп'ютерного аналізу. Ми, музикознавці, - він злегка посміхнувся, немов насміхаючись над самим собою, - не можемо без нього обійтися. Але це - зовсім інша історія.

- У неї чудово виходить, - схвально зауважила Єва.

- І буде ще краще. Цей синтезатор здатний творити чудеса.

Руки Джесса пурхали по клавіатурі, зазвучали гітари, тарілки, підключився саксофон. Раптово голос Мевіс розщепився на два, обидва стали вторити один одному. Потім музика пішла на другий план, розтеклася фоном, а коли Джесс натиснув ще одну клавішу, звук і ритм стали виразнішими.

- Ну ось, найелементарніші речі я вам показав. Якщо захочете, можете послухати, як Мевіс співає з великими співаками минулого. Я можу включати в програму будь-які голоси.

Він тихо посміхнувся, натиснув кілька клавіш, і пролунав шепотливий голос Єви:

- Заспокойся, дитинко. - Ці слова переплелися з голосом Мевіс, потім стали відлунням і зникли.

- Як ви це зробили?! - здивувалася Єва.

- За пультом я можу все! Тепер у програмі є ваш голос, і я можу пустити його замість голосу Мевіс. Він знову пробігся клавіатурою, і Єва здригнулася, почувши, як співає.

- Не треба! - скрикнула вона.

Джесс засміявся і знову переключився на голос Мевіс.

- Прошу вибачення. Обожаю грати з цією штукаю. Хочете послухати себе, Пібоді?

- Ні! - Вона прикусила губу. - А втім, мабуть...

- Так... Нехай це буде що-небудь ніжне, тягуче, класичне.

За кілька миттєвостей здивована Пібоді слухала "Шкірою відчуваю тебе" у власному виконанні.

- У вас сильний голос, сержант Пібоді. - усміхнувся Джесс. - І гарне дихання. Може, змініте роботу і підете до нас?

Вона почервоніла і похитала головою. Джесс прибрав голос, залишивши тільки інструментал.

- Я працював з інженером, який робив електронних ляльок для "Діснея". На створення цієї машини пішло майже три роки. - Він ніжно провів рукою по пульту - так гладять улюблене дитя. - Тепер я хочу замовити ще кілька таких самих. У неї є й дистанційне керування. Ще я хочу зробити щось портативне, плюс - вбудувати програму-відчувалку... Утім, - зупинив себе Джесс, - про це я можу говорити нескінченно. Мій агент вважає, що я зараз більше займаюся електронікою, ніж записом.

- Їсти подано! - гучно оголосила Велика Мері.

- Ну що ж, - посміхнувся присутнім Джесс. - Прошу! Мевіс, тобі треба як слід підзаправитися. Ідіть, пригощайтесь, а я дещо дороблю і приєднаюся до вас.

- Вмираю з голоду! - Мевіс підхопила Леонардо під руку і повела його до дверей.

- Ну і яка в тебе думка про нього? - шепнула Єва Рорку, коли вони перейшли в сусіднє приміщення з накритим столом.

- По-моєму, він шукає тих, хто б вклав у це гроші.

Єва зі зітханням кивнула.

- І мені так здалося. Я просила Пібоді перевірити його досьє. На вигляд усе нормально. Але мені не хотілося б, щоб він просто скористався тобою або Мевіс.

- Ну, нами не так-то просто користуватися. - Він обійняв її і притиснув до себе. - Я страшенно за тобою скучив. Звик за місяць, що ти весь час поруч.

Зі студії лунала якась дивна, заворожуюча музика. Єва раптом відчула, як жар розлився по тілу, як затверділи соски, затремтіли ноги.

- Я теж за тобою скучила. Слухай, давай втечемо звідси якнайшвидше, вирушимо додому і весь вечір не будемо вилазити з ліжка!

Рорк і сам не міг впоратися зі збудженням, він ледь стримувався, щоб не почати зривати з неї одяг.

- Чудова думка. Ох, до чого ж я тебе хочу! Вирішивши наплювати на те, що вони не самі, Рорк закинув їй голову і почав пристрасно цілувати.

Джесс сидів за пультом і з задоволеною посмішкою спостерігав за ними крізь скляну стіну. "Ще кілька хвилин, - подумав він, - і вони почнуть злягатися просто на підлозі. Але до цього доводити не треба". Він натиснув на якісь клавіші, змінив програму і, задоволений собою, приєднався до гостей.

Двома годинами пізніше Єва їхала темними, освітленими тільки вогнями реклами вулицями додому з явним перевищенням швидкості. Їй здавалося, що її хтось зачарував. Пристрасть ставала дедалі нестерпнішою.

- Ви порушуєте правила, лейтенанте, - зауважив Рорк, хоча сам тремтів від збудження, немов підліток, у якому вперше заспівало бажання.

Жінка, яка все життя пишалася тим, що ніколи не переступала закон, тільки буркнула:

- Ну і нехай!

Рорк нахилився до неї і взяв за груди.

- Тоді тисни на газ.

- Господи! - Єва так ясно уявила, як він входить у неї, що рвонула далі на зовсім уже шаленій швидкості.

Водій, що їхав назустріч, мовчки показав їй середній палець. Єва вилаялася собі під ніс і ввімкнула червоно-синю поліцейську мигалку. Хто б міг подумати, що вона на таке здатна.

Рука Рорка ковзнула її стегном.

- Знаєш, що я збираюся з тобою зробити?

- Тільки, заради бога, не розповідай, інакше ми розіб'ємося. - І вона хрипло розсміялася.

Тремтячими руками Єва тримала кермо, а тіло дзвеніло, немов натягнута струна. Дихала вона вже насилу. Місяцю нарешті вдалося пробитися крізь хмари, і вулицю залило його холодне світло.

- Вмикай дистанційку біля воріт, - швидко веліла Єва. - Швидше! Зупинятися я не збираюся.

Рорк набрав потрібний код, залізні ворота відчинилися, і вона пронеслася через них, ледь не зачепивши ступки.

- Чудово. Тепер зупини машину.

- Хвилинку, ще хвилинку... - Вона мчала дорогою повз розлогі дерева і фонтани.

- Зупини! - зажадав він.

Єва різко загальмувала, ледь не врізавшись при цьому в старий дуб, і вони з Рорком кинулися одне до одного, зриваючи одяг, прагнучи якомога швидше злитися в обіймах. Розстібаючи Рорку штани, Єва до крові прокусила йому плече. Він лаявся, вона реготала, нарешті він витягнув її з машини і повалив на траву.

- Швидше, швидше ж! - Більше вона нічого не могла говорити. Він припав, розірвавши сорочку, до її грудей, вона стягнула з нього штани, притулилася до нього.

Рорк дихав швидко і важко - таке велике було бажання. Відчуваючи, як скипає в жилах кров, не маючи сил більше стримуватися, він розсунув їй ноги, стиснувши їх до синців, і увійшов у неї.

Єва видала дикий крик - крик насолоди. Його плоть була в ній, вона відчувала кожен його рух. Оргазм був раптовим і сильним, але навіть він не вгамував пристрасі.

Вона сочилася вологою, металася в спеку, вигиналася йому назустріч. А Рорк не міг ні про що думати, тільки входив у неї з кожним разом усе глибше й глибше, відчуваючи себе якоюсь дикою твариною. В очах стояв туман, крізь який він не міг нічого розгледіти, і тільки відчував її тіло, яке летіло разом із ним в одному шаленому стрибку. Їхні стогони злилися в єдину мелодію пристрасі, і кожен звук здавався йому ударом шаманського бубна.

Рорк уже не міг контролювати себе, просто, як машина, працював на межі, поки нарешті не настав пік. Хвиля насолоди накрила його, і, тільки виринувши з неї, він зрозумів, що не знає, чи була Єва в момент екстазу з ним.

Він повільно відкотився вбік, намагаючись нарешті зітхнути на повні груди. Вони лежали у світлі місяця, спітнілі, напівроздягнені, тремтячі - немов виявилися єдиними, хто вижив у ядерній катастрофі.

Тихо застогнавши, Єва перевернулася на живіт, притулилася гарячою щокою до вологої трави.

- Господи, що це було?

- Напевно, хтось назвав би це заняттями сексом. Але... - Він насилу розплющив очі. - Я не можу для цього підібрати слова.

- Я тебе вкусила?

Рорк поступово починав знову відчувати своє тіло. Так, подекуди йому було боляче. Він підняв голову, подивився на своє плече і побачив сліди зубів.

- Хтось мене справді вкусив. Найімовірніше, ти.

Він глянув на небо, побачив, як падає, залишаючи за собою сріблястий слід, зірка. Ось так воно й було: світний шлях, а потім - забуття.

- З тобою все гаразд?

- Не знаю. Треба подумати. - Голова в Єві все ще паморочилася. - Ми зараз на галявині, - сказала вона повільно. - Одяг у нас порваний. Я майже впевнена в тому, що і на мені подекуди залишилися сліди твоїх зубів.

- Я намагався, як міг, - пробурмотів Рорк. Вона пирхнула, потім хихикнула, потім розреготалася.

- Господи, Рорк, ти тільки подивися на нас!

- За хвилину. Зір ще не повністю до мене повернувся, - усміхнувся він, але все-таки глянув на Єву. Волосся у неї було скуйовджене, погляд фокусувався насилу, на тілі - синці і прилипла трава. - Ви мало схожі на поліцейського, лейтенанте.

Вона сіла, доклавши до цього неймовірних зусиль, і нахилила голову.

- Та й ви, Рорк, не дуже схожі на одного з найбагатших людей світу. Але вигляд у вас цікавий. Як ви збираєтеся порозумітися з Соммерсетом?

- Просто скажу йому, що в мене дружина - звір.

- Він давно це знає, - пирхнула Єва і подивилася в бік будинку, в якому гостинно горіли вогні. - А як ми туди підемо?

- Ну... - Він знайшов рукою залишки її сорочки і стягнув їх вузлом у неї на грудях. Потім вони влізли в штани, радіючи тому, що джинсова тканина така міцна. - Напевно, я мав би віднести тебе в машину, але скоріше вже ти мене віднесеш.

- Насамперед треба встати на ноги.

- Це точно.

Але з місця вони не рушили. Посиділи мовчки, потім знову розреготалися і врешті-решт піднялися, підтримуючи один одного, як два приятелі-забулдиги.

- Залишимо машину тут, - вирішив він. - Легше дістатися пішки. Ключ у мене є; сподіваюся, Соммерсет нас не помітить.

Єва з сумнівом похитала головою, але покійно рушила за ним до будинку. Тримаячись за руки, вони видерлися сходами і ввалилися у двері.

- Рорк! - Ошелешений Соммерсет кинувся до них назустріч.

- Так я і знала, - похмуро буркнула Єва. - Так і знала...

Соммерсет, зазвичай непохитно спокійний, дивився на них із непідробним жахом. - Ви потрапили в аварію?

Рорк, наскільки міг, випростався і обійняв Єву за плечі.

- Ні. Ми повертаємося з маскараду. Лягай спати, Соммерсет.

Піднімаючись із Рорком сходами нагору, Єва обернулася. Внизу, відкривши в подиві рот, стояв Соммерсет. Це її так розвеселило, що вона хихотіла аж до спальні.

А там вони звалилися на ліжко і заснули безтурботним сном.

Наступного ранку Єва прокинулася, коли ще не було сьомої. Тіло нило, голова все ще паморочилася, але, прийнявши душ, вона все ж таки вирушила до кабінету і сіла за комп'ютер.

Кабінет, який влаштував їй Рорк, як дві краплі води був схожий на той, що був у неї в колишній квартирі. Рорк хотів, щоб і в цьому будинку в Єви був певний простір, який належить особисто їй. За потреби вона могла працювати тут, якщо потрібно - замкнути двері. Поруч була навіть повністю обладнана кухня, тож за відсутності Рорка Єва сама собі готувала, щоб не спілкуватися зайвий раз із Соммерсетом. Досі, коли чоловіка не було вдома, вона воліла спати тут, а не в їхній спільній спальні.

Кошмари тепер мучили її рідко, але передбачити, коли це станеться, було неможливо.

Єва сиділа спиною до величезного, на всю стіну, вікна, залитого сонячним світлом, і розбирала файли. На жаль, роботи було стільки, що вона не могла дозволити собі зосередитися повністю на справі Фіцх'ю - тим паче що вона проходила під грифом "можливе самогубство". Якщо за найближчі день-два їй не вдасться зібрати докази насильницької смерті, справу доведеться закрити. Рівно о восьмій пролунав стукіт у двері.

- Заходьте, Пібоді, - Ніяк не можу звикнути до цього місця, - заявила Пібоді. - Усе це схоже на якийсь старовинний кінофільм із життя багатіїв.

- Я попрошу Соммерсета влаштувати вам екскурсію будинком, - неуважно відповіла Єва. - Здається, тут є кімнати, у яких я сама ніколи не бувала. Беріть каву, - не відриваючись від комп'ютера, вона махнула рукою в бік кухні.

Пібоді вирушила туди, дорогою з подивом розглянувши віртуальну установку для ігор, яку Рорк подарував Єві на Різдво. Тут можна було зіграти в теніс із переможцем останнього Вімблдону, потанцювати з Фредом Астером, здійснити подорож до парку атракціонів...

Від недостатку всього цього в Пібоді голова йшла обертом. Вона налила собі кави, зробила ковток і блаженно заплющила очі.

- Бог ти мій! Ось це кава! - вигукнула вона, знову з'являючись у кабінеті.

- Так, не те лайно, яке ми зазвичай п'ємо. У нас у їдальні я вже не можу випити ні ковтка. - Єва підняла голову, побачила приголомшене обличчя Пібоді й усміхнулася. Зовсім недавно вона сама так само була у захваті від кави Рорка... І від самого Рорка. - Смачно, так?

- Я раніше ніколи не пробувала такої кави. - Пібоді пила її крихітними ковточками, щоб розтягнути задоволення. - Диво якесь!

- У вас є півгодини на насолоду. За цей час ми встигнемо виробити стратегію дня.

- А мені можна буде випити ще? - Пібоді прикрила очі й знову вдихнула аромат кави.

- Даллас, ви - богиня.

Єва фиркнула і підняла слухавку телефону, який встиг загудіти.

- Даллас.

- Як сімейне життя, дитинко? - почула вона голос Фіні й розплилася в усмішці.

- Терпимо. А чому це наші детективи-електронники на ногах так рано?

- Справи, подруго, справи. У кабінеті в шефа справжній тарарам. Якийсь жартівник заліз до нього в комп'ютер і мало всю інформацію не знищив.

- Як він міг туди дістатися? - здивувалася Єва. Вона була впевнена, що навіть Фіні, маг і чарівник, не в силах зламати охоронні коди комп'ютера начальника поліцейської дільниці.

- Якось зумів. Усе там перевернуто догори дригом, але я намагаюся це розплутати, - бадьоро заявив Фіні. - Зараз у мене перерва, вирішив дізнатися, як ти, що в тебе чути.

- Мчуся на п'ятій швидкості.

- Ну, ти по-іншому й не вмієш. Слухай, це тобі доручили справу Фіцх'ю?

- Так, а що? У тебе є якась цікава інформація?

- Ні. Більшість переконана в тому, що він сам наклав на себе руки, але про нього мало хто шкодує - цей мерзотник обожнював заганяти слідчих у кут. Просто кумедно: за місяць друге самогубство важливої персони.

- Друге? - здивувалася Єва.

- Ну звісно. Ах так, зовсім забув, у тебе ж був медовий місяць... Кілька тижнів тому один сенатор у Вашингтоні викинувся з вікна. Утім, усі ці політики трохи не в собі - так само, як і юристи.

- Так, мабуть. Слухай, за нагоди перекинь мені інформацію у цій справі, добре? На робочий комп'ютер.

- Вирішила завести альбомчик із самогубств?

- Та ні, просто цікаво... - Інтуїція підказувала Єві, що все треба перевірити. - Ну, сподіваюся, вдень побачимося.

- Обов'язково. Налагоджу комп'ютер шефа і пригощу тебе обідом. Не пропадай! - І Фіні поклав слухавку.

- Пібоді, ви чули про сенатора, який наклав на себе руки у Вашингтоні?

- Здається, щось таке чула. А ви вважаєте, що між Фіцх'ю і цим сенатором може бути якийсь зв'язок?

- Поки не знаю... - задумливо похитала головою Єва. - Але мені зараз потрібна будь-яка зачіпка. - Вона відключила комп'ютер і, вставши, закинула на плече сумку. - Ходімо, нам пора.

Пібоді вирішила не нагадувати про те, що їй була обіцяна друга чашка кави.

- Не бачу нічого дивного в тому, що за місяць у двох різних містах сталося два самогубства, - сказала вона, додавши кроку, щоб встигнути за Євою.

- Три. Коли ми були в "Олімпусі", там повісився один хлопчина. Дрю Матіас. Пібоді, я хочу, щоб ви перевірили, чи не було між усіма ними якогось зв'язку. Що завгодно: спільні знайомі, місце проживання, хобі...

- Я не знаю навіть імені того сенатора, але це з'ясувати нескладно. - Пібоді на ходу дістала свій блокнот і зробила позначку. - А що за хлопчина?

- Зовсім молодий, років двадцять із невеликим. Він був інженером з електроніки, працював у Рорка... Чорт забирай! - У Єви з'явилося погане передчуття, що знову доведеться звертатися по допомогу до Рорка. - Якщо зайдете в глухий кут, порадьтеся з Фіні. Він будь-яку інформацію звідки хочеш витягне.

Єва відчинила двері і, не побачивши своєї машини біля входу, насупилася.

- Проклятий Соммерсет! Скільки разів я йому казала, щоб він не заганяв машину в гараж, а залишав там, де я її припаркувала.

- По-моєму, він так і зробив. - Пібоді показала на дальню частину алеї. - Хіба там не ваша машина?

- Ах, так! - Єва зніяковіло відкашлялася: машина, що перегороджувала під'їзд до будинку, стояла саме там, де її кинули вночі. А поруч із нею майоріли за вітром якісь

обривки одягу. - Тільки не треба мене ні про що питати, - попередила вона, прямуючи до машини.

- Я й не збиралася, - спокійно відповіла Пібоді. - Набагато цікавіше висувати власні версії...

- Замовкніть, Пібоді!

- Слухаюся, лейтенанте.

Пібоді сіла в машину і насилу придушила посмішку, дивлячись, як похмура Єва розгортається на вузькій алеї.

Артур Фоккс спітнів від хвилювання, і Єва була цьому факту рада. Вона анітрохи не здивувалася тому, що його адвокатом виявився один із підручних Фіцг'ю - молодий, але вже доволі процвітаючий, у дорогому костюмі і з дорогим перснем на руці.

- Сподіваюся, під час бесіди ви враховуватимете, що мій клієнт засмучений. - Адвокат зобразив на обличчі співчуття. - Панахиду за містером Фіцх'ю призначено на сьогодні, на першу годину дня. Боюся, ви вибрали для допиту не найкращий час.

- Смерть обирає час сама, містер Ріджвей, і зазвичай - невідповідний. - Єва ввімкнула диктофон. - Допит Артура Фоккса у справі Фіцх'ю, номер три нуль нуль дев'ять один АСД, веде лейтенант Єва Даллас. Допит проводиться в присутності адвоката. Будьте ласкаві, назвіть ваше ім'я для протоколу.

- Артур Фоккс.

- Містере Фоккс, вам відомо, що ведеться запис допиту?

- Так.

- Вам відомі всі ваші права та обов'язки?

- Так.

- Пане Фоккс, на попередньому допиті ви повідомили про те, що робили ввечері того дня, коли загинув пан Фіцг'ю. Ви хочете прослухати запис допиту?

- У цьому немає необхідності. Я розповів вам усе, що пам'ятаю. Не знаю, чого ще ви від мене чекаєте.

- У такому разі, повторіть, будь ласка, де ви були того вечора між двадцять другою тридцятьма і двадцять третьою годинами.

- Я вже говорив вам: ми повечеряли, потім дивилися комедію по відео, спати лягли після нічного випуску новин.

- Ви весь вечір були вдома?

- Здається, саме так я і сказав.

- Так, містере Фоккс. Саме так ви й сказали. Але насправді все було інакше.

- Лейтенанте, мій клієнт прийшов сюди добровільно, - втрутився Ріджуей. - Не бачу підстав для...

- Не старайтеся, - перебила його Єва. - Пане Фоккс, мені відомо, що ви залишили будівлю близько двадцять другої тридцять і повернулися тридцятьма хвилинами пізніше.

- Я... - Фоккс почав нервово смикати краватку. - Так, я забув сказати, що ненадовго виходив.

- Забули?

- Що ж тут дивного? Я був у сум'ятті, у шоці! І справді забув про таку дрібницю, як вечірня прогулянка.

- Але тепер ви згадали? Куди ви ходили?

- Просто прогулятися. Пройшовся кварталом туди-назад кілька разів.

- Ви повернулися з якимось пакетом. Що в ньому було?

Тільки тут Фоккс нарешті здогадався, що це було зафіксовано відеокамерами. Він спрямував погляд кудись над головою Єви і став ще швидше смикати краватку.

- Я заглянув у цілодобову аптеку на розі, купив мінеральної води. Іноді, знаєте, пустує шлунок, і я...

- Нам буде неважко навести довідки в цій аптеці і дізнатися, що саме ви купували.

- Але я дійсно купив мінеральної води! - сказав він різко. - І ще транквілізатори. Я купив їх, бо хотів ніч проспати спокійно. Законом це не заборонено.

- Ні. Але давати неправдиві свідчення і тим самим заплутувати слідство протизаконно.

- Лейтенант Даллас! - Адвокат, як і раніше, намагався говорити тихо і спокійно, але в інтонації прослизало роздратування. Єва здогадалася, що з ним клієнт був так само мало відвертий, як і з поліцією. - Той факт, що містер Фоккс ненадовго залишав квартиру, навряд чи так вже сильно заплутав слідство. І те, що ваша з ним розмова відбувалася відразу після

того, як мій клієнт виявив тіло свого друга. Цілком зрозуміло те, що він забув одну незначну деталь.

- Якби тільки одну! Ви, містере Фоккс, жодного слова не сказали про те, що того вечора у вас із містером Фіцх'ю був гість.

- Леонора - не гість, - відповів Фоккс різко. - Вона..., вона була колегою Фіца. Мабуть, їм треба було обговорити якісь проблеми, тому я і вирушив на прогулянку. Хотів дати їм можливість поговорити про справи наодинці. - Він перевів подих. - Зазвичай так буває зручніше всім.

- Зрозуміло. Отже, тепер ви стверджуєте, що залишили квартиру, щоб дати можливість вашому..., партнеру і його колезі поспілкуватися наодинці. Чому ви раніше не згадували про візит місіс Баствік?

- Просто забув.

- Забули? Дивно, що ви запам'ятали дрібниці, а важливі події вислизнули з вашої пам'яті. Про що ще ви забули згадати?

- Мені нічого більше додати.

- Добре. У такому разі, скажіть, містере Фоккс, чим ви були розсерджені, коли виходили на прогулянку? Можливо, ви були ображені тим, що до вас додому пізно ввечері заїхала красива жінка?

- Лейтенанте, ви не маєте права безпідставно натякати...

Єва не удостоїла Ріджуея й поглядом, продовжуючи пильно дивитися на Фоккса.

- Я ні на що не натякаю, пане адвокат, я запитую, до того ж прямо, чи був містер Фоккс у нестямі від ревнощів, коли вискочив із дому.

- Я не вискочив із дому, а вийшов! - Фоккс стукнув кулаком по столу. - І в мене не було жодних підстав злитися чи ревнувати. Скільки б Леонора не намагалася спокусити Фіца, в цьому плані вона ніколи його не цікавила.

- Місіс Баствік намагалася спокушати містера Фіцх'ю? - Єва здивовано підняла брови. - Але це повинно було приводити вас у сказ, Фоккс. Ви ж знали, що ваш партнер бісексуальний, що його однаково приваблюють і чоловіки, і жінки. Ви знали, що вони з місіс Баствік проводять разом по кілька годин на день, а тут вона прийшла прямо до вас у дім, причому прийшла пізно ввечері з пляшкою вина. Не дивно, що ви розлютилися. Я б на вашому місці з неї шкуру спустила.

- Фіц казав, що вважає це кумедним, - роздратовано відповів Фоккс. - Йому лестило, що така молода і красива жінка з ним грає. А коли я починав на неї скаржитися, він просто сміявся з мене.

- Сміявся над вами? - Єва чудово знала, як грати в такі ігри, тому постаралася зобразити співчуття. - Напевно, це приводило вас у сказ. Адже так? І ви страждали, уявляючи їх разом, знаючи, що він пестить її і сміється над вами, так, Артуре?

- Я був готовий її вбити! - вибухнув Фоккс. Він відмахнувся від адвоката, який намагався його втримати, і продовжував:

- Вона думала, що може відвести його від мене, намагалася викликати в ньому пристрась. Їй було наплювати на те, що ми стільки років разом, що в нас спільне життя. Їй хотілося лише одного - перемогти!

Сука-адвокатша...

- Ви не надто любите адвокатів, так? Фоккс дихав важко і переривчасто, намагаючись узяти себе в руки.

- Мабуть, так. Але я ніколи не думав про Фіца, як про адвоката. Він був найближчою мені людиною. Ви, очевидно, вирішили, що підловили мене, лейтенанте? Але повірте: якби тієї ночі я збирався скоїти вбивство, то я б убив Леонору. - Він розтиснув кулаки і склав руки на колінах. - Тепер мені справді нічого додати.

Єва вирішила, що очна ставка сьогодні буде зайвою, і встала, даючи зрозуміти, що допит закінчено.

- Ми з вами ще поговоримо, містере Фоккс.

- Я б хотів знати, коли буде видано тіло Фіца, - сказав він, теж встаючи. - Я вирішив не скасовувати сьогоднішню панахиду, хоча дивно проводити її, коли тіло все ще перебуває в поліції.

- Це питання вирішує патологоанатом. Він ще не закінчив дослідження.

- Хіба вам мало того, що він мертвий? - Голос Фоккса затремтів. - Вам мало того, що він наклав на себе руки? Навіщо ви вивідуєте про все, навіщо витягуєте назовні подробиці нашого особистого життя?

- Для того щоб закрити справу, я повинна усунути всі неясності. - І тут Єва вирішила завдати удару втемну:

- Мабуть, містера Фіцх'ю жакнуло і засмутило самогубство сенатора Перлі?

Фоккс здивовано кивнув:

- Природно, Фіц був здивований і шокований... - раптово він зрозумів, що вона має на увазі, і негайно напружився. - Чи не хочете ви сказати, що Фіц позбавив себе життя тому, що на нього подіяла смерть Перлі? Це просто смішно!

Вони майже одне одного не знали і спілкувалися вкрай рідко.

- Зрозуміло. Дякую вам за співпрацю. Єва провела їх до дверей, а сама вирушила коридором у протилежний бік. У сусідній кімнаті на неї мала чекати Леонора, проте Єва не поспішаючи дійшла по коридору до автомата, дістала з кишені кілька монет, і машина видала їй плитку шоколаду і маленьку банку пепсі. На табло одразу ж засвітився напис, нагадуючи про те, що порожню банку треба відправити в сміттєзбірник, а надмірне споживання цукру шкідливе для здоров'я.

- Надто вже ти розумна, - буркнула Єва. Притулившись до стіни в коридорі, вона перекусила, кинула банку в сміттєзбірник і ліниво побріла до кімнати для допитів, сподіваючись, що двадцятихвилинна затримка встигла вивести Леонору з себе.

Розрахунок її виправдався повністю: дама метушилася по кімнаті, як тигриця по клітці. Тільки-но Єва відчинила двері, як пролунав її несамовитий крик:

- Лейтенант Даллас! Можливо, ви не цінуєте свого часу, але мій для мене дорогоцінний!

- Усе залежить від того, як на це подивитися, - сказала Єва спокійно. - Я справді не даю консультацій по двісті доларів за годину.

Пібоді відкашлялася і сказала:

- Для протоколу. Лейтенант Даллас проводить допит Леонори Баствік у справі Фіцх'ю. Допитувана була сповіщена про свої права і вважала за краще не користуватися послугами адвоката. Ведеться запис допиту.

- Чудово. - Єва сіла за стіл, вказала на стілець навпроти. - Місіс Баствік, щойно ви перестанете ходити по кімнаті, ми зможемо взятися до справи.

- Я була готова приступити до справи в призначений час! - Леонора сіла, закинувши ногу на ногу. - Але з вами, лейтенанте, а не з вашою підлеглою. Я вважаю ваше запізнення неприпустимим і навіть образливим. - Вона ретельно розглядила манжети свого суворого чорного жакета. - Через кілька годин я маю бути присутньою на панахиді за Фіцом.

- Вам взагалі не довелося б приходити сюди сьогодні, якби ви минулого разу не дали неправдивих свідчень.

- Що ви маєте на увазі, лейтенанте? - Леонора окинула Єву крижаним поглядом.

- Минулого разу ви заявили, що того вечора прийшли на квартиру до покійного у професійних справах. І залишалися там хвилин двадцять-тридцять.

- Приблизно так, - холодно відповіла Леонора.

- Скажіть, місіс Баствік, ви завжди берете із собою на ділові зустрічі пляшку дорогого вина? І чи завжди так ретельно поправляєте в ліфті макіяж, немов готуетесь до виходу на сцену?

- Закон не забороняє мати гарний вигляд, лейтенант Даллас. - Вона окинула швидким поглядом Євину стрижку та її стоптані черевики. - Можете самі якось спробувати.

- Ну ось, вам і мене вдалося образити. Отже, ви прихопили із собою пляшку вина, припудрилися, розстібнули три гудзики на блузці. Схоже, ви готувалися когось спокусити, Леонора. - Єва присунулася ближче. - Якою б непривабливою я вам не здавалася, я теж, як-не-як, жінка, і ця наука мені відома.

Леонора відповіла не одразу, а деякий час із незворушним виглядом розглядала власні нігті. На відміну від Фоккса, вона залишалася холодною, як лід.

- Того вечора я зазирнула до Фіца, бо хотіла порадитися з ним в одній справі. Ми переговарили, і я пішла.

- Під час бесіди ви були наодинці?

- Так. На Артура напав напад мізантропії, і він нас покинув.

- У нього часто це буває?

- Досить-таки, - відповіла вона з легким презирством. - Він шалено ревнував до мене: був упевнений, що я намагаюся забрати в нього Фіца.

- А це було не так?

Леонора ледь помітно усміхнулася:

- Лейтенанте, невже ви думаєте, що, доклади я хоч трохи зусиль, я б у цьому не досягла успіху?

- Я думаю, що зусиль ви докладали. І в разі поразки відчували б себе по-справжньому ображеною.

Леонора знизала плечима:

- Визнаю, я іноді про це подумувала. У нас із Фіцем було багато спільного, і я вважала його вельми привабливим чоловіком. Він мені подобався.

- А того вечора ви намагалися пустити в хід свої чари?

- Скажімо так, я дала йому зрозуміти, що готова до ближчих стосунків. Він не дав негайної відповіді, але натякнув, що це питання часу. - Вона впевнено розправила плечі. - Гадаю, повернувшись, Артур про все здогадався. - Погляд її знову став крижаним. - І саме тому я переконана в тому, що Фіца вбив він.

- Тонка штучка, - зауважила Єва, коли Леонора пішла. - Не бачить нічого поганого в тому, щоб схилити чоловіка до адюльтеру, не боїться зруйнувати чуже життя... Ба більше, вона переконана в тому, що жоден чоловік не в силах чинити опір її чарам. Терпіти таких не можу, - додала Єва, важко зітхнувши. - Справжнісінька сука.

- Ви збираєтеся пред'явити їй обвинувачення? - поцікавилася Пібоді.

- У тому, що вона сука? - Єва усміхнулася і похитала головою. - Я могла б притягнути її до відповідальності за дачу неправдивих свідчень, але вона та її друзі-адвокати відкрутилися б від цього за дві секунди. Тож і заводитися не варто. У момент смерті її там не було, мотиву для вбивства теж немає. Та й важко собі уявити, що ця лялечка могла б затягнути у ванну такого здорового мужика і перерізати йому вени. Вона не стала б бруднити кров'ю свій костюмчик.

- Отже, ви пред'явите обвинувачення Фокксу?

- А що в нас є проти нього? Звичайно, він був у нестямі від ревнощів. Крім того, він єдиний спадкоємець. - Єва встала і пройшлася кімнатою. - Але знаєте, Пібоді, коли наприкінці допиту він сказав, що вбив би Леонору, а не Фіцг'ю, я йому повірила... Займайтеся поки що збором відомостей щодо двох попередніх самогубств. А я піду до себе, подивлюся, чи не надійшло нової інформації.

Увійшовши до свого кабінету, Єва одразу ввімкнула автовідповідач і почула голос Рорка:

- Вважаю, що ти знову вирушила боротися зі злочинністю. Я лечу до Філадельфії, там виникли деякі проблеми і потрібна моя присутність. Думаю, що це ненадовго. Сподіваюся повернутися до восьмої, і тоді ми вирушимо на коктейль до Лінкольнів.

- Чорт, зовсім забула! - пробурмотіла Єва, і Рорк немов почув її:

- Ти напевно про це забула, тож вважай мої слова делікатним нагадуванням. Бережіть себе, лейтенанте.

Весь вечір спілкуватися з усякими світськими піжонами Єві зовсім не хотілося - такі розваги були їй не до душі. Але вона прекрасно знала, що в дружини Рорка існують певні обов'язки, з якими не можна не рахуватися...

Друге повідомлення було від майора Вітні, який хотів, щоб вона підготувала повідомлення для преси щодо кількох поточних справ. "От пощастило! - похмуро подумала Єва. - Знову їм потрібні помітні заголовки".

Останнім був Фіні: він повідомив, що надіслав їй файл. Єва сіла зручніше, увімкнула комп'ютер і занурилася в роботу.

Коли о другій годині дня вона зайшла у "Віллідж-бістро", її сорочка намокла від поту і прилипла до спини. Що поробиш, знову зламався кондиціонер у кабінеті. Зате в ресторанчику було прохолодно, як на березі океану. Вітерець ворухив листя пальм, що росли у величезних білих керамічних діжках. Скляні столики були розставлені на двох рівнях: частина біля невеликого басейну, решта - уздовж величезного настінного екрана, на якому світилося зображення піщаного пляжу. На офіціантках були коротенькі платтячка тропічних забарвлень, вони снували між столиками, розносячи різнокольорові коктейлі та химерно прикрашені закуски.

Метрдотель, одягнений у білосніжний костюм, розмовляв із легким французьким акцентом. Поглянувши на Євині потерті джинси і пом'яту сорочку, він сказав, ледь помітно поморщившись:

- Мадам, боюся, у нас немає вільних столиків. Ви можете зазирнути в кафетерій за квартал звідси.

- Можу, - відповіла Єва, роздратована його тоном, і сунула йому під ніс свій значок. - Але їсти я буду тут. І плювати мені на те, як ти на мене дивишся, хлопче!

- Приберіть це, - прошипів він, озируючись на всі боки. - Ви що, хочете, щоб у наших відвідувачів апетит пропав?

- Він у них точно пропаде, якщо я дістану зброю. А я це зроблю, якщо ви негайно не проведете мене до столика доктора Міри і не принесете склянку мінералки з льодом.

Програма зрозуміла?

Стиснувши губи, метрдотель кивнув, після чого провів її кам'яними сходами на другий ярус, у нішу, що нагадувала терасу з видом на океан.

- Єва! - Докторка Міра встала і, на Євине здивування, розцілувала її в обидві щоки. - Ви маєте чудовий вигляд. Така відпочила і щаслива!

- Невже це так помітно? - Мить похитнувшись, Єва торкнулася губами щоки доктора Міри.

- Принесіть склянку мінеральної води, - наказав метрдотель офіціанті.

- З льодом, - уточнила Єва, кинувши на нього спопеляючий погляд.

- Дякую вам, Армане, - м'яко сказала доктор Міра. - Замовлення ми зробимо трохи пізніше.

Єва оглянула публіку за столиками. Дороге елегантне вбрання, вишукані забарвлення... Вона нервово совалася на стільці.

- Напевно, краще б я прийшла до вас у кабінет.

- Але мені хотілося запросити вас на ленч. Це одне з моїх улюблених місць.

- Метрдотель - повний кретин.

- Можливо, але годують тут чудово. Обов'язково спробуйте "Клам Моріс", це равлики. Не пошкодуєте. - Єві подали воду, докторка Міра сіла зручніше і запитала:

- Як минув медовий місяць?

Єва залпом випила півсклянки і знову відчула себе людиною.

- Скажіть, мені ще довго ставитимуть це запитання?

Міра розсміялася. Вона була гарненькою жінкою, з м'яким попелястим волоссям, зачесаним назад. На ній, як завжди, був дуже елегантний костюм, цього разу світло-жовтий. Доктор Міра вважалася одним із провідних психіатрів країни, але вже багато років працювала в поліції і не збиралася звідти йти.

Єва навряд чи здогадувалася, що Міра відчуває до неї ніжні, майже материнські почуття.

- Вас це бентежить?

- Ну, як сказати. Самі розумієте: медовий місяць, інтим... - Єва прикрила очі. -
Нерозумно, напевно, але я ніяк до цього не звикну. До того, що я заміжня.

- Ви кохаєте одне одного, і ви щасливі. До цього не треба звикати, треба просто
навчитися цьому радіти. Ви добре спите?

- Здебільшого так. - Доктор Міра знала її найпотемніші секрети, і з нею Єва могла
бути відвертою. - Іноді, як і раніше, трапляються кошмари, але зараз - набагато рідше.
Спогади приходять і йдуть. Я розібралася з ними, і тепер все це вже не так страшно.

- А ви дійсно з ними розібралися?

- Так, звісно. Разом із вами, - сказала Єва спокійно. - Я зуміла вижити, лікарю, і це
найголовніше. Неважливо, ким я була, коли мене знайшли. Зараз я Єва Даллас. Я - хороший
поліцейський. І я всього домоглася сама.

"Цим не скінчиться, - подумала Міра. - Такі травми дають про себе знати все життя".

- Але ви, як і раніше, вважаєте себе насамперед поліцейським.

- Так воно і є.

- Так, - посміхнулася докторка Міра. - Напевно, з вами так завжди і буде. Давайте
заговоримо їжу, а потім ви розповісте, чому зателефонували мені.

Єва дослухалася до поради доктора Міри і замовила равликів. За їжею вона розповіла про обставини смерті Фіцх'ю і постаралася змалювати його психологічний портрет.

- Ви хочете, щоб я сказала, чи міг він позбавити себе життя? Тобто чи була в ньому схильність до цього?

- Так, - кивнула Єва.

- На жаль, цього я зробити не можу. Будь-яка людина за певних обставин і в певному стані здатна на самогубство.

- Не вірю, - рішуче заявила Єва, і докторка Міра посміхнулася.

- Ви сильна жінка, Єво. Точніше - стали сильною. Ви зробили себе зібраною, розважливою, твердою. Ви освоїли науку виживання. Але згадайте, що таке відчай. Безнадійність. Безпорадність.

Єва пам'ятала це занадто добре.

- Фіцх'ю не був безпорадною людиною.

- Під зовнішньою оболонкою можуть ховатися такі речі, про які ми не підозрюємо. - Помітивши, що Єва знову хоче її перебити, докторка Міра попереджувально підняла руку. - Але багато в чому я з вами згодна. Судячи з його психологічного портрета, виховання, способу життя, ця людина не була схильна до самогубства, тим паче - до такого раптового.

- Так, усе дійсно сталося раптово, - підтвердила Єва. - Уранці того дня я зустрічалася з ним у суді. Він був абсолютно впевнений у собі і сповнений почуття власної гідності. Як завжди.

- Напевно, так воно і було. Можу лише сказати, що багато хто з нас, опинившись у кризовій ситуації, вважають за краще розірвати вузол замість того, щоб постаратися розплутати його. Ми з вами не можемо знати, що сталося з Фіцх'ю в ніч його смерті.

- Але моє завдання в тому й полягає, щоб це дізнатися, - пробурмотіла Єва. - А що ви скажете про два інші випадки? - І вона коротко і ясно розповіла про самогубства Перлі та Матіаса.

- Зізнатися, я не вбачаю тут зв'язку. Та й що вони могли мати спільного? Політик, юрист та інженер.

- Усі ці три випадки пов'язує тільки одне: раптовість самогубства, його несподіванка для оточуючих. - Єва раптом згадала про плямочку на мозку і насупилася. - Причина може бути не психологічна, а фізіологічна. Так чи інакше, якщо між цими самогубствами є зв'язок, я його намацаю.

- Ви шукатимете в галузях, у яких я не компетентна, але, якщо вам вдасться знайти щось спільне, я із задоволенням вам допоможу.

- Я розраховувала на це, - усміхнулася Єва. - На жаль, часу в мене небагато. Щоб змусити начальство не закривати справу Фіцх'ю, я маю роздобути нові відомості. Але поки що...

- Єва? - До їхнього столика підійшла Ріанна Отт у чарівній сукні райдужного забарвлення. - Як мило! Я була тут із приятелькою і раптом помітила вас.

- Ріанна! - Єва з деякими труднощами вичавила з себе посмішку. Її не надто турбувало, що поруч із нею вона виглядала посудомийкою, але було прикро, що хтось перервав таку важливу для неї розмову. - Дозвольте познайомити. Доктор Міра, Ріанна Отт.

- Доктор Отт! - Міра простягнула їй руку. - Я багато чула про вашу роботу і щиро нею захоплююся.

- Дякую вам і можу відповісти тим самим. Для мене велика честь познайомитися з одним із провідних психіатрів країни. Я читала кілька ваших статей і знайшла їх дуже цікавими.

- Ви мені лестите. Приєднуйтеся до нас. Може, вип'єте кави?

- Із задоволенням. Якщо тільки я вам не заваджу. - Ріанна запитально глянула на Єву.

- Анітрохи. З діловою частиною ми вже покінчили. - Єва обернулася до офіціантки, яку покликала Міра. - Кава. Чорну.

- Мені те саме, - сказала Міра. - І чорничні бісквіти. Солодке - моя слабкість.

- І моя. - Ріанна сліпуче посміхнулася офіціантці. - Подвійна кава з молоком і шматочок шоколадного торта. Зазвичай я намагаюся дотримуватися дієти, - пояснила вона доктору Мірі, - але у відпустці я вирішила себе балувати.

- Ви довго тут пробудете?

- Багато в чому це залежить від Рорка, - Ріанна посміхнулася Єві. - У мене є передчуття, що за кілька тижнів він знову пошле нас із Вільямом в "Олімпус".

- Я чула, що Рорк затіяв щось грандіозне, - сказала Міра. - Про цей курорт уже кілька разів розповідали в теленовинах.

- Він хоче, щоб там усе було готово до наступної весни. - Ріанна перебирала пальцями три золоті ланцюжки, що висіли в неї на шії. - Подивимося, що вийде. Але зазвичай Рорк домагається того, чого хоче. Адже так, Єво?

- Інакше він не став би тим, ким став.

- Саме так. Адже ви самі щойно повернулися з "Олімпуса". Ви бачили галерею з аніматронікою?

- Мигцем. - Єва ледь помітно посміхнулася. - Там було стільки всього цікавого... Ріанна лукаво примружилася.

- Можу собі уявити. Медовий місяць... Але, сподіваюся, ви пограли в нові ігри? Вільям ними страшенно пишається. Наскільки я пам'ятаю, ви говорили, що були у віртуальному залі готелю.

- Так. Кілька разів. Дуже вражає.

- Усе це створено здебільшого Вільямом: дизайн розробляв він. Але і я де в чому взяла участь. Ми хочемо використовувати ці ігрові комплекси для лікування наркоманії та деяких психозів. - Подали каву і десерт. - Це може бути цікаво і вам, докторе Міра.

- Напевно. Новий підхід?

- Абсолютно новий. Щоправда, зараз це коштує дуже дорого, але ми сподіваємося, що з часом ціна на такі комплекси впаде. Ну а Рорк, зрозуміло, хоче для "Олімпуса" все найкраще. Ми з Вільямом... - Вона запнулася і винувато розсміялася. - Прошу вибачення. Весь час говорю про роботу.

- Але це напрочуд цікаво. - Доктор Міра відламала шматочок бісквіта. - Ваші роботи з вивчення структури мозку та її впливу на особистість людини просто вражають. А тим, як ви використовуєте при цьому електроніку, захоплюємося навіть ми, люди, що займаються класичною психіатрією. До речі, Єво, ви могли б порадитися з Ріанною щодо цієї останньої справи.

- Завжди до ваших послуг. - Ріанна відправила в рот солідний шматок торта.

- Зрозуміло, це буде суто теоретична розмова, - поспішно додала докторка Міра: вона чудово пам'ятала про заборону залучати до справи приватних осіб.

- Звісно.

Єва задумливо барабанила пальцями по столу.

Взагалі-то вона збиралася обмежитися консультацією з доктором Мірою, але, подумавши трохи, вирішила, що ще один погляд на проблему може виявитися корисним.

- Я можу викласти справу в загальних рисах. Усе виглядає як самогубство, але мотив незрозумілий, і схильності до самогубства не було. Поведінка напередодні абсолютно нормальна. Жодних вказівок на депресію або особисті переживання. Загиблому було сорок два роки, високооплачувана робота, стійке фінансове становище. Бісексуал, багаторічне співжиття з особою тієї ж статі.

- Якісь захворювання?

- Ніяких. Медична карта чиста. Ріанна зосереджено примружилася, замислившись чи то над психологічним портретом, чи то над десертом, що стояв перед нею.

- Проходив курс психологічного обстеження?

- Ні.

- Цікаво... Я б хотіла подивитися результати дослідження мозку. Це можливо?

- Вони готуються.

- Хм-м. - Ріанна задумливо відсORBнула кави. - Якщо не було ні фізичних, ні психологічних відхилень, не було зловживання ліками чи наркотиками, то я б вважала, що справа в мозку. Можливо, злоякісна пухлина. Наскільки я розумію, під час розтину її виявлено не було?

Єва подумала про дивний опік, але вирішила промовчати.

- Ні, ніякої пухлини.

- У деяких випадках пухлину важко виявити. Мозок - дуже складний орган, і поки що ми не можемо проводити його доскональне дослідження. Якби я могла ознайомитися з генетичною історією сім'ї... Знаєте, я можу зараз, навмання, припустити, що в даному випадку ми маємо справу з генетичною міною уповільненої дії. Настав час - і в мозку стався якийсь вибух.

- Це трапляється? - здивувалася Єва.

- Звичайно. - Ріанна нахилилася до неї. - Адже ми всі закодовані, Єво, закодовані з моменту зачаття. І заздалегідь відомо, хто ми і що ми. У людину закладається не тільки колір очей і форма носа, а й задатки особистості, розумові здібності, тип темпераменту.

Генетичний код вкарбований у нас уже в утробі матері. Його можна до деякої міри підправити, але основа залишається.

І її змінити не можна.

- То, виходить, усе закладено від самого початку? - Єва подумала про смердючу кімнатку, тьмяну лампочку під потрісканою стелею і про дівчинку із закривавленим ножом у руках, що зіщулилася в кутку.

- Безумовно, - променисто посміхнулася Ріанна.

- Але невже ви не берете до уваги оточення, свободу волі, природне для людини прагнення стати кращою? - втрутилася докторка Міра. - Якщо ми вважатимемо людину просто фізичним організмом, без серця, без душі, без можливості вибору, то зведемо її до рівня тварини.

- А ми і є тварини, - спокійно відповіла Ріанна, колупаючи виделкою торт. - Я розумію вашу точку зору, докторе Міра: ви ж все-таки психотерапевт і не можете вважати інакше. Але я, будучи фізіологом, стою на інших позиціях. Рішення, які ми приймаємо, те, як ми живемо, чим ми стаємо, - все це вже закодовано в нашому мозку з ембріонального періоду. Вважаю, що вашому самогубцю, Єво, судилося накласти на себе руки саме таким чином. Обставини могли на щось вплинути, але результат все одно був би тим самим. Одним словом, такою була його доля.

"Доля? - подумала Єва. - Невже знущання батька були моєю долею? І, щоб пробитися до світла, мені потрібно було на мить стати твариною?"

Міра повільно похитала головою:

- Я не можу з цим погодитися. Дитина, народжена в злиднях у якомусь африканському селі, забрана від матері й вихована в радості та насолоді в Парижі, неминуче зазнає впливу виховання й освіти. Не можна скидати з рахунків емоційну атмосферу і людське прагнення до досконалості, - сказала вона переконано.

- Я згодна з вами до певної міри, - кивнула Ріанна. - Але те, що несе в собі генетичний код - схильність до перемог чи поразок, до добра чи зла, - пересилує все. Чудовиська виростають часом у найніжніших і найтурботливіших сім'ях, а в нетрях іноді виживають люди, безумовно добрі й талановиті. Що б із нами не відбувалося, ми залишимося такими, якими є.

- Отже, якщо дотримуватися вашої теорії, цьому самогубцю судилося загинути? - задумливо промовила Єва. - І жодні обставини не могли цьому запобігти.

- Абсолютно вірно. У нього була до цього прихована схильність. Ймовірно, щось послужило поштовхом, але це могла бути подія зовсім незначна, яка на когось іншого так не вплинула б. В Інституті Бауерса ведеться робота з виявлення генетичних структур мозку і визначення їхнього впливу на поведінку людини. Якщо хочете, я можу дати вам матеріали.

- Вивчення мозку - це зі сфери вашої з доктором Мирою діяльності. - Єва рішуче відсунула вбік чашку з недопитою кавою. - Мені треба повертатися у відділок. Дякую вам за те, що ви приділили мені час, доктор Міра. А вам, Ріанно, за те, що познайомили мене з такою цікавою теорією. - І Єва встала.

- З радістю продовжу цю розмову. У будь-який зручний для вас час. - Ріанна теж піднялася і потиснула Єві руку. - Передавайте Рорку найніжніший привіт.

Доктор Міра поцілувала Єву в щоку.

- Обов'язково зв'яжіться зі мною, Єво. І не тільки з приводу вашого розслідування. Побачите Мевіс - кланяйтеся їй.

- Добре. - Єва повісила сумку на плече і попрямувала до виходу, наостанок не забувши окинути презирливим поглядом метрдотеля.

- Приголомшлива жінка! - Ріанна з явним задоволенням облизнула ложку. - Стримана, трохи колюча, дуже цілеспрямована, до останнього часу явно обділена ласкою й увагою. - Зловивши здивований погляд Міри, Ріанна розреготалася:

- Вибачте, професійна звичка. Вільям від цього просто в сказ приходить. Я не хотіла нікого образити.

- Та ви й не образили, - з розумінням посміхнулася докторка Міра. - Я часто ловлю себе на тому самому. Ви маєте рацію, Єва - приголомшлива жінка. До того ж домоглася всього сама, що, я думаю, може трохи похитнути вашу струнку теорію.

- Справді? - запитала Ріанна зацікавлено. - Ви добре її знаєте?

- Наскільки це можливо. Єва..., досить потайлива людина.

- Судячи з усього, ви до неї дуже добре ставитеся, - зауважила Ріанна. - Сподіваюся, ви не зрозумієте мене неправильно, але, дізнавшись, що Рорк одружується, я очікувала чогось зовсім іншого. Сама звістка про одруження була абсолютно несподіваною, але я думала, що він вибере даму світську й досвідчену. Ніяк не могла собі уявити, що вибір

Рорка припадає на жінку-поліцейського, яка носить під пахвою кобуру з тією ж легкістю, з якою інші жінки носять перлинні намиста. Але, як не дивно, вони добре виглядають разом, видно, що вони - пара. Можна сказати, - усміхнулася вона, - що вони одне для одного створені.

- Ось із цим я повністю згодна.

- Скажіть, докторе Міра, а що ви думаєте про вирощування ланцюжків ДНК?

- Ну, з цього приводу... - І докторка Міра із задоволенням підтримала розмову, зрозумілу тільки їм двом.

Єва сиділа у себе в кабінеті і переглядала інформацію про Фіцх'ю, Матіаса і Перлі. Жодної зачіпки, нічого спільного... Єдине, що їх об'єднувало, - так це те, що ніхто з них не був схильний до самогубства.

"Яка ймовірність того, що між цими справами є зв'язок? - запитала себе Єва. І сама ж відповіла:

- Практично ніякої. А який відсоток імовірності вбивства у справі Фіцх'ю? Наймінімальніший. Ну що ж, Далласе, час здаватися. Нехай усе йде, як іде..."

Вона розвернулася до вікна і стала спостерігати за метушливим натовпом. Люди поспішали у своїх справах, і кожен був упевнений, що рухається до наміченої мети.

Приречення, доля, генетичний код... Якщо вірити в усе це, то який сенс у її роботі, а отже, і в тому, для чого вона живе? Якщо немає вибору, якщо не можна нічого змінити, навіщо боротися за чужі життя, навіщо ставати на захист тих, чиї життя врятувати не вдалося?

Якщо все закодовано на фізіологічному рівні, то, значить, вирушивши до Нью-Йорка, борючись за те, щоб щось собою являти, вона просто йшла визначеним шляхом? Був збій у коді, і тому вона так довго не могла згадати свого дитинства, а тепер її минуле життя повертається до неї в уривчастих спогадах і нічних жахіттях.

Невже цей код може зіграти з нею злий жарт, і в один прекрасний день вона стане таким же чудовиськом, яким був її батько?

Єва не знала жодного зі своїх кровних родичів, крім нього. Про матір - нічого. Може, у неї і були брати і сестри, дядьки, тітки, бабусі, дідусі, але у своїй пам'яті вона не могла

знайти жодних слідів. Єдиний, з ким можна було пов'язати її генетичний код, - її батько, який знущався з неї, поки вона була маленькою дівчинкою. І тривало це доти, доки вона не завдала удару у відповідь.

Вона його вбила...

Кров на руках восьмирічної дівчинки! Невже тому вона стала поліцейським? Невже вона відтоді намагалася змити з рук цю кров, ставши на бік закону, правил, правосуддя?

- Лейтенанте! - Пібоді поклала Єві руку на плече, і вона від несподіванки здригнулася. - Прошу вибачення. З вами все гаразд?

- Так, звісно. - Єва протерла очі. Розмова у "Віллідж-бістро" розтривожила її більше, ніж вона думала. - Просто голова розболілася.

- У мене є таблетки від головного болю. - Не треба. - Єва не любила приймати ліки. - Сам пройде. Розумієте, Пібоді, у мене більше немає жодних ідей у справі Фіцх'ю. Фіні добув мені всю інформацію про хлопця з "Олімпуса", але я не можу відшукати нічого, що б пов'язувало його, Фіцх'ю і сенатора. У мене взагалі немає нічого, крім розбірок Леонори і Фоккса. Можна, звичайно, вимагати перевірки на детекторі брехні, але мені її навряд чи дозволять. Через двадцять чотири години справу доведеться закрити.

- Ви, як і раніше, вважаєте, що тут є якийсь зв'язок?

- Мені, напевно, просто хочеться так вважати. А це зовсім інша справа. Так, мало не забула. Адже я ніяк не відзначила того, що ви чудово впоралися з роллю моєї помічниці.

- Бути вашою помічницею - найкраща нагорода, про яку я й мріяти не сміла. - Пібоді залилася фарбою збентеження. - Я була б щаслива, якби мені вдалося пропрацювати з вами ще півроку.

- Небагато ж вам треба, Пібоді, - зауважила Єва, відкинувшись на спинку крісла.

- Зовсім ні, лейтенанте, - сказала Пібоді, дивлячись їй прямо в очі. - Я думаю, мені багато хто заздрить. Єва розсміялася, скуйовдила волосся.

- Хочете підлизатися до мене?

- Ні, мем. Якби хотіла - сказала б якийсь комплімент, наприклад, щодо того, що заміжжя вам личить. Що ви ніколи так чудово не виглядали, як усі кажуть. - Єва тільки фиркнула. - Ось тоді б я підлизувалася.

- Буду мати на увазі. - Єва задумалася на хвилину, а потім запитала:

- Ви ж, здається, з родини квакерів, Пібоді?

Пібоді тяжко зітхнула і кивнула:

- Так, мем.

- Дивно... Діти з таких сімей рідко стають поліцейськими. Художники, фермери, ремісники, іноді - вчені.

- Мені не подобалося плести килимки.

- А ви вмієте?

- Під дулом пістолета, напевно, сплела б.

- То що ж, вам набридла ваша сім'я, і ви вирішили зламати підвалини і зайнятися справою, максимально далекою від пацифізму?

- Ні, мем. - Пібоді була трохи спантеличена темою бесіди. - У мене чудова сім'я, ми всі дуже дружимо. Вони ніколи не зрозуміють, чому я цим займаюся, але й перешкоджати не стануть. Я просто хотіла служити в поліції, так само, як мій брат хотів стати теслею, а сестра - фермеркою. Квакери взагалі тяжіють до самовираження.

- Але ви випадаєте зі свого генетичного коду, - тихо сказала Єва і почала барабанити пальцями по столу. - Не вписуєтеся в нього. Спадковість, середовище, генетичні дані - все це мало вплинути на вас зовсім інакше.

- Я вам коли-небудь розповім, що саме на мене вплинуло, - сумно сказала Пібоді. - Так чи інакше, я тут, і я стою на сторожі міста.

- Якщо у вас раптом виникне потреба плести килимки...

- Ви будете першою, кого я про це сповіщу. Євин комп'ютер пискнув двічі, повідомляючи про те, що йде передача нової інформації.

- Підійдіть-но ближче, Пібоді. Це додатковий звіт про розтин хлопчини з "Олімпуса". На моніторі виник перелік мозкових відхилень. "Мікроскопічне порушення в правій півкулі мозку, лобова частка, лівий сектор. Походження невідоме. Дослідження триває".

- Так-так, здається, ми щось намацали... - Єва викликала на екран зображення лобової частки. - Ось тут! Бачите? Це затемнення, розміром із шпильковий укол, бачите?

. - Насилу. - Пібоді нахилилася до монітора. - Схоже на дефект екрана.

- Ні, це дефект мозку. Зараз я збільшу цей сектор.

Картинка змінилася: сектор, у якому було затемнення, зайняв весь екран.

- Схоже на опік, правда? - сказала Єва радше собі, ніж Пібоді. - Цікаво, як таке ушкодження могло вплинути на особистість, на поведінку, на прийняття рішень?

- На жаль, в академії я погано займалася фізіологією, - сказала Пібоді розгублено. - Мені краще давалася психологія. У цьому я нічого не розумію.

- Я теж, - зізналася Єва. - Але це - наша перша ниточка. Давайте-но порівняємо зі знімком мозку Фіцх'ю.

Екран заблимав, потім посірів. Єва вилаялася, стукнула по ньому кулаком, і в центрі екрана з'явилася нарешті мерехтлива картинка.

- Чорт забирай! На якому лайняному обладнанні доводиться працювати! Дивно, як ми хоч щось встигаємо робити.

- Можливо, варто відправити комп'ютер у ремонт? - боязко зауважила Пібоді.

- Його мали налагодити, поки мене не було. Цим сволотам у ремонтному відділі лінь пальцем поворухнути! Ось що, я заберу ці дискети додому і попрацюю на одному з комп'ютерів Рорка. - Обернувшись до Пібоді, Єва помітила її здивований погляд. - Вас щось бентежить, сержанте?

- Ні, мем. - Пібоді вирішила не нагадувати Єві про те, які правила будуть при цьому порушені. - Нічого.

- Чудово. А ви перегляньте дані з розтину сенатора. Мене цікавить його мозок. У Пібоді витягнулося обличчя.

- Ви хочете, щоб я витребувала це у хлопців із Вашингтона?

- Думаю, це вам під силу. - Єва витягла з комп'ютера дискету і сунула її в кишеню. - Повідомте, коли отримаєте інформацію. Одразу ж.

- Добре, мем. Я думаю, якщо ми знайдемо щось спільне, нам знадобиться висновок експерта.

- Зрозуміло. - Єва подумала про Ріанну. - У мене є один на прикметі. Ну, за справу, Пібоді.

- Буде виконано, лейтенант.

Єва була не з тих, хто порушує правила, але, стоячи перед замкненими дверима кабінету Рорка, вона раптом зрозуміла, що, навіть незважаючи на десять років життя за приписом, переступити межу досить легко.

"Чи виправдовує мета засоби? - запитала вона себе. - І чи такі вже ці засоби протизаконні?" Можливо, обладнання, що стоїть за цими дверима, не зареєстроване і не може контролюватися службою комп'ютерної безпеки, але зате воно найвищої якості. Зрештою, вона не винна, що жалюгідні машини, які може дозволити собі поліцейське управління, давно мали б уже стати музейними експонатами.

Єва сунула руку в кишеню, де лежала дискета, і на мить завмерла. Ну і чорт із ним! Можна бути законслухняним поліцейським і залишитися з носом, але краще переступити закон, а справу зробити.

Вставивши в замок магнітний ключ, вона відчинила двері й увійшла в кабінет.

Це був справжній інформаційний центр. Уздовж стіни тягнувся ряд вікон, закритих жалюзі, і в кімнаті була напівтемрява. Єва ввімкнула світло, замкнула двері і попрямувала до величезного U-подібного столу.

Кілька місяців тому Рорк їй тут усе показав, але раніше вона ніколи не користувалася цим обладнанням самотійно. І навіть зараз, уже будучи дружиною Рорка, почувалася ніяково.

Нарешті вона змусила себе сісти в крісло біля столу й увімкнула комп'ютер. Машина тихо загула, і Єва зітхнула з полегшенням. Вставлена дискета вже за кілька секунд була перекодована. "А нам ще кажуть про те, що охоронні коди нью-йоркської поліції зламати неможливо", - майже з прикрістю подумала Єва.

На величезному екрані з'явилися колонки з інформацією. Одну половину займав файл Фіцх'ю, іншу - файл Матіаса. Єва із захопленням дивилася туди, зовсім забувши про почуття провини. Дати народження, банківські рахунки, побутові звички, політичні переконання...

- Абсолютно різні люди! - пробурмотіла Єва. - Нічого спільного. - І тут, глянувши на перелік найчастіше купованих товарів, вона прикусила губу. - Так! Ви обидва любили

комп'ютерні ігри. Утім, як і сімдесят відсотків населення, - додала вона зі зітханням і викликала на екран результати сканування мозку обох.

Єва із завмиранням серця дивилася на два збільшені зображення місць із незрозумілими дефектами.

"Одне й те саме, - переконалася вона. - Як брати-близнюки..." Затемнення були однакового розміру і форми, у кожного - у лобовій частці.

Єва вирішила спробувати проаналізувати і визначити відхилення. На екрані швидко змінювали один одного написи: "Триває дослідження". "Недостатньо інформації".

"Перегляд медичних карт". "Чекайте відповіді".

- Ну що ж, почекаємо.

Вона встала з-за столу і почала ходити взад-вперед кабінетом, а комп'ютер напружено гудів, намагаючись знайти відповідь. Коли відчинилися двері і увійшов Рорк, Єва почервоніла від збентеження.

- Привіт, лейтенанте!

- Привіт. - Вона засунула руки в кишені. - Я..., у мене на роботі зламався комп'ютер. Мені потрібно було терміново проаналізувати деякі дані, тому... Якщо тобі потрібно працювати, я можу почекати.

- У цьому немає потреби. - Рорк підійшов до неї і поцілував у щоку. - І тобі зовсім нема чого виправдовуватися. Ти маєш повне право користуватися цим обладнанням. Вивуджуєш секрети?

- Ні. Тобто, це не те, що ти думаєш. - Побачивши його усмішку, вона зніяковіла ще більше. - Мені просто потрібна була машина потужніша, ніж ті консервні банки, що стоять у нас у Центральній дільниці. І я думала, що ти повернешся не раніше ніж за кілька годин.

- Швидко закінчив справи і прилетів. Тобі потрібна моя допомога?

- Ні. Не знаю. Можливо. Слухай, перестань усміхатися.

- Я хіба усміхаюся? - Він обійняв її і засунув руки в задні кишені її джинсів. - Як ленч із доктором Мірою?

- Ти що, все про мене знаєш?

- Намагаюся. Насправді я бачився з Вільямом, і він сказав, що Ріанна зустрілася з тобою і з доктором. Це було ділове побачення чи дружнє?

- Важко сказати. Дружньо-ділове. - Він почав пощипувати її крізь джинси, і вона здивовано підняла брови. - Я на службі, Рорк! Врахуй: ти зараз щипаєш поліцейського.

- Це збуджує мене ще більше. - Він торкнувся губами її шиї. - Давай порушимо правила, а?

- Я їх уже порушую... - Але вона інстинктивно закинула голову, надавши йому більше поле для дій.

- Значить, будемо продовжувати порушувати, - шепнув він їй, витягнувши руку з її кишені, потягнувся до Євиних грудей. - Обожнюю тебе гладити!

Губи його ковзнули її підборіддям, підбираючись до рота, і тут комп'ютер запищав, сповіщаючи, що аналіз закінчено.

- Чорт, не пощастило, - зітхнув Рорк, коли Єва поспішно вивільнилася з його обіймів. - А щастя було так близько...

- Що за нісенітниця? - Єва зосереджено дивилася на екран. - Це якась абракадабра. Рорк сів на край столу і почав читати текст.

- Тут просто занадто багато термінів, переважно медичних. Я в цьому мало що розумію. Електронний опік. Тобі це щось говорить?

- Сама не знаю. - Вона задумливо потерла себе за вухо. - Як ти вважаєш, у цьому є якийсь сенс? Двоє людей загинули, і в обох у лобовій частці мозку опік від застосування якихось електронних засобів.

- Можливо, під час розтину щось трапилося з апаратурою?

- Ні, - похитала головою Єва. - Це не могло статися з обома. Їх обстежували різні медексперти в різних моргах. Крім того, пошкодження внутрішні. У мозку. Мікроскопічні дірочки...

- Що було у цих людей спільного?

- Абсолютно нічого! - Вона забарилася, а потім вирішила, що, якщо вже він знає частину цієї історії, то можна посвятити його і в решту. - Один із них, до речі, був твоїм співробітником. Інженер з електроніки з "Олімпуса".

- Матіас? - Рорк зіскочив зі столу і зацікавлено глянув на Єву. - Чому ти раптом стала займатися цим самогубством?

- Офіційно я ним не займаюся. Просто вирішила зіставити дані. Другий мозок, результати дослідження якого обробляла зараз твоя чудова машина, це мозок Фіцг'ю. Якщо Пібоді вдасться отримати дані щодо сенатора Перлі, я хотіла б проаналізувати і їх.

- Ти що, сподіваєшся знайти в нього в мозку такий самий мікроскопічний опік?

- Ти все ловиш на льоту, Рорк. Мене завжди це в тобі захоплювало.

- Чому?

- Тому що терпіти не можу пояснювати все докладно.

- Єва!

- Ну, добре, - похитнувшись, продовжила вона. - Мені здалося, що Фіцг'ю - не з тих людей, хто добровільно позбавляє себе життя. І я не хотіла закривати справи, не перевіривши всього. Можливо, я б усе-таки так і вчинила, але я ніяк не могла забути хлопчину, який повісився в "Олімпусі".

Вона почала нервово ходити по залу.

- Адже там теж не було схильності до самогубства. Ні мотиву, ні ворогів. Випив пива, закусив - і повісився. А потім я почула про сенатора... Таким чином, ми маємо три самогубства без видимих причин. Ні фінансових труднощів, ні невиліковної хвороби. До речі, і Фіцг'ю, і сенатор наклали на себе руки в досить жорстокий спосіб. Дивно. І незрозуміло.

- Продовжуй, - кивнув Рорк.

- Медексперт, який робив розтин Фіцх'ю, виявив у мозку якесь затемнення. Нічого подібного він ніколи раніше не зустрічав. - Єва підійшла до екрана. - Бачиш, написано, що внаслідок цього можливі зміни поведінки. Механізм дії невідомий. Знову жодних пояснень... - Вона задумливо потерла скроні. - Це свідчить тільки про те, що людина могла поводитися незвично. А самогубство - це саме те, що найменше від цих людей очікувалося.

- Ти маєш рацію, - погодився Рорк. Він знову сів на стіл, закинув ногу на ногу. - Але вони могли, скажімо, почати танцювати голими в церкві або ловити в темних провулках літніх дамочок. Чому всі троє обрали самогубство?

- Ось у тому-то й питання! Але мені достатньо і цієї інформації для того, щоб просити Вітні не закривати ці справи. - Вона вимкнула комп'ютер і знову повернулася до Рорка. - Тепер у мене є кілька хвилин.

Він підняв брови, вдаючи, що не розуміє її.

- І що ж?

- Ти, здається, збирався порушити якісь правила...

- Так-так, пригадую. А ти не забула, що сьогодні ввечері ми йдемо на коктейль до Лінкольнів? - Єва вже збиралася розстебнути йому сорочку, але руки її завмерли на півдорозі.

- Сьогодні ввечері? - перепитала вона впалим голосом.

- Але, гадаю, у нас є час на деяку кількість непристойностей. - І, розреготавшись, він підхопив її на руки й поніс до столу.

Коли задзвонив телефон, Єва якраз намагалася влізти в довгу, до підлоги, обтислу червону сукню, під яку, з тугою думкою думала вона, не можна вдягнути жодної білизни. Єва підняла слухавку:

- Даллас!

- Це Пібоді! Вибачте, мем, що турбую...

- Нічого. Є новини?

- Деякі є. - Пібоді відкашлялася. - Я пройшла майже через усі бюрократичні перепони, лейтенанте. Нам обіцяли видати необхідну інформацію завтра о дев'ятій нуль-нуль. Але для ознайомлення з нею нам доведеться вирушити до Вашингтона.

- Цього я й боялася! Але що робити, Пібоді, полетимо до Вашингтона. Здається, є рейс о восьмій нуль-нуль.

- Не дури. - Рорк, який уважно слухав розмову, підсів до неї. - Лети на моєму.

- Це службова поїздка.

- Службова поїздка - не привід для подорожі в консервній банці. Летіти можна і з комфортом. До речі, у мене теж є деякі справи у Вашингтоні. Я вас відвезу. - Він рішуче відібрав у Єви слухавку. - Добрий вечір, Пібоді. Я за вами пришлю машину завтра о сьомій сорок п'ятій. Це вас влаштує?

- Звичайно! Спасибі величезне.

- Послухай, Рорк...

- Прошу вибачення, Пібоді, - перервав він Єву. - Ми трохи запізнюємося.

Зустрінемося вранці. - І поклав слухавку.

- Знаєш, мене просто бісить така твоя поведінка!

- Знаю, - спокійно відповів Рорк. - Саме тому ти й не можеш нічого з цим вдіяти.

- Познайомившись із тобою, я половину часу стала проводити в польотах, - бурчала Єва, сідаючи в крісло. - Ти ж знаєш, що я цього терпіти не можу!

- Ще не прокинулася, - констатував Рорк і викликав стюардесу. - Моїй дружині потрібна ще одна чашечка кави. Я складу їй компанію.

- Зараз принесу, сер. - І стюардеса випарувалася.

- Ти, по-моєму, просто лопаєшся від гордості, кажучи "моя дружина".

- Вірно підмічено. - Рорк повернувся до неї і чмокнув її в ямочку на підборідді. - Ти не виспалася, - шепнув він, провівши рукою по її щоці. Тут підійшла стюардеса, несучи на таці чашки з димлячою кавою. - Дякую, Карен. Злітаємо, щойно з'явиться сержант Пібоді.

- Я попереджу пілота. Щасливого польоту.

- Зізнайся, Рорк, тобі ж зовсім не треба було летіти до Вашингтона.

- Я, звісно, міг розібратися зі справами і з Нью-Йорка. - Він знизав плечима і відхлебнув кави. - Але особиста присутність завжди дієвіша. До того ж я дуже люблю спостерігати за тобою, коли ти працюєш.

- Але я зовсім не хочу, щоб ти був якось пов'язаний із цією справою.

- Як завжди. - Він усміхнувся і простягнув їй чашку з кавою. - Хай там як, лейтенанте, я пов'язаний із вами, тому нікуди ви від мене не подінетесь. А ось і наша незрівнянна Пібоді!

З'явилася Пібоді, як зазвичай начищена й випрасувана, і одразу ж, розплющивши від подиву рот, почала роздивлятися салон. Тут і справді було на що подивитися: всі меблі оббиті плюшем, як у п'ятизірковому готелі, м'які крісла розставлено навколо полірованих столів, всюди кришталеві вази зі свіжими квітами, на яких блищать крапельки роси.

- Закрийте рота, Пібоді!

- Зараз спробую, лейтенанте...

- Не звертайте на неї уваги, Пібоді. Вона не з тієї ноги встала. - Рорк піднявся, Пібоді спантеличено на нього втупилася і тільки за кілька секунд зрозуміла, що він чекає, поки вона сяде. - Каву вип'єте?

- Що? А, так. Дякую.

- Я сам його принесу, а потім залишу вас, щоб ви могли спокійно поговорити про справи.

- Даллас, це... Це просто диво!

- Це просто Рорк.

- Я про те й кажу.

Єва поглянула на Рорка, який приніс каву. "Красень брюнет із трохи порочною зовнішністю, - подумала вона. - Так, мабуть, його можна назвати дивом..."

- Сідайте зручніше, Пібоді, зараз злітаємо.

Політ був коротким, і Пібоді ледь встигла ввести Єву в курс справи. Вони мали звернутися до начальника відділу безпеки по роботі з державними службовцями. Ознайомитися з інформацією було дозволено на місці, але копіювати її заборонялося.

- Прокляті політики! - фиркнула Єва, сідаючи в таксі. - Поясніть мені, заради бога, кого вони охороняють? Ця людина мертва.

- Такий порядок. У Вашингтоні всі бояться за свої дупи.

- За жирні дупи, - уточнила Єва. - Раніше ви тут бували?

- Одного разу, ще в дитинстві. Із сім'єю.

- Скільки несподіваного можна про вас дізнатися, Пібоді! Ну, якщо ви давно тут не були, вам, можливо, захочеться ознайомитися з визначними пам'ятками. - Вона вказала на меморіал Лінкольна, повз який вони їхали.

- Я все це бачила по телевізору, - почала було Пібоді, але Єва її перервала.

- Ознайомтеся з визначними пам'ятками, Пібоді! Можете вважати це наказом.

- Так, мем. - Пібоді слухняно відвернулася і стала дивитися у вікно.

Єва витягла з сумки крихітну відеокамеру і сунула її під сорочку, вирішивши, що служба безпеки навряд чи буде їх обшукувати або просвічувати рентгеном. А якщо це і трапиться, вона пояснить, що завжди носить із собою камеру і зовсім забула про неї. Поглянувши на водія, Єва переконалася в тому, що він дивиться тільки на дорогу.

- Непоганий вид, - зауважила Єва, коли вони проїжджали повз Білий дім. Стара будівля ледь виднілася за сталевим огорожею.

Пібоді повернулася і глянула Єві в очі.

- Мені здавалося, що ви довіряєте мені, лейтенанте.

- Тут справа не в довірі, - м'яко відповіла Єва, зрозумівши, що Пібоді образилася. - Я просто не хочу нікого підставляти.

- Якщо ми партнери...

- Ми не партнери, - сказала Єва жорстко. - Поки що. Ви - моя підлегла і проходите стажування. Я - ваш начальник, і мені вирішувати, за що ви повинні, а за що не повинні нести відповідальність.

- Так, мем, - відповіла Пібоді стримано, і Єва зітхнула.

- Не засмучуйтеся, Пібоді. Настане час, і я пошлю вас звітувати перед майором Вітні замість себе. Тоді ви дізнаєтеся, що це за задоволення.

Такі під'їхало до будівлі, де розташовувалася служба безпеки. Єва вийшла з машини і пред'явила охоронцеві своє посвідчення. Пібоді зробила те ж саме.

- Лейтенант Єва Даллас і сержант Пібоді. У нас призначена зустріч із містером Дадлі.

- Вас зараз приймуть, лейтенанте. Прохання здати зброю в камеру схову.

Попереджаю: проносити в будівлю зброю заборонено законом.

Єва дістала пістолет, віддала його, а потім з деяким жалем витягла з-під штанини і другий. Помітивши здивований погляд Пібоді, вона пояснила:

- Після випадку з Каста я завжди ношу з собою запасну зброю. Іноді вона буває абсолютно необхідною.

- Згодна. - Пібоді витягла свій пістолет. - Шкода, що ви тоді не пристрелили цього покидька.

Єва хотіла щось сказати, але передумала. Зазвичай Пібоді намагалася не згадувати про слідчого з відділу по боротьбі з наркотиками, який її зачарував, поклав у ліжку, а за її спиною спокійнісінько вбивав тих, хто заважав йому опрацьовувати його темні справи.

- Знаєте, - сказала вона нарешті, - мені дуже шкода, що все так сталося. Якщо вам коли-небудь знадобиться виговоритися...

- Думаю, навряд чи. Але все одно спасибі.

- Ну, тепер він просидить у камері щонайменше років п'ятдесят.

- Сподіваюся, - сухо кивнула Пібоді.

- Ви можете увійти. Пройдіть через ворота, автокар доведе вас до наступного пункту перевірки.

- Господи, можна подумати, що ми вирушаємо на зустріч із самим президентом!

Вони пройшли через ворота, які одразу ж зачинилися. Підійшов автокар, Єва і Пібоді сіли на жорсткі пластикові сидіння і помчали сталевим тунелем, наприкінці якого був величезний зал зі штучним освітленням, заставлений відеокамерами.

- Лейтенант Даллас, сержант Пібоді. - До них підійшов чоловік у сірій формі офіцера державної безпеки. У нього було коротке світле волосся і бліда шкіра, яка зазвичай буває у людей, що проводять більшу частину часу під землею. - Будьте ласкаві, залиште сумки тут. Заборонено вносити сюди електронне обладнання та записувальні пристрої. У цій будівлі ви постійно перебуваєте під наглядом. Ви мене зрозуміли?

- Так, капрале. - Єва простягнула йому спочатку свою сумку, потім сумку Пібоді й сунула в кишеню квитанції, які він їм видав. - Непогане у вас містечко.

- Це наша гордість. Прошу сюди, лейтенанте. Поклавши сумки в броньовану шафку, він повів їх до ліфта. Кабіна піднімалася так плавно, що здавалося, ніби вона стоїть на місці. Єва хотіла було запитати, скільки довелося платникам податків заплатити за цю розкіш, але вирішила, що капрал не оцінить іронії.

Вийшовши з ліфта, вони опинилися у вестибюлі, заставленому м'якими глибокими кріслами і деревами в діжках. Килим був таким товстим, що можна було не сумніватися - під ним знаходиться апаратура, фіксуючи кожен рух. За величезним столом, заставленим комп'ютерами, моніторами та комунікаційними системами, сиділо троє службовців, які були вбрані так суворо і поводитися так вишколено, що були схожі на роботів. Звідкись лунала тиха, майже заколисуюча музика.

- Будьте ласкаві, пред'явіть ще раз ваші посвідчення, - попросив капрал, і Єва з Пібоді слухняно це виконали. - Далі вас супроводжуватиме сержант Гоббс.

З-за столу встала сержант Гоббс, одягнена в бездоганно випрасувану форму. Вона відчинила чергові броньовані двері і повела Єву і Пібоді пустельним коридором. На останньому пункті знову перевірили, чи немає в них зброї, і нарешті ввели в кабінет.

З вікон відкривався чудовий вид на місто, яке Дадлі вважав своєю власністю. Сві вистачило одного погляду, щоб зрозуміти це. Стіл у нього був розміром з ратушну площу якоїсь північної столиці, а одна зі стін суцільно обвішана екранами, на яких виникали зображення різних районів Вашингтона. На іншій стіні висіли фотографії із зображенням

Дадлі в товаристві глав різних держав, членів королівських прізвищ, послів.

Комунікаційний центр міг змагатися з центром, встановленим у НАСА.

Але все це блякло порівняно з самим господарем кабінету.

Він виявився величезним дітлахою, зростом під сім футів, із широким засмаглим обличчям і сивою стрижкою їжачком. На його величезних руках красувалися дві каблучки: одна - золота обручка, а інша - вказувала на приналежність до вищих військових чинів.

Він стояв, незламний, як скеля, і уважно розглядав Єву. Пібоді він не удостоїв і поглядом.

- Лейтенанте, наскільки мені відомо, вас цікавлять обставини смерті сенатора Перлі?

"Розмова без передмов", - зазначила про себе Єва.

- Так, містере Дадлі. Я хочу з'ясувати, чи не пов'язана смерть сенатора зі справою, яку я зараз розслідую. Ми будемо вкрай вдячні, якщо ви надасте нам посильну допомогу.

- На мій погляд, імовірність того, що ці справи якимось пов'язані, практично дорівнює нулю. Але, прочитавши ваше дос'є, я вирішив дозволити вам ознайомитися зі справою сенатора.

- У нашій роботі не слід випускати з уваги навіть дрібниць.

- Згоден. Схвалюю ваш підхід до справи.

- Чи можу я запитати, чи знали ви сенатора особисто?

- Знав і, хоча не цілком поділяв його політичні погляди, вважав його справжнім слугою народу і людиною високих моральних принципів.

- Як на вашу думку, чи могла така людина добровільно позбавити себе життя?

Дадлі на мить відвів очі.

- Ні, лейтенанте, я б вважав, що ні. Саме тому я і запросив вас сюди. У сенатора залишилася сім'я. До речі, у тому, що стосувалося сім'ї, наші з ним погляди збігалися повністю. І самогубство з цими поглядами ніяк не в'яжеться.

Дадлі натиснув на якусь кнопку і повернувся до екранів.

- На першому екрані його дос'є. На другому - відомості про фінансовий стан. На третьому - про політичні погляди. На ознайомлення з цими даними вам дається одна година. Врахуйте: у кабінеті встановлено відеокамери, і ви перебуватимете під наглядом. Через годину за вами зайде сержант Гоббс.

Дадлі вийшов із кабінету, і Єва висловила своє ставлення до нього, схвально хмикнувши.

- Він постарався створити нам сприятливі умови. Можливо, він особисто і недолюблював Перлі, але, судячи з усього, ставився до нього з повагою. Ну що ж, Пібоді, приступимо.

Єва вже встигла оглянути приміщення і помітила всі камери та магнітофони. Вона встала так, щоб Пібоді максимально прикривала її. Витягла з-під сорочки діамант, що висів на ланцюжку, і стала нібито машинально крутити його в руках, примудрившись при цьому непомітно ввімкнути камеру.

- Бездоганне життя, - сказав вона вголос. - Жодних порушень закону. Батьки одружені, живуть у Кармелі. Батько військовий, дослужився до полковника. Мати - медик, дитину виховувала сама, пішовши на цей час із роботи. Виховання було дано гарне.

Пібоді не зводила очей з екрана, а Єва продовжувала, про всяк випадок голосом дублюючи зображення:

- Освіта чудова, закінчив Принстон. У тридцять років одружився. Дитина одна, хлопчик. Вона перевела погляд на другий екран.

- Член ліберальної партії. Виступав проти нашого старого знайомого Дебласса з питань, що стосувалися заборони на зброю і білля про моральність, ухвалення якого пробивав Дебласс. У мене таке відчуття, що ми б із сенатором потоваришували...
Давайте-но подивимося його медичну карту.

На екрані з'явилася незліченна кількість медичних термінів, від яких у Єви голова пішла обертом. Доведеться потім перекладати це загальнодоступною мовою.

- Схоже, він був цілком здоровою людиною. Фізичних і розумових відхилень не виявлено. У дитинстві видалено гланди, у двадцять років - перелом ноги, травма, отримана на тренуванні. У сорок з невеликим - корекція зору, звичайна в цьому віці.

- А це цікаво, - подала голос Пібоді, переглядаючи політичне досє. - Він ратував за закон, за яким раз на п'ять років усі юристи мали б проходити переатестацію. Боюся, юристам це навряд чи припало б до смаку.

- І Фіцх'ю зокрема, - буркнула Єва. - Здається, він і на електронну імперію зазіхав. Домагався ретельнішого тестування нового обладнання, виступав за нові закони з ліцензування приладів. Це йому теж не додавало популярності.

На екрані з'явилися результати розтину. Пробираючись крізь темряву медичних термінів, Єва тільки хитала головою.

- Схоже, від нього мало що залишилося. Я сподіваюся на результати сканування мозку, але там - нічого. Жодних вказівок на можливі відхилення. Подивіться на поперечний розріз. Зараз я спробую збільшити лобову частку правої півкулі. - Вона підійшла ближче до екрана, щоб усе розглянути як слід. - Що ви бачите, Пібоді?

- Сіра речовина, досить неприваблива. Явно непридатна для трансплантації.

- Господи, що з ним стало! Просто нічого не розгледіти. - Єва щосили вдивлялася в екран. Було незрозуміло, затемнення це чи результат того, що череп розколовся об асфальт. - Не знаю, Пібоді. - Зробивши все, що було потрібно, вона відключила свою камеру. - Ясно тільки, що в переглянутих нами файлах немає нічого, що вказувало б на схильність до самогубства... Отже, все-таки маємо трьох. Давайте-но вибиратися звідси, - вирішила вона. - Мені тут якось не по собі.

- Не можу з вами не погодитися.

На розі Пенсильванія-авеню і Сек'юріті-роу Єва з Пібоді випили по банці пепсі і з'їли щось, що нагадувало гамбургер. Єва збиралася вже зловити таксі, щоб їхати в аеропорт, але тут біля них зупинився розкішний чорний лімузин, з вікна якого висунувся Рорк.

- Чи можу я підвезти дам?

- Вау! - радісно заволала Пібоді, оглядаючи машину. Це було диво з минулого життя, на таких колись їздили в ресторани і на концерти дами в хутряних манто.

- Не варто його заохочувати, Пібоді, - заявила Єва. Відчинивши дверцята, вона збиралася сісти, але Рорк потягнув її за руку і посадив до себе на коліна. - Припини зараз же! - обурилася вона і штовхнула його ліктем у живіт.

- Обожнюю над нею жартувати, коли вона при виконанні, - пояснив Рорк, не випускаючи Єву з обіймів. - Як ви провели день, Пібоді?

Пібоді, задоволена тим, що бачить своє начальство в таких пікантних обставинах, мило посміхнулася:

- Все нормально. Тут є ювальне скло? Я б залишила вас наодинці один з одним.

- Я ж сказала, не смійте його заохочувати! - Цього разу удар ліктем був більш прицільним, і Єві вдалося всістися самостійно. - Ідіот, - прошипіла вона.

- Вона від мене просто без розуму. - Зітхнувши, Рорк відкинувся на спинку сидіння. - Це напрочуд приємно. Ну, оскільки ви закінчили свою роботу, дозвольте запропонувати вам поїздку містом.

- Ні, - відрізала Єва, не давши Пібоді відкрити рота. - Повертаємося в Нью-Йорк негайно.

- І веселитися вона обожнює, - сумно додав Рорк і велів водієві повертати до аеропорту.

Перед тим як вийти з дому, Єва підготувала доповідну записку, в якій докладно перерахувала загальні для всіх трьох самогубств моменти і пояснила, чому вважає, що смерть сенатора сталася через ті самі, поки що невідомі, причини. Усе це вона переслала майору Вітні, і у відділок, і на домашній комп'ютер, а сама вирушила в електронний відділ.

Фіні сидів за столом і, начепивши на ніс окуляри з сильним збільшенням, у яких очі в нього здавалися розміром із блюдця, копався в якійсь мікросхемі.

- Що, вирішив зайнятися ремонтом?

У відповідь, як вона й підозрювала, Фіні тільки хмикнув, і Єва обережно, намагаючись нічого не змахнути, сіла на красчок столу. Залишалося чекати, коли він закінчить. Нарешті Фіні витягнув зі схеми якусь фітюльку і поклав її на підносик.

- Хтось вирішив розважитися, - буркнув він, - і засадив якийсь вірус прямо в комп'ютер шефа.

Єва поглянула на сріблясту фітюльку і вирішила, що це і є вірус. У комп'ютерах вона була не сильна.

- Сподіваюся, ти вирахував злочинця?

- Поки що ні. Усьому свій час. Вірус я знайшов і видалив, а це - найголовніше. - Він узяв крихітним пінцетом фітюльку і став уважно розглядати. - Схоже, цьому сучому синові прийшов кінець. Як і що - розтин покаже.

Єва посміхнулася. Фіні любив говорити про чіпи і деталі, як про живих людей. Запечатавши фітюльку разом із тацею в пластиковий пакет, він зняв окуляри й довго мружився, звикаючи до предметів звичайного розміру. Ось такого безглузлого, милого, розпатланого Фіні Єва любила найбільше. Він колись зробив із неї поліцейського, з ним вона навчилася того, чого в жодній академії б не дізналася. Пізніше Фіні пішов з відділу з розслідування вбивств і став працювати з електронікою, але вона продовжувала звертатися до нього по допомогу у важких випадках.

- Ну, - сказала нарешті вона, - ти за мною сумував?

- А тебе що, довго не було? - усміхнувся він і потягнувся до коробочки із зацукрованим мигдалем. - Жартую. Як провела медовий місяць?

- Чудово. - Єва теж взяла горішок: після ленчу минуло досить багато часу. - Хоча наприкінці подорожі не обійшлося без трупа. Дякую за інформацію, яку ти для мене витягнув.

- Не за що. Не зрозумію тільки, чого ти здійняла так багато галасу навколо цих самогубств.

Єва зітхнула і з деякою заздрістю оглянула просторий кабінет Фіні. Утім, він був старший за званням, а крім того, дуже цінував простір навколо себе. На стіні висів величезний екран - Фіні обожнював класичні кінофільми. Індіана Джонс якраз збирався спуститися в яму, що кишіла зміями.

- Бачиш, у цій справі є кілька цікавих моментів.

- Хочеш про них розповісти?

- За тим і прийшла. - Єва витягла з кишені дискету, на яку скопіювала всі відомості з файлу сенатора. - У мене тут знімок мозку, але зображення нечітке. Можеш його якось поліпшити?

- Чи можуть ведмеді випорожнюватися в лісопарку? - Він узяв дискету, запхав її в комп'ютер і глянув на монітор. - Видно справді паршиво. Ти що, робила запис з екрана?

- Давай краще опустимо подробиці. Фіні обернувся і хитро на неї подивився.

- Ігри з законом, Далласе?

- Як ти міг таке подумати?! У мене бездоганна репутація!

- Будемо сподіватися. - Фіні почав натискати на клавіші. Здавалося, він виконує на роялі надскладну симфонію - легко, швидко, вміло. Єва нахилилася до нього, і він смикнув плечем. - Не дихай мені в потилицю, дитинко.

- Але мені треба це бачити!

Картинка ставала поступово дедалі чіткішою і контрастнішою. Єва терпляче чекала, поки Фіні щось налаштовував і підправляв, наспівуючи собі під ніс. За її спиною на екрані розверзалося пекло і Гаррісон Форд боровся зі зміями.

- Мабуть, на цьому комп'ютері краще вже не вийде. Якщо хочеш, я віднесу дискету на потужнішу машину.

Єва зрозуміла, що заради неї він готовий піти на посадовий злочин і використати машину начальства.

- Знаєш, спробуємо обійтися тим, що є. Бачиш ось це? - І вона ткнула пальцем у крихітне затемнення.

- Я бачу тільки, що цей мозок був розбитий в коржик.

- Та ти подивися уважніше! - Єва насилу стримувала збудження.

- Я не спец по мозку, але, здається, такого бути не повинно. А що?

- Саме так. - Єва випросталася. - Не повинна. Але я бачила це й раніше - на знімках мозку двох інших людей...

Додому вона повернулася пізно. Біля дверей її, як завжди, зустрів Соммерсет.

- На вас чекають..., два джентльмени, лейтенанте. Єва здригнулася, подумавши про портативну відеокамеру, яку вона протизаконним чином пронесла в кабінет Дадлі.

- У формі?

- Я б не сказав, - відповів Соммерсет, стиснувши губи. - Я провів їх у нижню вітальню. Вони неодмінно хотіли вас дочекатися, хоча я сказав, що не знаю, коли ви з'явитесь. Рорк затримується у себе в офісі.

- Добре, я розберуся.

Найбільше їй хотілося з'їсти тарілку чогось гарячого, прийняти ванну і спокійно подумати. Замість цього вона вирушила у вітальню, де побачила Леонардо і Джесса Барроу. Єва спочатку зітхнула з полегшенням, а потім розлютилася: Соммерсет знав Леонардо і цілком міг повідомити їй, хто саме прийшов.

- Даллас! - Побачивши Єву, Леонардо розплився в усмішці й кинувся до неї назустріч. Велетень в обтислому пурпуровому костюмі з шарфиком смарагдового кольору. Не дивно, що Мевіс від нього без розуму. - Ви так і не постриглися! Мабуть, я сам зателефоную Тріні.

- Так? Добре. Дякую. - Єва розгублено пригладила волосся. - Щоправда, якраз зараз у мене зовсім немає часу...

- Доведеться знайти. Адже ви тепер не хто-небудь, а дружина Рорка.

"Я поліцейський, чорт забирай! Підозрюваним і жертвам плювати на те, яка в мене зачіска", - подумала Єва, але вголос сказала:

- Ви маєте рацію. Щойно...

- І за обличчям ви не стежите, - продовжував Леонардо, не звертаючи уваги на її виправдання. - Очі втомлені, брови не вищипані.

- Так, але...

- Тріна зв'яжеться з вами і призначить час. А тепер... - Леонардо провів її до крісла і посадив у нього. - Розслабтеся. Підніміть ноги вгору. У вас був важкий день. Може, вам принести що-небудь?

- Та ні. Я просто...

- Келих вина! - вирішив він і заспокійливо поплескав Єву по плечу. - Піду пошукаю вашого дворецького. І не турбуйтеся: ми з Джессом вас не затримаємо.

- Марно сперечатися з людиною, яка звикла все за всіх вирішувати, - зауважив Джесс, дивлячись услід Леонардо. - Радий вас бачити, лейтенанте.

- Ви, сподіваюся, не збираєтеся говорити про те, схудла я чи погладшала, і питати, чому я не ходжу до косметички? - Єва відкинулася на спинку крісла і зітхнула з полегшенням. Яка все-таки насолода опинитися нарешті вдома! - Ну, добре. А тепер розповідайте, що спонукало вас вислуховувати образи Соммерсета, яких ви, напевно, зазнавали до моєї появи.

- Усе було не так страшно. Побачивши нас, він просто жахнувся, і йому стало не до образ. Упевнений, що після того, як ми підемо, він обстежить кімнату, щоб перевірити, чи не приховали ми з собою якихось дрібничок. - Джесс сів на пуфик поруч з її кріслом. Його сріблясті очі сміялися, голос був м'який і ніжний, як збиті вершки. - До речі, дрібнички тут відмінні.

- Нам теж подобаються. Але якщо ви хотіли оглянути будинок, треба було говорити про це до того, як Леонардо мене посадив: тепер я просто не в силах встати.

- Мені достатньо дивитися на вас. Ви не образитеся, якщо я скажу, що ви найсимпатичніший поліцейський з усіх, з ким я стикався?

- А ми встигли зіткнутися, Джесс? - Єва здивовано підняла брови. - Я й не помітила. Він усміхнувся і поплескав її по коліну.

- Якось я обов'язково попрошу вас показати мені будинок. Але зараз ми прийшли попросити вас про послугу.

- Вас оштрафувала дорожня поліція, і ви хочете залагодити все по-тихому?

- О, раз ви самі про це заговорили... - Джесс чарівно посміхнувся.

- Не дражни її, Джесс, - сказав Леонардо, який увійшов у вітальню з келихом золотистого вина.

- Дякую. - Єва взяла простягнутий келих.

- Він мене не дражнить, Леонардо. Він зі мною фліртує. Очевидно, йому подобається ризикувати. Навіть сміх у Джесса був мелодійним.

- От уже ні! Жінки, які щасливо живуть у шлюбі, найбезпечніші об'єкти для флірту. - Єва, пригубивши вино, уважно на нього подивилася, і він підняв вгору руки. - Усе! Здаюся!

- Останній із тих, хто намагався за мною залицятися, відбуває зараз довічне ув'язнення, - зауважила Єва ніби ненароком. - Ксуаті, затримати його вдалося саме мені.

- Ого! - усміхнувся Джесс. - У такому разі, напевно, буде краще, якщо наше прохання викладе Леонардо.

- Це стосується Мевіс, - почав Леонардо, і погляд його одразу став ніжним і мрійливим. - Джесс вважає, що демонстративна версія альбому вже готова. Звісно, у шоу-бізнесі суворі закони, тут треба вміти пробитися, але Мевіс твердо вирішила, що займатиметься саме цим. Хоча після того, що сталося з Пандорою... - Леонардо ледь помітно здригнувся. - Коротше, після того, що сталося, після того, як Мевіс заарештували, вигнали з "Блакитної білки"... Загалом, їй довелося несолодко.

- Я знаю. - Єва знову відчула почуття провини за те, що і вона мала до цього стосунок. - Але тепер усе позаду.

- Завдяки вам. - Єва заперечно мотнула головою, але Леонардо продовжував:

- Ви в неї вірили, ви робили все, що могли, ви її врятували. І тепер я знову хочу просити вас про допомогу - саме вас, тому що знаю: ви любите її не менше, ніж я.

- Здається, ви мене заганяєте в кут. - Єва пильно глянула на нього.

- Сподіваюся, так, - усміхнувся Леонардо.

- Це моя ідея, - втрутився Джесс. - Я переконав Леонардо, що треба звернутися до вас. Він не хотів експлуатувати ваші дружні почуття до Мевіс і ваше становище.

- Ви маєте на увазі мою службу в поліції? - насупилася Єва.

- Ні, - посміхнувся Джесс, чудово зрозумівши її реакцію. - Я маю на увазі те, що ви - дружина Рорка. - "Як цікаво! - подумав він. - Вона про це згадує в останню чергу. Ця жінка хоче всього домагатися сама". - Ваш чоловік - дуже впливова людина, Єво.

- Я прекрасно це знаю. - Насправді це було не зовсім так: вона не знала, та й не хотіла знати, наскільки далеко простягається його могутність. - Що ви від нього хочете?

- Нам потрібна вечірка, - швидко сказав Леонардо.

- Що?

- Вечірка на честь Мевіс.

- Розкішна, - додав з посмішкою Джесс. - Така, що її неможливо буде забути.

- Тобто - подія. - Леонардо застережливо глянув на Джесса. - Ми б хотіли, щоб Мевіс поспілкувалася з людьми і виконала кілька пісень. Я поки що нічого не говорив про цей план Мевіс, але ми подумали, що, якщо Рорк запросить... - Єва тільки мовчки дивилася на нього, і Леонардо зникнув. - Він знайомий зі стількома людьми...

- З людьми, які купують диски, ходять у клуби, люблять розважатися. - Джесс усміхався без тіні збентеження. - Чи не хочете ще вина? Але Єва відставила келих убік.

- Отже, Рорк має запросити людей, які мають вагу в шоу-бізнесі? - Вона уважно дивилася на обох. - Я правильно зрозуміла?

- У загальних рисах. - У Леонардо зажевірла надія. - Ми могли б дати гостям послухати записи, Мевіс і сама б заспівала. Я знаю, що це коштує грошей, і хочу сам оплатити...

- Питання не в грошах. - Єва задумливо барабанила пальцями по підлокітнику - вона поки не могла зрозуміти, як їй ставитися до цього прохання. - Добре, я переговорю з ним і повідомлю вам.

- Дякую, Даллас! - Леонардо нахилився і поцілував її в щоку. - Вибачте за вторгнення.

- Я переконаний, що Мевіс стане справжньою зіркою, - сказав Джесс. - Їй просто треба розкрутитися. - Він вийняв із кишені відеокасету. - Я записав це спеціально для вас. Послухайте її, коли будете сама. Зрозумієте, чого ми досягли.

- Обов'язково, - посміхнулася Єва.

Нашвидкуруч повечерявши, Єва піднялася нагору, наповнила ванну і, подумавши трохи, додала в неї ароматичні солі, куплені Рорком у Парижі.

Їй здалося раптом, що у цих солей аромат медового місяця - ніжний і романтичний. Вона пірнула у ванну розміром із невеличке лісове озеро і з захватом вдихнула цей запах. "Перед тим як почати думати про справи, треба провітрити мізки", - вирішила Єва і потягнулася до панелі управління, вбудованої в стіну. Касету, яку дав їй Джесс, вона вставила у відеоплеєр у спальні, але у ванній теж був невеликий екран.

Вона сиділа в гарячій запашній воді з другим келихом вина в руках і дивувалася. Невже це вона, Єва Даллас, поліцейський, який пройшов вогонь і воду? Та сама Єва, яка була колись нещасною дитиною, знайденою на задвірках Далласа, дитиною, що зазнала болю і приниження? Що вона робить тут?

Усього лише рік тому життя її складалося з роботи, боротьби з кошмарами і знову роботи. Вона була покликана захищати загиблих і чесно робила свою справу. Ба більше, вона була щиро переконана, що цього їй достатньо, поки не з'явився Рорк...

Єва знову поглянула на каблучку, що поблискувала на пальці. Він кохав її. Він хотів її. Щасливий, могутній, загадковий Рорк потребував її, і це було його головною загадкою. Можливо, коли-небудь вона полишить надію розгадати її і просто навчиться приймати все як є?

Вона піднесла келих до губ, влаштувалася зручніше і натиснула на кнопку пульта.

Ванна тут же наповнилася вогнями і шумом. Єва, злякавшись, що в неї лопнуть барабанні перетинки, одразу зменшила звук. На екрані виникла Мевіс - екзотична, впевнена в собі, абсолютно розкута. Голос її витав десь у неземних висотах і напрочуд пасував до всієї її зовнішності, - так само, як і музика, яку Джесс склав спеціально для Мевіс.

Ця музика була пристрасною, палкою, майже розв'язною. Зовсім як Мевіс. Але що далі Єва вслухалася, то більше розуміла, що все не так просто. Так, Мевіс завжди була екстравагантною і яскравою, але тепер у ній з'явився якийсь шик, якого раніше не було. "Можливо, вся справа в умілій оркестровці, - подумала Єва. - І в людині, яка зуміла в цьому необробленому алмазі розпізнати діамант чистої води".

Євина думка про Джесса помітно покращилася.

Може, він і схожий на хлопчика-піжона, який хвалиться перед усіма своїм приголомшливим синтезатором, але він дійсно майстер своєї справи. Ба більше, він розуміє Мевіс! Джесс цінує її такою, яка вона є, і знає, як допомогти їй розкрити свій талант.

Єва усміхнулася сама собі і піднесла до губ келих, вирішивши випити за Мевіс. Мабуть, вечірку все-таки треба влаштувати.

Джесс, який сидів у своїй студії, заново переглядав демонстраційну касету, думаючи при цьому, що і Єва теж, можливо, її дивиться. Якщо так, то вона має бути зараз налаштована абсолютно по-особливому, і свідомість її відкрита для видінь і снів. Як би йому хотілося дізнатися, що Єві насниться цієї ночі! Тоді б він зміг відчувти те, що відчувала вона. Але шляхів у чужі сни він поки що не знайшов. Однак коли-небудь..., коли-небудь...

Єві справді снилися сни. Спочатку образи були неясними, але потім раптом стали дуже ясними і виразними. Їй снився Рорк, захід сонця на Бермудах. Вони кохалися на нічному пляжі, а поруч тихо хлюпався океан, і Рорк шепотів їй на вухо ласкаві слова.

Але раптово перед нею опинився батько. Океанічний берег кудись зник, вона сиділа на ліжку, і батько йшов до неї - бідної, маленької, переляканої.

- Не треба! Будь ласка, не треба! - закричала Єва.

Але батько все-таки схопив її. Вона відчувала його запах - запах перегару і карамелі. Занадто солодкий, занадто сильний. Вона плакала, не перестаючи, а він, затиснувши їй рот рукою, гвалтував її.

"Ми всі закодовані. Закодовані з моменту зачаття", - почувся звідкись холодний і спокійний голос Ріанни. І Єва знову відчула себе дитиною, замкненою в жахливій обшарпаній кімнаті, від якої тхне старим мотлохом, сечею і смертю. А на руках у неї була кров.

Хтось схопив її за руки і не випускав. Вона стала відбиватися з відчаєм загнаної в кут дитини.

- Не треба! Не треба! Не треба!

- Єво, Єво, заспокойся, це всього лише сон. - Рорк обійняв її, притиснув до себе, і серце його наповнилося жалістю. - Усе гаразд.

- Я тебе вбила! Ти мертвий! І залишайся мертвим...

- Прокинься! - Він торкнувся губами її скроні, намагаючись заспокоїти. Найбільше на світі йому хотілося зараз повернути минуле і самому вбити те чудовисько, яке переслідувало її в кошмарах.

- Прокидайся, любов моя. Це я, Рорк. Тебе ніхто не зачепить. Його немає більше, - прошепотів він, відчувши, що вона перестала чинити опір, але все ще тремтить. - Він ніколи не повернеться.

- Вибач, я знову тебе налякала. - Щоразу, коли кошмари снилися їй при Рорку, Єві ставало страшенно соромно. - Зі мною все гаразд.

- А зі мною - ні! - Він не випускав її з обіймів, тримав, притиснувши до себе, поки вона не перестала тремтіти. - Ненавиджу ці твої сни.

- Просто не треба було їсти перед сном спагеті з гострим соусом. - Вона раптом зрозуміла, що він одягнений, а в спальні горять тільки нічники. - Ти ще не лягав?

- Я щойно увійшов. - Він уважно оглянув її, пригладив їй волосся, стер зі щоки сльозу. - Ти все ще бліда, ну чому ти не хочеш приймати на ніч що-небудь заспокійливе?

- Терпіти не можу пігулки. - Як завжди, після кошмару розболілася голова. Знаючи, що, заглянувши їй в очі, Рорк обов'язково помітить це, Єва відсунулася. - У мене вже давно не було кошмарів. Кілька тижнів. Цей був якийсь дивний, заплутаний... Може, через вино?

- Або від перенапруження. Ти ж працюєш доти, доки з ніг не звалишся.

Єва нахилила голову, глянула на годинник у нього на руці.

- Сам ось повертаєшся з офісу о другій годині ночі. - Вона посміхнулася. - Вирішив прикупити парочку островів?

- Вони такі маленькі, що це не рахується. - Рорк встав, розстебнув сорочку і, спіймавши погляд, яким вона окинула його оголені груди, підняв брови. - Мені здавалося, що ти втомилася.

- А я можу нічого й не робити. Ти сам упораєшся.

Рорк розреготався і, присівши на ліжку, почав знімати черевики.

- Дякую за довіру, але, можливо, ми почекаємо, поки ти теж зможеш узяти участь?

- Боже, це так по-подружньому! - пиркнула Єва, але, ледь торкнувшись головою подушки, зрозуміла, що виснажилася остаточно. Біль стукав у скронях, погрожуючи вибухнути серйозним нападом. Рорк ліг із нею поруч, і вона пригорнулася до нього. - Я так рада, що ти вдома...

- Я теж. - Він торкнувся губами її волосся. - Спи.

- Ага. - Єва поклала долоню йому на груди і, слухаючи, як б'ється його серце, заспокоювалася. Тільки їй було трішки не по собі від того, що вона так сильно потребувала його, потребувала його присутності. - Як ти вважаєш, ми запрограмовані з моменту зачаття?

- Що?

- Ось я думаю... - На неї вже накочувала дрімота, і вона говорила тихо і повільно:

- Що це - гра випадку, гра генів, що з'єдналися в заплідненій сперматозоїдом яйцеклітині? Що робить нас із тобою такими, якими ми є, Рорк?

- Я не знаю, що нас такими зробило, - сказав він, знаючи, що вона вже заснула. - Але ми з тобою - ті, хто зумів вижити.

Рорк ще довго лежав, прислухаючись до її дихання, і дивився на зоряне небо.

Прокинувшись о сьомій годині від дзвінка будильника, Єва з досадою згадала, що о дев'ятій вона має з'явитися з особистою доповіддю в кабінет майора Вітні. Її не здивувало те, що Рорк уже встав, вдягнувся і сів із чашкою кави за монітор - переглянути свіжі біржові зведення. Вона ж, як завжди вранці, змогла тільки незв'язно хмикнути, що означало привітання, і, взявши каву з собою, вирушила в душ.

Коли Єва повернулася, він говорив телефоном. Судячи з реплік - з брокером. Проходячи повз стіл, вона взяла булочку, вирішивши, що снідати ніколи, але Рорк схопив її за руку і посадив на диван.

- Я зв'яжуся з вами опівдні, - сказав він брокеру і закінчив бесіду. - Куди ти так мчишся? - запитав він Єву.

- Через півтори години в мене зустріч із Вітні. Я маю переконати його, що між трьома самогубствами існує якийсь зв'язок, а отже, необхідно продовжити розслідування. А переконати його можна єдиним способом - використовуючи інформацію, здобуту мною протизаконно. Ну а потім я маю дати свідчення в суді і домогтися, щоб сутенер, який забив до смерті одну зі своїх малолітніх подружок, поніс заслужене покарання. Рорк поцілував її в щоку.

- Зрозуміло. Звичайний робочий день. Поїси полуницю.

Полуниця була її слабкістю, і Єва потягнулася до вази.

- Послухай, у нас на сьогоднішній вечір не заплановано жодного..., заходу?

- Ні. А чого б тобі хотілося?

- Думаю, можна було б просто відпочити. - Вона знизала плечима. - Якщо тільки мене не заарештують за те, що я обдурила службу держбезпеки.

- Я б із цим упорався краще, - усміхнувся він. - І всю інформацію добув би просто звідси. Єва прикрила очі.

- Будь ласка, нічого такого мені не розповідай. Я не бажаю про це знати!

- Добре, не буду. Давай весь вечір дивитися старі фільми, їсти попкорн і валятися на дивані.

- Згодна.

- Отже, домовилися. - Він налив їм обом ще по чашці кави. - Нам так давно не вдавалося повечеряти удвох. По-моєму, ця справа, точніше, ці справи надто тебе турбують.

- Розумієш, ніяк не можу вловити суть. У цих трьох усе було абсолютно бездоганно, якщо не брати до уваги трикутника Фіцх'ю - Фоккс - Леонора. - Єва знизала плечима. - На вигляд схоже на самогубства, але мене не полишає відчуття, що це були вбивства. Однак, якщо я не знайду ще якихось аргументів для Вітні, він мене пошле так далеко, як ніколи не посилав.

- Довірся своїй інтуїції. Мені здається, що твій Вітні досить розумний, щоб теж їй довіритися.

- Скоро ми це дізнаємося, - зітхнула Єва.

- Якщо тебе заарештують, кохана моя, я буду тебе чекати.

- Ха-ха-ха!

- Соммерсет сказав, що в тебе вчора були гості, - зауважив Рорк, прямуючи слідом за нею в гардеробну: він обожнював спостерігати, як вона, гола, риється в одязі.

- Ох ти, чорт, зовсім забула! - Єва вибрала блідо-блакитну сорочку і натягнула її. - Після роботи я запросила кількох молодих людей, і ми влаштували невелику оргію.

- Фотографії хоч робили?

Єва пирхнула, дістала джинси, але потім з досадою згадала, що доведеться йти до суду, і замінила їх на твідові штани.

- Заходили Леонардо з Джессом. Просили надати їм одну послугу. Причому надати їй повинен ти.

- Ось як? Щось серйозне?

- Не думаю. І, до речі, я сама підтримую їхню ідею. Вони хочуть попросити тебе влаштувати тут вечірку для Мевіс, дати їй можливість виступити. Демонстраційна касета вже готова, вчора ввечері я її переглянула, і вона мені сподобалася. Розумієш, ця вечірка має стати ніби невеликою прем'єрою.

- Добре. Думаю, я зміг би влаштувати це за тиждень чи два - мені треба перевірити свій розклад.

Єва здивовано обернулася до нього.

- Все так просто?

- А що? Ніяких проблем.

- Я думала, мені доведеться тебе вмовляти...

- А тобі б цього дуже хотілося? - запитав він з цікавістю.

Вона застібнула штани і ввічливо посміхнулася.

- Дякую тобі. І якщо вже ти такий милий, то я, мабуть, без передмов перейду до другого пункту.

Рорк налив собі ще кави і скося поглянув на монітор: там з'явилися сільськогосподарські зведення, а він якраз щойно придбав доволі велику ферму.

- І що в нас другим пунктом?

- Бачиш, Джесс підготував один номер... Він зіграв мені його вчора ввечері. Це дуєт, причому чудовий. Ми подумали, що добре було б, якби на вечірці його виконали, зрозуміло, наживо, Мевіс і ти.

Рорк здригнувся і здивовано втупився на неї.

- Що?! Мевіс і я?

- Зізнатися, це була моя ідея. - Побачивши, як він зблід, вона мало не розреготалася. - У тебе прекрасний голос - ти ж співаєш іноді під душем. Відчувається ірландська кров. Я розповіла про це, і Джесс загорівся.

Рорк намагався тримати себе в руках, але це йому вдавалося насилу.

- Єва... - Він підійшов до монітора і вимкнув його.

- Правда, це буде просто чудово! Леонардо придумав тобі шалений костюм.

- Обалдений? Уявляю собі... Ти справді хочеш, щоб я його одягнув і заспівав дуєт із Мевіс? Перед публікою?

- Для неї це б означало так багато. Подумай, усі газети б писали про це.
- Газети... - Рорк нарешті втратив терпіння. - Єво, ти тільки послухай себе!
- Дуже сексуальний номер. - Вона підійшла до нього, заглянула в очі. - Мевіс одразу стала б знаменитістю номер один.

- Єво, я до неї чудово ставлюся, але, боюся, я...
- Ти можеш усе, Рорк! Ти така могутня людина. - Вона погладила його по грудях. -
Такий впливовий, такий видатний...

Тут Єва зрозуміла, що переграла. Він глянув їй в очі, зрозумів, що вона над ним сміється.

- Ти мене розіграєш!
- Але ти купився! - розреготалася вона. - Бачив би ти себе з боку! По-моєму, я б змогла тебе вмовити.

- Не думаю, - накупився Рорк і взяв свою чашку.
- Точно, змогла б! Якби зуміла витримати роль до кінця. - Вона розреготалася ще голосніше й обійняла його. - Як же я тебе люблю!

Рорк раптом завмер, не в змозі впоратися з почуттями, що раптово нахлинули.
- Що? - Єва одразу перестала сміятися: вигляд у нього був вражений. - Що сталося?
- Ти ніколи цього не кажеш. - Він притягнув її до себе, зарився обличчям у її волосся.
- Ніколи цього не говориш...

"Як дивно, - подумала вона. - Невже це для нього так важливо?"
- По-моєму, я тобі це говорила сто разів.
- Тільки коли я тебе просив. А ось так, без підказки, не подумавши...

Єва хотіла було щось заперечити, але не змогла.
Адже це було чистою правдою.
- Вибач, я не вмію говорити про такі речі.
Але я тебе люблю, - тихо сказала вона. - Іноді мене це навіть лякає. Тому що ти перший. І єдиний.

Рорк притискав її до себе, не в силах що-небудь сказати. Потім відпустив і заглянув їй в очі.

- Ти змінила все моє життя. Ти стала моїм життям. - Він ніжно торкнувся губами її губ, - Ти потрібна мені.

Вона обвила руками його шию.

- Покажи мені це. Негайно!

На роботу Єва вирушила, тихенько муркочучи щось собі під ніс. Тіло її співало від щастя, вона почувалася заспокоєною і відпочилою. Машина завелася з першого разу, регулятор температури зупинився цього разу на прийнятних сімдесяти двох градусах за Фаренгейтом, і вона визнала це доброю ознакою.

Єва була готова до зустрічі з майором, була готова переконувати його в тому, що справу закривати не можна.

На перехресті П'ятої авеню і Сорок сьомої вулиці вона потрапила в затор. Рух завмер, машини гуділи, водії кричали і лаялися, і шум стояв неймовірний. Щойно Єва пригальмувала, температура в салоні підскочила до дев'яноста п'яти градусів.

Єва вискочила з машини і приєдналася до обуреного натовпу. Вуличні продавці скористалися моментом і жваво торгували морозивом і кавою. Єва не стала пред'являти свій значок і нагадувати їм, що заборонено пропонувати товар на проїжджій частині. Замість цього вона сама купила банку пепсі, запитавши при цьому, що, чорт забирай, відбувається.

- Квакери, - відповів продавець, нишпорячи очима навкруги в пошуках нових покупців. - Протестують проти недоброякісних продуктів. Їх тут кілька сотень. Заполонили всю П'яту авеню. Хотите булочку? Свіжа.

- Ні.

- Це не скоро розсмокчеться, - попередив він і покотив свій візок повз завмерлі машини.

Єва озирнулася. Її машина, з якої щойно не валив пар, була затиснута десятком інших.

Відразу за нею стояв автобус, набитий цікавими туристами.

Вона залізла всередину і роздратовано стукнула кулаком по панелі управління, після чого температура впала до шістдесяти.

Не надто вірячи у свою колимагу, Єва ввімкнула поліцейську мигалку із сиреною. Сирена майже загубилася в какофонії навколишнього шуму, але Єва все-таки виїхала на зустрічну смугу, ледь не зачепивши автомобіль, що стояв перед нею.

- Даю слово, доїду - і здам цю мотлох на брухт, - пробурмотіла Єва і ввімкнула пристрій зв'язку. - Пібоді, чому ваші друзі порушують встановлені правила?

- Ви, мабуть, потрапили в затор через демонстрацію на П'ятій авеню, лейтенанте?

- Вона не була запланована. Перед виходом із дому я переглядала зведення. У них напевно немає дозволу.

- Квакери не звертають уваги на такі речі, мем. Якщо вам вдалося вирватися із затора, повертайте на Сьому: там ситуація краща. Машин багато, але рух усе-таки є.

Єва повільно їхала овою лінією, проклинаючи ремонтників, які не в змозі нічого зробити вчасно.

- Зв'яжіться з майором і повідомте, що я можу трохи затриматися. Якщо ні з ким не зіткнуся, з'явлюся за двадцять хвилин.

Їй вдалося дивом уникнути зіткнення з рекламним щитом, який закликав користуватися підземним транспортом. Повертаючи на Сьому авеню, Єва цілком зрозуміла почуття, що охопили водія в костюмі з краваткою, якого вона підрізала. Утім, міг би подякувати, що вона його не зачепила.

Єва ледь встигла зітхнути з полегшенням, але тут загудів пристрій.

- Усім на лінії! Усім на лінії! 1217, дах Таттлер-білдінг, кут Сьомої і Сорок другої. Загроза самогубства. Невідома жінка, можливо, озброєна. Відповісти негайно.

"Щастить же мені", - подумала Єва.

- Лейтенант Єва Даллас повідомлення прийняла. Буду на місці за п'ять хвилин.

Таттлер-білдінг, будівля, де розташовувалася редакція найпопулярнішої газети, була новенькою і блискучою.

Єва припаркувалася в другому ряду, схопила сумку і помчала, розштовхуючи натовп, тротуаром. Охоронець біля входу, побачивши її поліцейський значок, полегшено зітхнув.

- Слава богу! Вона там, нагорі. Нікого до себе не підпускає, погрожує газовим балончиком. Білл намагався її схопити, вона так бризнула йому прямо в очі.

- Хто вона? - запитала Єва, поспішаючи за ним до ліфтів.

- Серіз Деван. Власниця цієї проклятої будівлі.

- Деван? - Єва була з нею шапково знайома. Серіз Деван, голова адміністрації "Таттлер ентерпрайсіз", пані впливова і заможна, крутилася в одних колах із Горком. - Серіз

Деван погрожує стрибнути з даху?! Вона що, вирішила цією акцією підняти тираж своєї газетки?

- Схоже на те, - кивнув охоронець. - Вона ще й роздяглася догола. Більше я нічого не знаю, - повідомив він, і ліфт злетів угору. - Подзвонив її помічник, Френк Реббіт. Може, він вам щось іще розповість, якщо, звісно, отямився.

- Психіатричну викликали?

- Хтось викликав. Там зараз лікар компанії, чекають ще на прибуття спеца із самогубств. Пожежники і рятувальники з вертольотом теж мають прибути. На П'ятій жахливий затор.

- Мені можете не розповідати.

Офіс Серіз був побудований на даху - точніше, у даху. Стіни із затемненого скла сходилися нагорі в конус, що давало можливість Деван милуватися круговою панорамою міста, про людей якого вона так любила писати у своїй газетці.

Вийшовши з ліфта, Єва поїжилася: тут гуляв вітер, якому явно було тісно внизу, на вулицях. Крізь скло вона бачила відмінно обставлене приміщення, цілком до пари його господині. На широкому дивані лежав чоловік із компресом на лобі.

- Якщо це Реббіт, скажіть йому, щоб він зібрався з силами і вийшов сюди. Нехай введе мене в курс справи. Усіх, хто тут не потрібен, з даху прибрати. І розженіть натовп на вулиці. Якщо він стрибне, то нехай хоч не на голови роззяв.

- Я без підмоги не впораюся, - спробував заперечити охоронець.

- Приведіть сюди Реббіта, - повторила вона і викликала Центральну дільницю. - Пібоді, тут виникла складна ситуація.

- Я вже чула. Що мені потрібно робити?

- Вирушайте сюди. І надішліть патруль розігнати натовп. Привезіть мені всі відомості про Серіз Деван. Дізнайтеся, чи не може Фіні зняти інформацію з її телефонів - домашнього, робочого, портативного. Мені потрібні її переговори за останню добу. Кулею, Пібоді!

- Зрозуміло, - відповіла Пібоді й відключилася. Охоронець тим часом майже волочив на собі молодого чоловіка. Краватка в Реббіта бовталася на всі боки, волосся висіло патлами. Його руки з акуратним манікюром помітно тремтіли.

- Розкажіть, що сталося, - веліла Єва. - Швидко і ясно. А розпадатися на шматки будете потім.

- Вона просто..., просто вийшла з кабінету. - Реббіт задихався, голос його, здавалося, ось-ось зірветься. - І виглядала такою щасливою - мало не танцювала. Але вона..., вона була абсолютно роздягненою. Зняла з себе весь одяг.

Єва зосереджено слухала. Реббіт був вражений цією ексгібіціоністською витівкою явно більше, ніж тим, що його шеф готова накласти на себе руки.

- А що їй на це спонукало?

- Не знаю! Клянуся, ні найменшого уявлення не маю. Серіз хотіла, щоб я прийшов раніше, годині о восьмій. Її засмутив черговий позов, висунутий проти нас. Ми вічно з кимось судимося. Вона курила, пила каву і ходила з кутка в куток. Потім відіслала мене і сказала, що їй потрібно кілька хвилин, щоб розслабитися і прийти до тями. - Він запнувся, закрив обличчя руками. - Через п'ятнадцять хвилин вона вийшла - усміхнена і... оголена. Я був настільки вражений, що не міг рушити з місця. Просто не міг. - Він почав стукати зубами. - Я навіть без туфель їй ніколи не бачив!

- Те, що вона гола, ще не найстрашніше, - зауважила Єва. - Вона що-небудь вам сказала?

- Я..., розумієте, я був настільки вражений... Я сказав їй щось на кшталт: "Що з вами, Серіз? Що сталося?" А вона розсміялася. Сказала, що все чудово, що вона нарешті все зрозуміла, і це просто чудово. Вона посидить трохи на карнизі, а потім стрибне. Я подумав, що вона жартує, і навіть спробував усміхнутися.

Його очі наповнилися жахом.

- А потім я побачив, як вона йде до краю даху. Бог мій! Вона перелізла через бортик, немов це звичайний паркан. Я подумав, що вона стрибнула, і побіг туди. Вона сиділа на карнизі, бовтала ногами і щось наспівувала. Я благав її повернутися, попередив, що вона може втратити рівновагу... Але вона тільки розсміялася, бризнула на мене з балончика і сказала, що якраз набула рівноваги, а я маю бути хорошим хлопчиком і не заважати їй.

- Їй хто-небудь дзвонив перед цим? Або вона дзвонила?

- Ні. - Він витер долонею губи. - Усі переговори пройшли б через комутатор. Кажу вам, вона збирається стрибнути! Я бачив, як вона нахилилася і мало не злетіла з карниза. І ще вона сказала, що це буде чудовий політ. Не втрачайте часу, вона збирається стрибнути!

- Подивимося, що нам вдасться зробити. Будьте поблизу.

Біля бортика, звисившись донизу, стояв якийсь чоловік. Єва здогадалася, що це лікар компанії: сиве волосся з акуратним проділом, білий халат і чорні штани-дудочки. Навіть здалеку було видно, як він хвилюється.

Єва попрямувала до нього, але тут помітила вертоліт і вилаялася. Звісно, знову "Канал 75". Надін Ферст скрізь встигне першою!

Лікар випростався, помітивши телекамери, і акуратно поправив халат. Єва вирішила, що він їй довіри не вселяє. Вона показала йому свій значок і побачила, як він відразу занепокоївся. Єва подумала, що така компанія, як "Таттлер", могла знайти собі кращого лікаря.

- Лейтенанте, здається, я домігся деякого прогресу.

- Вона все ще на карнизі? - Єва пройшла повз нього і нахилилася вниз. - Серіз!

- О, хтось ще підійшов!

Серіз, струнка, довгонога, з рожевим випещеним тілом, підняла голову і подивилася на Єву.

Обличчя в неї було вилицювате, розумне, очі - величезні, смарагдово-зелені. Синяво-чорне волосся, що розвівається за вітром - Невже це Єва? Єва Даллас, молода дружина! До речі, у вас було премієнське весілля. Можна сказати, подія року. Ми його висвітлювали як могли докладно.

- Дякую.

- Знаєте, я на вуха поставила весь відділ видобутку "інформації": хотіла отримати відомості про ваш медовий місяць. Але Рорку підвладне все, і преса була блокована. - Вона пустотливо погрозила Єві пальчиком. - Просто неподобство - ховатися, коли публіка вмирає від цікавості! - Серіз захихотіла, похитнулася і ледь не полетіла вниз.

- О-ой! Ще не час. Так весело, що поспішати не хочеться. - Насилу утримуючи рівновагу, вона піднялася і стала махати рукою вертольотам. - Взагалі-то я терпіти не можу телебачення. Але зараз, сама не знаю, чому... Я всіх люблю!

- Це дуже добре, Серіз. Може, ви підніметеся сюди на хвилинку? Я розповім вам про медовий місяць, дам ексклюзивне інтерв'ю...

Серіз з розумінням посміхнулася.

- Ну вже ні. Краще ви до мене спускайтеся. А потім полетимо разом. Ще раз кажу, це остаточне рішення.

- Послухайте, місіс Деван, - заговорив лікар, - у кожного з нас бувають хвилини відчаю. Я вас розумію і поділяю ваше горе...

- Та замовкніть ви! - відмахнулася від нього Серіз. - Я з Євою говорю. Іди сюди, лапочко, побалдіємо разом. Тільки надто близько не підходь. - Вона потрясла балончиком і знову захихотіла.

- лейтенанте, я б не радив вам...

- Замовкніть! Краще йдіть зустрічати мою помічницю.

Єва рішуче перекинула ногу через сталевий бортик і спустилася на карниз.

На цьому карнизі завширшки в кілька футів, та ще й розташованому на висоті сімдесяти поверхів, вітерець уже не здавався їй таким приємним. Він тріпав Євиний одяг, куйовдив волосся. Вона наказала собі заспокоїтися і притулилася спиною до стіни.

- Ну, подивися, яка краса! - Серіз зітхнула. - Я б не відмовилася від келиха вина, а ти? Ні, не вина, шампанського! Пляшечка з льохів Рорка була б зараз дуже доречною.

- Так, удома в нас чудове шампанське. Поїдемо, розіп'ємо пляшку-другу?

Серіз знову посміхнулася, точніше - вискалилася. У Єви здригнулося серце: такий самий оскал вона бачила на обличчі хлопця, який повісився в "Олімпусі".

- Можна обійтися і без шампанського. Я вже п'яна від щастя!

- Якщо ти щаслива, то чому стоїш гола на карнизі і збираєшся стрибати вниз?

- Тому-то я і щаслива. Ну як ти не розумієш? - Серіз закинула голову, прикрила очі, і Єва ризикнула присунутися трохи ближче до неї. - Не знаю, чому ніхто цього не розуміє. Це так чудово! Так захопливо! У цьому - все!

- Серіз, у цьому нічого немає. Якщо ти стрибнеш, для тебе взагалі все скінчиться.

- Ні-ні. - Вона знову розплющила очі, погляд у неї був затуманений. - Це тільки початок, хіба ти не бачиш? О, ми всі просто сліпці!

- Усе, що не так, можна виправити. Я знаю. - Єва обережно торкнулася руки Серіз. - Головне - вижити. Усе можна змінити, покращити, але для цього треба вижити.

- А ти знаєш, скільки це потребує праці? Та й до чого? Адже головне задоволення в очікуванні. Мені так добре, не треба нічого псувати. Я чудово почуваюся.

- Але про тебе турбується стільки народу. - Єва напружено намагалася згадати, чи є в Серіз батьки, чоловік, дитина. - Якщо ти це зробиш, ти заподієш горе своїм близьким.

- Нічого, потім вони зрозуміють. Прийде час - і всі зрозуміють! Усе буде чудово. - Вона туманним поглядом подивилася на Єву і раптово схопила її за руку. - Ходімо зі мною. Це чарівно! Треба тільки себе відпустити...

Єва вкрилася холодним потом... Серіз тримала її так міцно, що вириватися було марно - вони обидві полетіли б униз. Вона змусила себе не чинити опір, забути про пронизливий вітер і про вертольоти, з яких телеоператори знімали кожен їхній рух.

- Я не хочу вмирати, Серіз, - сказала вона спокійно. - І ти теж. Тільки боягузи обирають самогубство.

- Ні, справжні дослідники! А втім, роби, як хочеш. - Серіз відпустила Єву і, підставивши обличчя вітру, розреготалася. - Господи, до чого ж я щаслива! - сказала вона і, розкинувши руки, зробила крок у порожнечу.

Єва інстинктивно потягнулася до неї і, ледь не втративши рівноваги, з жахом відсахнулася. Сила тяжіння не знає пощади. Вона дивилася вниз, на усміхнене обличчя, поки воно не стало крихітною плямою.

- Боже! О боже!

Єва притулилася до стіни і заплющила очі, намагаючись впоратися із запамороченням. Звідкись здалеку до неї долинали крики і верески, підлетів гелікоптер, щоб зняти її крупним планом.

- Лейтенант!

Пібоді переважилася через бортик і дивилася вниз, борючись із нудотою, що підкотила до горла. Вона бачила, що Єва стоїть на карнизі, притулившись до стіни, і що обличчя в неї біле як полотно. Один рух - і вона вирушить слідом за жінкою, яку намагалася врятувати. Пібоді набрала в легені побільше повітря і сказала професійним тоном:

- Лейтенанте Даллас, необхідна ваша присутність тут. Від вас вимагається повний звіт.

- Я вас чую, - втомлено відповіла Єва. Дивлячись прямо перед собою, вона намацала край даху, і тут же хтось схопив її за руку. Єва обернулася і зустрілася поглядом із Пібоді, в очах якої читався страх. - Востаннє я збиралася стрибнути з даху, коли мені було вісім

років. - Ноги в неї тремтіли, але їй усе-таки вдалося перебратися через бортик. - Цим шляхом я не піду.

- Господи, Далласе! - Пібоді на хвилину забулася і ляснула Єву по плечу. - Ви мене до смерті налякали. Я думала, вона вас за собою потягне.

- І я так думала. Але вона цього не зробила. Пібоді, тримайте себе в руках. Репортери з нас очей не зводять.

- Прошу вибачення, - почервоніла Пібоді.

- Нічого. - Єва озирнулася і побачила лікаря, який, тримаючись за серце, позував перед телекамерою. - Старий ідіот! - пробурмотіла вона і сунула руки в кишені. Їй потрібна була хоча б хвилинка, щоб заспокоїтися. - Я не могла її втримати, Пібоді. Не підбрала ключика...

- Іноді його просто не існує.

- Але ж щось спонукало її це зробити, - тихо заперечила Єва. - Значить, щось могло й утримати.

- Мені дуже шкода, Даллас. Ви були з нею знайомі?

- Практично немає. Зустрічалися зрідка на якихось збіговиськах. - Вона знала, що не повинна себе звинувачувати, але в неї нічого не виходило: смерть завжди шукає винного. - Треба подумати, що ми можемо зробити. Ви зв'язалися з Фіні?

- Так точно. Він знайшов доступ до її телефонних ліній і сказав, що займеться цим особисто. Я підбрала інформацію про Деван, але не встигла її переглянути.

Вони пішли до офісу. Через скло було видно, що Реббіт сидить, впустивши голову на руки.

- Зробіть послугу, Пібоді, пошліть цього типа до поліцейського, нехай дасть свідчення. Я зараз не хочу з ним розбиратися. І попросіть виставити охорону біля її кабінету. Мені треба з'ясувати, чим вона займалася перед тим, як усе почалося.

Пібоді вирушила виконувати накази, і за хвилину Реббіта вже передали поліцейському, а офіс Серіз Деван спорожнів.

- Усе в нашому розпорядженні, мем.

- Я хіба не казала, щоб ви не називали мене "мем"?

- Так, мем, - сказала Пібоді з посмішкою, яка, на її думку, мала хоч трохи розрядити атмосферу.

- Увімкніть диктофон, Пібоді. - Єва нарешті зібралася з думками.

- Уже увімкнено.

- Отже, уявімо собі, що тут відбувалося. Вона прийшла рано, страшенно зла. Реббіт сказав, що Серіз сказала з приводу якогось позову. Про це треба дізнатися детальніше.

Єва говорила і ходила кімнатою, помічаючи всі деталі. Бронзові статуетки, переважно - міфологічних героїв. Дуже стильні. Темно-синій килим - у тон небу, стіл рожевого кольору, із дзеркальним поліруванням. Обладнання найсучасніше, величезна мідна ваза з якимись екзотичними квітами, пара дерев у діжках.

Єва підійшла до комп'ютера, дістала зі свого похідного набору магнітну картку, що дозволяє доступ, і затребувала останнє звернення. Виявилось, що Серіз працювала зі справою "Кастлер проти "Таттлер ентерпрайсіз".

- Мабуть, це та сама справа в суді, через яку вона нервувала, - вирішила Єва. - Що збігається зі свідченнями Реббіта. - Вона глянула на мармурову попільничку, в якій лежало штук шість недопалків, узяла один із них пінцетом, розглянула. - Карибський тютюн. Подвійний фільтр. Дорогі. Треба забрати на експертизу.

- Ви вважаєте, вони могли бути з іншою начинкою?

- Можливо. Вона явно була не в собі. Такі дивні очі... - Єва знала, що довго їх не забуде. - Боюся, токсикологам буде важко робити висновок: найімовірніше, від неї мало що залишилося. Недопиту каву в чашці теж віддайте на експертизу.

Але Єва була майже впевнена, що ні в каві, ні в сигаретах нічого не знайдуть. У трьох попередніх випадках теж не було жодного натяку на зловживання хімічними речовинами.

- У неї були дуже дивні очі, - повторила Єва. - І посмішка. Я вже бачила таку посмішку, Пібоді. Кілька разів.

Прибравши речові докази, Пібоді глянула на Єву.

- Ви думаєте, це якось пов'язано з іншими випадками?

- Принаймні, я точно знаю, що Серіз Дебан була щасливою і честолобною жінкою. Звісно, треба діяти як годиться, але б'юся об заклад, що ми не знайдемо мотиву самогубства. Давайте продовжимо. Отже. Вона відіслала Реббіта... - Єва почула гудіння десь поблизу і подивилася крізь скляну стіну. Вертоліт телевізійників кружляв навколо, наче шуліка. - Знайдіть, як опускаються жалюзі, Пібоді. Мені набридли ці нахаби.

- Із задоволенням. - Пібоді підійшла до панелі управління. - Здається, я бачила серед них Надін Ферст. Вона так висовувалася з вікна, що ще трохи - і сама стала б героєм теленовин.

- Вона хоча б не буде перебріхувати інформацію, - сказала Єва собі під ніс. Жалюзі опустилися, і вона полегшено зітхнула. - Чудово. То чим же Серіз займалася, з'явившись сюди так рано?

- Очевидно, хотіла для початку розслабитися, підготуватися до довгого дня.

Єва зазирнула в холодильник. Газовані напої, соки, фрукти, вино. Одна з пляшок була відкрита і заткнута пробкою, але склянки поблизу не спостерігалось, тож навряд чи Серіз почала пити зранку. "Крім того, від пари келихів у неї не з'явилося б такого дивного погляду", - міркувала про себе Єва.

У ванній були джакузі, міні-сауна, кабінка для релаксації, а ще - шафка з транквілізаторами і стимуляторами.

- Наша Серіз вірила в чудодійну силу ліків, - зауважила Єва. - Їх теж на експертизу.

- Бог мій, та в неї тут ціла аптека! - здивувалася Пібоді.

Єва зайшла в сусідню кімнату з установкою для комп'ютерних ігор. Судячи з усього, Серіз відпочивала саме тут. На столі лежав акуратно складений світло-зелений костюм. Під столом стояли туфлі в тон. Поруч із костюмом у скляній вазочці були коштовності - золотий ланцюжок, розкішні сережки, тонкий браслет-годинник.

- І все-таки чому вона роздяглася, Пібоді? Навіщо?

- Деякі люди краще розслабляються без одягу, - знизала плечима Пібоді і, помітивши Евін погляд, додала, почервонівши:

- Я про це чула.

- Так. Можливо. Але це з нею якось не в'яжеться. Серіз була дуже зібраною жінкою. Її асистент сказав, що навіть без туфель ніколи її не бачив, тож навряд чи вона була таємною нудисткою. - Єва глянула на віртуальні окуляри, що лежали на ручці крісла. - Але комп'ютерні ігри вона явно любила. Очевидно, вирішила розслабитися, прийшла сюди, вмостила в це крісло і ввімкнула віртуальну програму.

Єва присіла, взяла в руки окуляри і згадала, що Фіцх'ю і Матіас теж користувалися такими перед смертю.

- Пібоді, мені необхідно дізнатися, що саме вона запрограмувала. Якщо після цього в мене з'являться позиви до самогубства або я вирішу, що розслаблятися краще голяка, одразу в'яжіть мене і вирубуйте.

- Буде виконано, мем.

- Тільки не надто цьому радійте, - сказала Єва застережливо.

- Виконаю ваш наказ з огидою, - урочисто пообіцяла Пібоді.

Єва слабо усміхнулася і одягла окуляри.

- Але ж я влучила в точку! Вона користувалася ними о восьмій сімнадцять сьогодні вранці.

- Послухайте, Далласе, можливо, тоді вам не варто цього робити? Віддамо їх на перевірку експертам...

- Експертом будете ви, Пібоді. Якщо я раптом зберуся піти з життя, зупиніть мене, - Єва сіла зручніше і ввімкнула останню програму. - Бог ти мій!

Їй назустріч йшли два молодих самці - м'язисті, засмаглі, одягнені у вузькі плавки чорної шкіри, оздоблені сріблом. Вона перебувала в білій кімнаті, більшу частину якої займало ліжко; тіло її було оголене, вона лежала на атласних простирадлах. У кімнаті горіли свічки в кришталевому свічнику.

Звучала якась язичницька музика. Єва майже ширяла на пухових подушках. Один із юних богів схилився над нею.

- Слухай, хлопче...

- Усе тільки заради вашого задоволення, пані! - відповів він і взявся обережно натирати її груди якимись запашними маслами.

"Здається, це була невдала ідея", - подумала Єва, відчуючи, що починає тремтіти від задоволення. Умілі руки розтирали її груди, плечі, живіт, стегна. Вона розуміла, що в такій ситуації жінка готова роздягатися, блаженно посміхаючись. Але що могло штовхнути її на самогубство?

"Перемкнися!" - наказала собі Єва і почала думати про звіт, який має надати майору. І про таємничі затемнення в мозку. Їй дуже захотілося припинити ці непристойні забави, але потрібно було до кінця зрозуміти, що відчувала Серіз перед смертю.

Чийсь зуби обережно зімкнулися на її соску, вона вигнулася, намагаючись звільнитися, і рука її вперлася в міцне чоловіче плече. Другий красень раптово опустився на коліна і, розсунувши їй стегна, став догоджати їй язиком.

Єва нічого не змогла із собою вдіяти. Вона відчула оргазм і тільки тоді судомним рухом зірвала з себе окуляри. На неї здивовано дивилася Пібоді.

- Це була не прогулянка пустельним пляжем, - сказала Єва, задихаючись.

- Я помітила. А справді, що це було?

- Пара оголених красенів і ліжко з атласними простирадлами! - Єва нарешті видихнула і відклала окуляри вбік. - Хто б міг подумати, що на неї розслаблююче діють сексуальні фантазії?

- Лейтенанте, я ваша помічниця і вважаю, що зобов'язана перевірити це на собі, - рішуче заявила Пібоді. - З міркувань об'єктивності.

- Ні, Пібоді, я не можу дозволити вам іти на такий ризик.

- Я поліцейський, мем. І не повинна боятися ризикувати.

Єва встала і простягнула Пібоді окуляри. У бідолахи загорілися очі, але Єва єхидно усміхнулася:

- Приєднайте до інших речових доказів, сержанте.

Поникла Пібоді поклала окуляри в пластиковий пакет.

- Чорт! Але вони хоч були красиві?

- Пібоді, вони були прекрасні, як боги. - Єва згадала про те, що вона насамперед офіцер поліції, і серйозно оглянула кімнату. - Треба викликати команду для обшуку, але, думаю, вони нічого не знайдуть. Дискету із зібраною вами інформацією я візьму із собою у відділок, потім зв'яжуся з родичами. Хоча наші репортери напевно постаралися, і про це вже знає вся країна. А знаєте, Пібоді, у мене немає ні найменшого позиву до самогубства.

- Рада це чути, мем.

Єва глянула на неї спідлоба.

- Як довго я цим займалася? Хвилин п'ять?

- Майже двадцять, мем, - усміхнулася Пібоді. - Коли займаєшся сексом, час летить непомітно.

- Я не займалася сексом! - Єва чомусь винувато погладила свою обручку. - У всякому разі - в буквальному сенсі. Повинна ж я була зрозуміти, чи немає чогось у цій програмі. Але, боюся, тут знову глухий кут. Про всяк випадок віддайте її на експертизу.

- Неодмінно.

- Дочекайтеся Фіні. Може, він знайде щось цікаве в телефонних розмовах. Я підумовляти майора. Коли ви все тут закінчите, відвезіть речові докази в лабораторію, а потім чекаю вас у себе. - Єва попрямувала до дверей, але на півдорозі обернулася. - І жодних експериментів із речовими доказами!

- Собака на сіні, - буркнула Пібоді, коли Єва вже не могла її почути.

Майор Вітні сидів за своїм величезним столом і слухав. Він оцінив те, як чітко і ясно Єва все виклала, а також те, як витончено вона опустила деякі подробиці. Вітні вважав, що хороший поліцейський повинен тримати себе в руках у будь-якій обстановці, і із задоволенням зазначив, що лейтенант Даллас досконало володіє цим мистецтвом.

- Ви проводили аналіз результатів розтину Фіцх'ю за межами ділянки?

- Так, сер, - відповіла Єва, не моргнувши оком. - Цей аналіз необхідно було провести на обладнанні, якого, на жаль, немає в розпорядженні нью-йоркської поліції.

- І у вас був доступ до такого обладнання?

- Я змогла його отримати.

- І змогли самостійно провести аналіз? - запитав він недовіжливо. - Адже ви, здається, не надто сильні в комп'ютерах, Далласе.

- Я постійно опановую нові знання, майоре, - відповіла Єва, дивлячись йому просто в очі.

Вітні дозволив собі засумніватися в цьому, але промовчав.

- Наскільки мені відомо, у вас у руках опинилися секретні документи державної служби безпеки.

- Так точно. Але я б не хотіла називати джерело інформації.

- Джерело? - перепитав Вітні. - У вас що, є агент у службі держбезпеки?

- Агенти можуть бути скрізь, - стримано відповіла Єва.

- Будемо сподіватися, що це зійде вам з рук, - буркнув Вітні. - А якщо ні, то вас викличуть на комісію в ту ж держбезпеку.

У Єви спітніли долоні, але відповіла вона спокійно:

- Я до цього готова, сер.

- Так, будьте готові. - Вітні задумливо підпер долонею підборіддя. - А що з цією справою про самогубство в "Олімпусі"? Я знаю, що ви займаєтеся нею, хоча цей район до вас, лейтенанте, не має жодного стосунку.

- Вийшло так, що я опинилася на місці події. Я надала звіт поліції Гамільтона.

- Але не залишили спроб розібратися у всьому самостійно?

- Майоре, я маю право запитувати відомості у справах, що мають стосунок до тих, які я веду.

- Це має бути обґрунтовано.

- Відомості були мені необхідні саме для того, щоб обґрунтувати зв'язок між двома справами.

- Який може бути зв'язок між самогубствами?

- Я переконана в тому, що всі чотири випадки, включно із загибеллю Серіз Деван, є вбивствами.

- Далласе, я щойно переглянув відеозапис останньої події. Я бачив поліцейського і самогубцю на карнизі, бачив, як поліцейський намагався відмовити жінку, але вона все-таки стрибнула вниз. Її ніхто не штовхав, не примушував, їй ніяк не погрожували.

- Я вважаю, що її до цього примусили.

- Як?

- Поки що не знаю. - Євою вперше оволоділо почуття безвиході. - Але я впевнена, абсолютно впевнена в тому, що на лобовій частці її мозку знайдуть той самий опік! Це я знаю точно, майоре. Я тільки не знаю, як він з'являється. - Вона помовчала. - І не знаю, хто це робить.

- Ви вважаєте, що хтось спонукає людей до самогубства, імплантуючи щось у їхній мозок?

- Мені не вдалося виявити жодного іншого зв'язку між потерпілими. Вони належали до різних соціальних груп, отримали різну освіту. Вони росли в різних містах, пили різну воду, ходили в різні спортивні клуби. Але в них у всіх однаковим чином уражений мозок. Це не може бути простим збігом, майоре. Пошкодження були якимось чином нанесені, внаслідок чого загинули люди. Я вважаю, що у нас є всі підстави вважати це не самогубствами, а вбивствами. А розслідування вбивств - моя безпосередня робота.

- Ви балансуєте над прірвою, Даллас, - сказав Вітні після недовгої паузи. - У загиблих залишилися сім'ї, і ці сім'ї хочуть, щоб справи були закриті. Ваші розслідування тільки завдають їм зайвого болю.

- Мені їх дуже шкода.

- Нагорі теж висловлюють невдоволення, - додав він.

- Я готова надати звіт начальнику поліції, якщо отримаю відповідне розпорядження.
- У душі Єва дуже сподівалася, що цього робити не доведеться. - Я залишаюся при своїй думці, майоре.

- Навіть досвідчені поліцейські іноді помиляються, Далласе.

- Отже, і я маю право на помилку. - Він хотів щось заперечити, але вона продовжувала:

- Сьогодні я була на тому нещасливому карнизі. Я бачила її, дивилася їй в очі. І я знаю.

Вітні сперся руками об стіл. У відділі була маса інших справ, і йому було потрібно, щоб Єва займалася ними: бюджету на додаткову робочу силу ніколи не вистачало. Але керівник повинен завжди шукати можливість компромісу.

- Можу дати вам тиждень, не більше. Якщо ви не знайдете відповідей на свої запитання, справи буде закрито.

- А начальник поліції?

- Я переговорю з ним особисто. Знайдіть хоч що-небудь, Далласе, інакше вас переведуть на інші справи.

- Дякую вам, сер.

- Ви вільні, - сказав він і додав, коли вона вже підійшла до дверей:

- Так, Даллас, якщо вам доведеться у своїх дослідженнях..., звернути з второваної дороги, будьте дуже обережні й уважні. Передавайте привіт чоловікові.

Єва ледь помітно почервоніла і, пробурмотівши щось незрозуміле, вискочила з кабінету.

Поглянувши на годинник, вона судорожно скуйовдила волосся і кинулася бігти коридором, оскільки запізнювалася до суду.

Наприкінці робочого дня Єва нарешті дісталася свого кабінету, де за її столом із чашкою кави в руці сиділа Пібоді.

- Вам зручно, сержанте? - запитала Єва, притулившись до одвірка.

Пібоді здригнулася, пролила трохи кави і відкашлялася.

- Я не знала, коли ви з'явитесь.

- Зрозуміло. Щось сталося з вашим комп'ютером?
- Ні, мем. Я просто вирішила, що краще завантажити інформацію прямо у ваш.
- Чудово придумано, Пібоді. Тримайтеся цієї версії. - Єва взяла термос і налила кави собі - неважко було здогадатися, чому Пібоді вважала за краще влаштуватися в кабінеті шефа. - І що за інформація?
- Капітан Фіні опрацював усі переговори Деван. Здається, немає нічого, що мало б стосунок до справи. У нас є також її електронний записник із розкладом зустрічей і дані останнього медичного обстеження.
- Були проблеми зі здоров'ям?
- Жодних. Жодного натяку на фізичні або душевні хвороби. Надто багато працювала, часто потрапляла в стресові ситуації, але приймала транквілізатори. У неї був співмешканець, і в них, судячи з усього, все було благополучно. Наразі його немає в місті. Ось список її найближчих родичів. Є син від першого шлюбу.
- Так, я з ним уже говорила. Він працює у відділенні "Таттлер" у Лос-Анджелесі. Скоро приїде. То, значить, вам тут зручно, Пібоді?
- Так, мем... Ой, вибачте! - Вона поспішно підхопилася з-за столу й пересіла на хирлявий стілець поруч. - Як пройшла бесіда з майором?
- Нам дали тиждень, - відповіла Єва, сідаючи. - Часу втратити не можна. Є висновок медекспертів щодо Деван?
- Поки що не готове.
- Доведеться їх поквипити, - сказала Єва і підняла телефонну слухавку.

Додому вона ледь дісталася. Те, що доведеться залишитися без вечері, було навіть на краще: відвідавши морг і подивившись на те, що залишилося від Серіз Деван, Єва думати не могла про їжу. Її турбувало інше: навіть на комп'ютері Рорка навряд чи вдасться відтворити те, що колись було мозком Деван.

Увійшовши в дім, вона ледь не наступила на хвіст коту, що розтягнувся на порозі, і, зібравши залишок сил, взяла його на руки. Галахед подивився на неї несхвально.

- Ніхто б тебе не зачепив, приятелю, якби ти не влаштувався на проході.
- Лейтенант! - Соммерсет, як завжди, з'явився незрозуміло звідки.

- Так, я запізнилася, - з викликом сказала Єва. - Можете поставити мені на вид.

Соммерсет не став, як це робив зазвичай, уїдливо відповідати: він бачив у новинах сюжет про те, як вона стояла на карнизі із самогубцем. І бачив Євине обличчя.

- Вам треба повечеряти.

- Я не хочу. - Їй справді хотілося тільки одного - спати.

- Лейтенант, - він дуже серйозно подивився на неї, - жінка, яка спускається на карниз, щоб зупинити самогубця, або дуже смілива, або дуже дурна.

- Я навіть питати не буду, до якої категорії ви мене зараховуєте, - пирхнула Єва і почала підніматися сходами.

А Соммерсет дивився їй услід і думав про те, що ніколи не зустрічав раніше такої безстрашної жінки.

Спальня була порожня. Сказавши собі, що відпочине хвилинку, а потім спробує розшукати по телефону Рорка, Єва повалилася на ліжко. Галахед влаштувався у неї в ногах. Кілька хвилин по тому Рорк, який увійшов до спальні, побачив Єву, що лежала в цілковитій знемозі, і kota, що охороняв її.

Він стояв і мовчки дивився на неї. Теленовини він теж бачив і примчав додому, щойно дозволили справи. Рорк знав, як часто Єва зустрічається зі смертю, і багато разів говорив собі, що звук до цього. Але сьогодні вранці він, безпорадно дивлячись, як вона балансує на карнизі, страждаючи за неї і разом із нею, він зрозумів, що до цього звикнути неможливо.

Тепер вона була тут, удома. Вражаюча жінка - така смілива і рішуча, а іноді така беззахисна.

Він підійшов до неї, сів поруч і поклав долоню їй на лоб.

- Зараз відпочину п'ять хвилин і встану, - пробурмотіла вона.

- Та вже, будь ласка. Що за неподобство - валятися серед дня!

Єва посміхнулася, не відкриваючи очей.

- Слухай, ти не міг би прибрати з мене цю тушу? Рорк узяв Галахеда на руки і меланхолійно його погладив.

- Гарячий у вас видався день, лейтенанте. У новинах тільки про вас і розповідають.

Вона повернулася до нього, але очей відкривати не поспішала.

- Добре, що я цього не бачила. Отже, ти вже знаєш про Серіз?

- Так. Уранці, готуючись до першого засідання, я увімкнув "Канал 75".

Вона почула в його голосі погано приховану тривогу і розплющила очі.

- Вибач.

- Ти, звісно, скажеш, що просто виконувала свою роботу? - Він спустив з рук Галахеда і пригладив Євине волосся. - Але це було занадто, Єво. Вона могла потягнути тебе за собою.

- Я туди не збиралася. - Вона притулилася щокою до його руки. - Знаєш, там, на карнизі, я раптом згадала, як дівчинкою стояла біля вікна в якійсь квартирці, яку він знімав. Я тоді хотіла стрибнути вниз - просто щоб послати все до біса. Але була не готова. І зараз не готова.

Галахед проповз під рукою Рорка і влігся Єві на живіт. Рорк усміхнувся.

- Здається, він, як і я, хоче, щоб ти ніколи нікуди не йшла. Що ти сьогодні їла?

- Це допит?

- Так. Отже, відповісти тобі нічого, - зрозумів він.

- Я зараз не схильна думати про їжу: я щойно повернулася з моргу. Мушу сказати, падіння з сімдесятого поверху не йде на користь тілу.

- Що ж ви будете досліджувати?

Єва сумно усміхнулася і сіла на ліжку.

- Ти все завжди правильно розумієш, Рорк. Це-то мене в тобі й приваблює.

- А я думав, ти цінуєш у мені зовсім інше...

- Те, що ти маєш на увазі, - наступний пункт. - Вона задумливо похитала головою. - Так, боюся, матеріалу для сканування мозку замало. Але всі ці справи напевно пов'язані, розумієш?

Рорк підійшов до бару і почав змішувати протейновий коктейль.

- Серіз була розумною, тонкою й одержимою роботою жінкою. При цьому - досить марнославною і кого завгодно могла довести до сказу. - Він простягнув Єві склянку. - Але вона була не з тих, хто стрибає з даху власної будівлі, причому на очах у репортерів.

- Я врахую отриману інформацію. - Вона похмуро подивилася на густий білий напій. - Це що таке?

- Поживний коктейль. Пий. - Він підніс склянку до її губ.

Єва зробила крихітний ковток, зрозуміла, що це не така вже й гидота, і випила все інше залпом.

- Розумниця. Ну як, краще тобі?

- Здається, так.

- Вітні дозволив продовжувати роботу?

- У мене в запасі ще тиждень. Знаєш, він, по-моєму, здогадався, що я користувалася твоїм... обладнанням. - Вона відставила склянку, потягнулася і раптом згадала:

- Ми ж збиралися їсти поп-корн, валятися на дивані та дивитися старі фільми.

- Але ти мене обдурила. - Він поплескав її по коліну. - Доведеться розлучатися.

- Ох, який ти суворий! - Згадавши ще дещо, Єва нервово потерла руки. - Раз ти в такому настрої, я вже краще зізнаюся одразу в усьому.

- Ти що, гуляла з кимось?

- Не зовсім...

- Не зрозумів.

- Хочеш випити? Здається, у нас тут є трохи вина.

Єва спробувала встати, але він утримав її.

- Поясни, що ти мала на увазі.

- Це я і збираюся зробити - просто вирішила, що під вино піде краще. Добре?

Рорк знизав плечима, але все-таки дозволив їй встати. Під його холодним і пильним поглядом Єві стало незатишно. Вона підійшла до холодильника, дістала пляшку вина і, наливши його в келихи, почала говорити, не наближаючись до ліжка.

- Ми з Пібоді оглядали офіс Деван. У неї там, виявляється, є кімната відпочинку...

- Мені це відомо.

- Природно! - Вона зробила ковток, щоб зібратися з силами перед зізнанням. - Коротше, я побачила там віртуальні окуляри, вони лежали на підлокітнику крісла. Матіас, перед тим, як повіситися, користувався такими ж. Фіцх'ю теж любив віртуальні ігри. Це єдине, що було між ними спільного.

- Величезна кількість людей має віртуальні окуляри, - зауважив Рорк, який, як і раніше, не зводив із неї погляду.

- Так, але в нашій справі це єдина зачіпка! Адже комп'ютерні ігри діють як на нервову систему, так і на мозок. Мені спало на думку, що, якщо в цих окулярах була якась

несправність - випадкова чи навмисна, - це могло спричинити в людини, яка ними користується, позив до самогубства.

- Добре, здається, це я з'ясував, - кивнув він.

- Тому я вирішила спробувати їх на собі.

- Почекай-но! - зупинив її Рорк. - Ти підозрювала, що окуляри якимось чином пов'язані зі смертю Серіз, і начепила їх на себе? Ти при своєму розумі?

- Пібоді за мною стежила. Я веліла їй зупинити мене, якщо в цьому буде потреба.

- Ось як? - поморщився Рорк. - Дуже мило. Розумний і зважений вчинок. Вона мала б тебе вирубати, якби ти зібралася стрибати з даху.

- Ти правильно зрозумів. - Єва сіла з ним поруч і простягнула йому келих. - Я перевірила останню програму, яку вона використовувала за кілька хвилин до того, як вирушила на карниз. Я була впевнена, що знайду там щось важливе. - Вона помовчала трохи. - Знаєш, я думала, що це якась розслаблювальна програма. Сеанс медитації, прогулянка берегом моря або квітучим лугом.

- Гадаю, ти помилилася?

- Так, помилилася. Це була фантазія. Ну, розумієш, сексуальна фантазія.

Заінтригований, Рорк подивився Єві в очі.

- Невже? - Зробивши ковток, він відставив келих. - І яка ж?

- Ну, там були такі хлопці...

- Хлопці?

- Усього двоє. - Вона відчувала, що червоніє, і ненавиділа себе за це. - Я ж проводила розслідування.

- Ти була оголена?

- Рорк!

- Я вважаю, що це питання по суті.

- Ну, хіба що хвилину. Мені треба було все перевірити, я не винна, що ці хлопці на мене кинулися!

Вона винувато замовкла і з подивом виявила, що він дивиться на неї з посмішкою.

- Ти вважаєш це смішним? - Вона штовхнула його кулаком у плече. - Я весь день почувалася повією, а ти вважаєш, що це смішно?

- Дорога моя, я приблизно уявляю собі, які відчуття викликають подібні програми.
То чим же закінчився сеанс?

Вона подивилася на нього майже мрійливо.

- Вони були чудові! Я неодмінно заведу собі таку саму програму для особистого користування, і ти мені більше не знадобишся. У мене буде парочка віртуальних рабів-коханців.

- Ах, не знадоблюся? Посперечаємося? Він перекинув Єву на ліжко і стягнув із неї сорочку.

- Припини! Я тебе не хочу, мене задовольняють мої раби!

Вона спробувала вивернутися, але він встиг припасти губами до одного з її сосків, а його рука ковзнула їй між ніг. Єву немов блискавка пронизала.

- Чорт забирай! - видихнула вона. - Не уявляй про себе занадто багато, я просто прикидаюся, що мені це подобається.

- Як хочеш.

Він стягнув з неї штани, і остання перешкода зникла. Оргазм обрушився на Єву, цього разу це був не короткий спалах, а шторм, шквал, грім і блискавка! Вона стогнала, вимовляючи його ім'я, але, коли потягнулася до нього, він стиснув її зап'ястя і завів їй руки за голову.

- Ні. - Рорк дихав важко і нерівно. - Не роби нічого. Просто прийми мене.

Він повільно увійшов у неї, і очі її стали поступово темніти. Стримуючи свою пристрасть, він дав їй можливість знову випробувати оргазм, а коли вона зм'якла і задихала уривчасто, став діяти активніше і швидше.

- А тепер ще, - шепотів він, і вона обвивала його руками, ногами, стегнами. - І ще!

Єві здавалося, що вона не витримає такої напруги, тіло їй не належало, насолода була настільки гострою, що межувала з болем.

- Я більше не можу, - насилу промовила вона, і Рорк відчув себе переможцем.

Лише після цього він дозволив хвилі захоплення накрити їх обох із головою.

Коли Єва прийшла до тями, вона з подивом виявила, що обидва вони напіводягнені і лежать на покривалі. У кутку ліжка сидів Галахед і дивився на них із неприхованою огидою. А може - із заздрістю.

Рорк перекоотівся на спину, на обличчі його блукала така задоволена посмішка, що Єва не витримала і ткнула його пальцем під ребра.

- Якщо ти хотів мене таким чином покарати, то вибрав неправильну тактику.

Він розплющив очі й подивився на неї ласкаво і трішки здивовано.

- Люба, невже ти вирішила, що я вважатиму твою пригоду віртуальною зрадою?

Єва насупилася: як не смішно, але її образило те, що він не став ревнувати.

- Можливо...

Рорк зітхнув і сів на ліжку.

- Можеш віддаватися будь-яким фантазіям - за професійною необхідністю або за особистим бажанням. Я тобі не сторож.

- І тебе це не хвилює?

- Жодним чином! - Він усміхнувся, а потім раптом узяв її твердою рукою за підборіддя:

- Але врахуй: якщо ти хоча б одного разу спробуєш це з живою людиною, я змушений буду тебе вбити.

Єва широко розплющила очі, і серце її зрадницьки забилося.

- Так? Ну що ж, принаймні - чесно попередив.

- Так і буде, - сказав він просто. - А тепер, коли ми з усім розібралися, вирушай спати.

- Я зовсім не відчуваю себе втомленою. - Вона натягнула штани.

- Гадаю, це означає, що ти хочеш попрацювати? - запитав він зі зітханням.

- Якби ти дозволив мені кілька годин посидіти за твоїм комп'ютером, ти б дуже полегшив мені життя.

Рорк теж натягнув штани.

- Ходімо.

- Дякую! - Єва взяла його під руку, і вони попрямували до ліфта. - Рорк, ти ж не зміг би мене вбити, правда?

- Ще й як зміг би. - Він поблажливо посміхнувся. - Але, з огляду на наші попередні стосунки, постарався б зробити це швидко і безболісно.

- Тоді я маю попередити тебе про те саме.

- Природно. У цьому я ні секунди не сумнівався.

Наступні кілька днів Єві здавалося, що вона безперервно б'ється головою об стіну. Коли їй потрібно було взяти перепочинок, вона змушувала битися головою об стіну Пібоді. Ще вона вимагала від Фіні, щоб увесь вільний час він присвячував її справі. Їй потрібно було знайти хоч що-небудь!

На її стіл лягали нові справи, вона зціплювала зуби і працювала цілими днями і ночами.

Коли хлопці з лабораторії працювали повільніше, ніж їй хотілося, вона починала їх підганяти. Дійшло до того, що в лабораторії перестали відповідати на її виклики. Тоді вона вирішила вирушити туди особисто.

- Тільки не кажи, що ти більше нічого не можеш зробити, Дікі!

Дікі Беренські, на прізвисько Дікхед, подивився на неї з тугою. Він був начальником лабораторії і міг виставити проти розлюченого слідчого дюжину своїх підопічних, але всі вони тікали, як щури з потопуючого корабля. "Зараз полетять голови", - подумав він зі зітханням.

- А що я ще можу сказати? Послухай, Далласе, я всім велів насамперед виконувати твої доручення. Просив зробити тобі люб'язність, а ти...

- Люб'язність? Нічого собі! Хіба я тобі не давала хабар - квитки в ложу на концерт Арени Болл?

- Я вирішив, що це подарунок, - відповів він стримано.

- Але врахуй: більше я хабарів давати тобі не буду. Відповідай, що там із віртуальними окулярами? Чому я досі не отримала звіту?

- Тому що мені нема в чому звітувати. Програма дуже заводна, Даллас, - він ледве помітно підморгнув їй, - але абсолютно чиста. Жодних дефектів. Так само, як і решта програм - чисті, ліцензовані. Більше скажу, - заговорив він збуджено, - я ще таких не бачив! Я змусив Шейлу все розібрати по гвинтику і знову зібрати. До біса якісне обладнання. Вищий сорт. Найвищий! Технологія, яких не буває. Утім, цього і слід було очікувати від продукції Рорка.

- Так це... - Єва замовкла, вирішивши приховати своє здивування. - Який завод його виробляє?

- Чорт, усі відомості у Шейли. Але не в Америці, у цьому я впевнений. У нас робоча сила дорожча. Ця штучка, видно, прийшла прямо зі складу: вона на ринку лише місяць, не більше.

У Єви засмоктало під ложечкою.

- Але все справно?

- Абсолютно. Просто диво! Я сам вирішив такий обзавестися. - Він подивився на неї багатозначно. - Могла б мені дістати за оптовою ціною.

- Негайно надай мені звіт з усіма подробицями - тоді я подумаю.

- Сьогодні Шейла взяла відгул, - повідомив він, марно намагаючись зобразити співчуття. - Завтра до полудня вона все зробить і передасть тобі звіт.

- Як шкода, Дікі! - Єва була хорошим поліцейським, а хороший поліцейський завжди знає слабкості противника. - А я якраз збираюся зробити тобі подарунок.

- Ну, у такому разі..., зачекайте хвилинку, лейтенанте. - Зрозумівши натяк, він поспішно пішов у глиб лабораторії.

- Даллас, така штуковина коштує ніяк не менше двох тисяч доларів, - повідомила Пібоді, з огидою дивлячись услід Дікі. - Ви йому явно переплачуєте.

- Мені необхідний звіт! - Єва вирішила, що у Рорка напевно дещо відкладено для подарунків різним політикам, фабрикантам і знаменитостям. - У мене залишилося три дні, а на руках нічого немає. Боюся, мені не вдасться вмовити Вітні не закривати справу.

Вона озирнулася і побачила Дікі, який повертався.

- Шейла майже все підготувала. - Він простягнув Єві дискету. - Зверни увагу: це комп'ютерна роздруковка схеми останньої програми. Шейла виявила там парочку дивних викидів сигналів.

- Яких ще викидів? - Єва взяла в нього аркуш, поцяткований усілякими незрозумілими графіками.

- Точно сказати не можу. Можливо, це якась додаткова опція, що діє на підсвідомість. У новітніх апаратах є пакети з доповненнями до програм. Бачиш, ця сублімінальна тінь з'являється в програмі кожні кілька секунд.

- А чим це пояснюється? - Єва раптом відчула небувалий приплив енергії. - Почекай-но, ти хочеш сказати, що в цій програмі закладено додаткові можливості, які діють на підсвідомість?

- У всякому разі, я знаю, що такі речі розробляють. Їх збираються використовувати для відучення від шкідливих звичок, для регулювання сексуальної поведінки, для поліпшення пам'яті. Коротше кажучи - у медицині.

- А можна, наприклад, дати установку..., на самознищення?

- Розумієш, зазвичай на підсвідомість впливають для того, щоб викликати якісь відчуття. А прямий вплив... - Він задумливо похитав головою. - Тут треба проникати глибше, і, я думаю, для впливу на нормальний мозок знадобиться кілька сеансів. Інстинкт виживання занадто сильний.

Він знову похитав головою.

- Ми програвали ці програми багато разів, перевіряли їх на випробовуваних. Ніхто з дахів не стрибав і взагалі не видавав ніяких незвичайних реакцій. Дуже заводилися, але більше нічого.

- Мені потрібен детальний аналіз цих сигналів, що впливають на підсвідомість.

- Тоді мені доведеться залишити апарат у себе. Шейла вже почала цим займатися, але потрібен час. Буде потрібно наново запускати програму, фіксувати сублімінальні тіні, аналізувати, готувати висновок... Гарний сигнал - а цей, я гадаю, з найкращих - дуже важко відловити. І з'ясувати його схему складніше, ніж провести аналіз на детекторі брехні.

- Скільки часу знадобиться?

- Два дні. Або півтора, якщо пощастить.

- Постарайтеся, щоб вам пощастило, - сказала Єва, передаючи дискету Пібоді.

Єва намагалася не хвилюватися через те, що віртуальні окуляри виявилися однією з іграшок Рорка. І не думати про те, якими будуть наслідки, якщо з'ясується, що через них надсилали сигнали, що впливають на підсвідомість. Сублімінальні тіні... А раптом це та сама сполучна нитка, яку вона шукає? Тепер потрібно дослідити віртуальні окуляри, якими користувалися перед смертю Фіцх'ю, Матіас і Перлі.

Вона мчала тротуаром, і Пібоді ледь за нею встигала. Машина Єви була все ще у ремонтників, і вона вирішила, що простіше пройти три квартали, ніж намагатися знайти таксі.

- Осінь настає...

- А?

Здивована тим, що Єва просто не помічає посвіжілого повітря, прохолодного вітру з узбережжя, запаху листя, що опадає, Пібоді зупинилася і зітхнула на повні груди.

- Пахне як, не відчуваєте? Якщо забути про вихлопні гази, все просто чудово. На цих виборах переможе той, хто буде ратувати за свіже повітря.

- У вас говорить квакер, Пібоді, - сказала Єва, з деяким здивуванням глянувши на свою помічницю.

- Нічого немає поганого в тому, щоб піклуватися про захист навколишнього середовища. Якби не "зелені", ми б цілий рік змушені були носити сонцезахисні окуляри і респіратори. - Пібоді із заздрістю дивилася на людей, які проносилися повз на автомобілях, і насилу пристосовувалася до розмашистого кроку Єви. - Боюся, вам буде нелегко роздобути віртуальні окуляри загиблих. Їх уже мали віддати родичам.

- Я їх все одно отримаю. Тільки зараз, поки нічого не ясно, не хочу зайвого галасу.

- Зрозуміло. - Пібоді трохи помовчала. - Думаю, у Рорка стільки різних філій, що з'ясувати, хто і чим саме займається, практично неможливо.

- Ніхто не каже, що це легке завдання. І я прекрасно знаю, що підставляю вас під кулі.

- Дозвольте з вами не погодитися, мем. Я сама знаю, на що йду, і під кулі підставляюся добровільно.

- Це відзначено й оцінено.

- Тоді не забудьте про те, що я теж прихильниця Арени Болл, мем.

Єва зупинилася, здивовано глянула на Пібоді, а потім розреготалася.

- Один квиток чи два?

- Два. Раптом і мені пощастить.

Вони обмінялися посмішками, і тут пронизливо завищала сирена.

- Ох, чорт! І чому ми не пройшли тут п'ятьма хвилинами раніше?

Єва витягла зброю і круто розвернулася. Сигналізація дзвеніла в пункті обміну валюти просто перед ними.

- Який ідіот вирішив грабувати обмінний пункт за два квартали від Центральної дільниці? Відженіть перехожих, Пібоді, а потім прикрийте запасний вихід.

Перший наказ виконати було легко, тому що перехожі і так кинулися врозтіч. Єва вихопила рацію, зажадала підкріплення і кинулася в відчинені двері.

У вестибюлі панувала неймовірна метушня і штовханина. Євиною перевагою було те, що всі бігли назовні, а вона мчала всередину, тому була під прикриттям. Як і в більшості обмінних пунктів, вестибюль був крихітний, без вікон, заставлений високими стійками. Жінка за найближчою з них була брюнеткою років двадцяти п'яти, у строгому білому комбінезоні. Обличчя її виражало непідробний жах, тому що за горло її тримав грабіжник. В іншій руці в нього було щось схоже на бомбу домашнього виготовлення.

- Я вб'ю її, - неголосно промовив він. - Засуну цю штуковину прямо їй у горлянку.

Єву злякала не стільки сама погроза, скільки те, що це було сказано спокійно і стримано. Навряд чи причиною тому був вплив наркотиків або професійний вишкіл. Судячи з поношених джинсів і сорочки, з неголеного, виснаженого обличчя, перед нею був один із зневірених бідняків.

- Вона вам нічого не зробила. - Єва дала знак службовцям покинути приміщення слідом за відвідувачами і повільно попрямувала до грабіжника. - Вона ні в чому не винна. Може, ви її відпустите?

- Усі ви - частина цієї системи. - Грабіжник притягнув свою жертву ближче до себе, бідолаха була вже синьою від переляку. - Відійдіть, - сказав він тихо. - Мені нічого втрачати і нікуди йти.

- Ви її душите. Якщо вона задихнеться остаточно, у вас не буде жодних пом'якшувальних обставин. Як вас звати?

- На біса вам моє ім'я? - Але він усе-таки перестав тиснути на шию жертві, і дівчина почала судорожно дихати. - Головне - це гроші! Я піду звідси з мішком доларів, і ніхто не постраждає. Вони собі ще надрукують.

- Так нічого не вийде. - Єва, не спускаючи з нього очей, обережно наблизилася ще на три кроки. - Ви прекрасно знаєте, що не підете звідси. Вулиця вже блокована, виставлена охорона. Господи, хлопче, та цей район кишить поліцейськими з ранку до ночі! Ти вибрав найневдаліше місце.

Боковим зором вона побачила, що в задні двері увійшла Пібоді. Але ні та, ні інша не могли відкрити вогонь, поки він тримав за горло дівчину і розмахував бомбою.

- Якщо ви впустите цю штуку або у вас спітніють руки, вона вибухне. Тоді всі ми загинемо.

- Отже, загинемо. Це вже не має жодного значення.

- Відпустіть дівчину. Вона - цивільна особа. Вона просто заробляє собі на життя.

- Я теж намагався.

Єві рідко доводилося бачити в очах людини такий повний відчай. В одну мить він підкинув руку з бомбою вгору. Поки Єва мчала до нього, перед нею встигло промайнути все її життя. Вона промахнулася на міліметр і кинулася на підлогу, чекаючи вибуху. Але страшна куля відкотилася в кут, фиркнула і завмерла.

- Липа! - Грабіжник, що не відбувся, тихо розсміявся.

Єва стала підніматися на ноги - і тут він напав. У неї не було часу не тільки прицілитися, а й навіть направити на нього зброю. Він ударив її з усієї сили, і вона відлетіла до однієї зі стійок. Їй здавалося, що в неї в голові пролунав вибух, з очей посипалися іскри, під стегном щось хруснуло. Залишалося тільки сподіватися, що це не кістка, а пластикова обшивка стійки.

Він схопив її, немов обійняв, але вона не могла вивернутися, не могла навіть дотягнутися до своєї зброї. Вони повалилися на підлогу, і Єві знову не пощастило - вона впала першою, а він на неї. Вона розтрощила лікоть об кахельну підлогу, занило коліно. Але все це було нісенітницею порівняно з тим, що руки грабіжника зімкнулися на її горлі.

Свідомість Єви туманилася. Вона навіть не помітила, в який момент, а головне - чому хватка грабіжника несподівано ослабла. Очі його закотилися ще до того, як вона відштовхнула його і стала на коліна.

Єва задихалася, її нудило, волосся прилипло до чола і лізло в очі. Пібоді теж стояла на колінах, в одній руці тримала бомбу, а в іншій - пістолет.

- Я ніяк не могла прицілитися, тому довелося вдарити його по голові.

- Чудово, припало дуже доречно. - У Єви нило все тіло, а побачивши помічницю з бомбою в руках, заколело й серце. - Не рухайтесь.

- А я й не рухаюся. Тільки дихаю.

- Я викличу саперів. Це потрібно покласти в сейф.

- Я саме збиралася... - Пібоді раптом замовкла і смертельно зблідла. - Чорт забирай, Далласе, вона нагрівається!

- Киньте її негайно! Прикрийтеся! - Єва єдиною працюючою рукою поволокла неприємного грабіжника за стійку, лягла на нього, закрила голову руками.

Вибух струсонув повітря, Єву обдало жаром, потім на неї посипалося щось незрозуміле. Спрацювала автоматична протипожежна система, полилися потоки крижаної води, завищала ще одна сигналізація, що закликала співробітників і відвідувачів покинути приміщення.

Заходячись у кашлі, Єва виповзла з-під того, що залишилося від стійки.

- Пібоді! О господи... - Вона повзла в клубах диму по липкій і мокрій підлозі. Щось гаряче обпекло їй долоню, і вона тихо вилаялася. - Пібоді! Де ви?

- Тут, - закашлялася Пібоді. - Зі мною все гаразд. Здається.

Крізь завісу диму вони підповзли одне до одного. Єва простягнула руку і кілька разів ляснула Пібоді долонею по голові.

- У вас волосся загорілося, - повідомила вона.

- Так? Дякую. А як цей кретин?

- Усе ще неприємна. - Єва сіла на підлогу й оглянула себе. Крові не видно, і то добре. Усе, що залишилося від одягу, висіло клаптями. - Знаєте, Пібоді, здається, ця будівля належить Рорку.

- Тоді він, напевно, розсердиться. Частина обгоріла, частина залита водою. Ремонт влетить у копійчку.

- Можете мені не розповідати. Думаю, на сьогодні робочий день закінчено. Нехай із цим розбираються інші. Боже, я зовсім забула! Ми ж сьогодні влаштовуємо вечірку на честь Мевіс.

- О! - Пібоді натягнула на плече відірваний рукав. - Чекаю з нетерпінням... - раптово вона здивовано втупилася на Єву. - Даласе, скільки пар очей у вас було, коли ми сюди прийшли?

- Одна. Точно, одна.

- Чорт! Тепер їх у вас дві. Здається, з кимось із нас не все гаразд. - Сказавши це, Пібоді звалилася Єві на руки.

Далі події розвивалися швидко. Вона витягла Пібоді назовні, передала команді медиків, доповіла про те, що трапилося, начальнику охорони, повідомила все необхідне

саперам, встигнувши між справою розповісти лікарям про те, що Пібоді може відкрутитися від наполегливого запрошення пройти медичне обстеження самій.

Коли вона влетіла додому, Рорк уже встиг переодягнутися для вечора. Він перервав розмову з Токіо, яку вів стільниковим телефоном, і, пройшовши крізь юрбу флористів, які розставляли у вестибюлі білі й червоні троянди, підійшов до Єви.

- Що, чорт забирай, з тобою сталося?

- Не питай!

Єва пронеслася повз нього і помчала сходами. Коли він увійшов до спальні, вона вже встигла стягнути з себе те, що залишилося від сорочки.

- Я все-таки запитаю.

- Виявилося, що бомба все-таки не підроблена. - Єва, вирішивши не сідати, щоб не забруднити штанами меблі, балансуючи на одній нозі, знімала черевик.

- Бомба?! - видихнув Рорк.

- Це була саморобка. Дуже ненадійна річ. - Вона скинула другий черевик і стала стягувати з себе вимазані сажею штани. - Хлопець вирішив пограбувати обмінний пункт за два квартали від Центральної дільниці. Ідіот! - Кинувши рештки штанів на підлогу, вона попрямувала до ванної, але Рорк утримав її за руку.

- Бог ти мій! - Він із жахом дивився на величезний синяк у неї на стегні. Права коліна була обдерта, руки і плечі - теж у синцях і саднах. - На тобі живого місця немає!

- Ти б бачив того хлопця. Але, може, для нього це й на краще. Тепер на кілька років держава забезпечить йому дах над головою. Слухай, я піду помиюся.

Але Рорк не відпускав її, дивлячись їй прямо в очі.

- Ти напевно не дозволила лікарям навіть оглянути себе.

- Цим м'ясником? - усміхнулася Єва. - Зі мною все гаразд, тільки садна ниють. Ось побачиш, до приходу гостей я буду як новенька.

- Тобі пощастить, якщо ти взагалі зможеш стояти на ногах. Ну ж бо, йди сюди.

- Рорк! - спробувала вона чинити опір, але він уже тягнув її у ванну.

- Сиди тихо.

- У нас немає на це часу. Мені потрібно провалятися у ванні не менше двох годин, щоб змити з себе весь цей гар. Фу, як смердить! - Але вона все-таки сіла і подивилася на нього. - Що це?

Рорк підійшов до неї із серветкою, змоченою чимось рожевим.

- Це єдине, що тобі зараз допоможе. Не крутись. - Він приклав серветку до садна на коліні й потримав деякий час, не звертаючи уваги на протести Єви.

- Слухай, жахливо щипає! Ти що, божевільний?

- Здається, так. - Вільною рукою він узяв її за підборіддя, уважно оглянув закопчене обличчя. - Може, я повторююся, але на тобі справді живого місця немає. Потримай серветку сама. Ну-ка!

- Добре, добре.

Вона зітхнула і зробила як велено, а Рорк знову пішов до аптечки на стіні. Гидка рожева примочка насправді допомагала. Єві не хотілося в цьому зізнаватися, але біль відступив.

- А це що за гидота?

- Тут намішано багато різного. Садна перестануть нити. Біль мине на кілька годин. - Він простягнув їй ампулу з якоюсь рідиною. - Випий це.

- Ну вже ні! Ніяких ліків.

Рорк спокійно поклав їй руку на плече.

- Єво, якщо ти зараз не відчуваєш болю, то це тільки завдяки викиду адреналіну. Дуже скоро ти просто завиєш. Я знаю, що це таке. Ну, пий.

- Мені й так добре! Я не... - Тут він затиснув їй пальцями ніс, закинув голову і, коли вона відкрила рот, щоб набрати повітря, влив у неї рідину. - Негідник! - заволатала вона, відкашлявшись.

- Ось розумниця. А тепер у душ! - Рорк увійшов у кабінку і ввімкнув теплу воду із середнім напором.

- Ну, ти в мене отримаєш! - Єва залізла в душ, продовжуючи бурмотіти собі під ніс:

- Цей сучий син ллє мені в глотку ліки! Немов я - імбецил...

Тепла вода полилася по її пораненому тілу, і вона зітхнула з полегшенням. Він дивився, як вона, упершись обома руками в стінку kabіни, підставляє під душ голову.

- Тобі треба вдягнути що-небудь довге і вільне. Спробуй те блакитне, від Леонардо.

- Іди до біса! Я сама збагну, що мені вдягнути. Може, перестанеш на мене витріщатися і підеш віддавати команди своїм рабам?

Рорк усміхнувся і вийшов з ванної, а Єва висунула голову з-під душі і взяла портативну телефонну слухавку.

- Брайтморський центр здоров'я? Говорить лейтенант Єва Даллас. У вас перебуває моя підлегла, сержант Делія Пібоді. Я хочу дізнатися про її стан. - Кілька секунд вона слухала, що їй відповідають, потім перебила чергову сестру:

- Отже, з'ясуйте. І з'ясуйте негайно. Мені потрібен докладний звіт про її стан, і, повірте, буде набагато гірше, якщо я особисто приїду про нього дізнатися.

Єва приводила себе до ладу годину, причому годину цю, вона була змушена визнати, минула без болю. Та погань, яку Рорк змусив її випити, не зробила її ні млявою, ні сонною. Навпаки, Єва відчула прилив сил.

Можливо, під впливом ліків, але вона була змушена визнати й те, що сукню Рорк вибрав безпомилково. Вона спадала вільними складками, високий комір приховував синці на шії, довгі рукави закривали руки. Подумавши, Єва одягла до нього кулон із діамантом - даючи цим зрозуміти, що просить вибачення за те, що лаялася, хоч і заслужено.

З меншою, ніж зазвичай, огидою вона займалася обличчям, зачісувалася. І результат був не такий уже й поганий. Оглядаючи себе в трюмо в гардеробній, Єва вирішила, що має такий елегантний вигляд, який тільки може мати.

Коли вона вийшла на терасу на даху, де мала виступати Мевіс, Рорк, побачивши її, схвально посміхнувся.

- О, яка дама! - прошепотів він їй, підійшовши до неї, поцілував обидві руки.

- Мабуть, я з тобою не розмовляю.

- Добре. - Він нахилився і, пам'ятаючи про Євині синці, обережно торкнувся губами її щоки. - Краще відчуваєшся?

- Трохи. - Вона зітхнула і не стала віднімати від нього рук. - Мабуть, доведеться тебе потерпіти - тим більше що ти все це влаштовуєш для Мевіс.

- Ми це влаштовуємо для Мевіс.

- Я нічого не влаштовувала.

- Ти вийшла за мене заміж, - нагадав він. - Як Пібоді? Я чув, що ти дзвонила з душі.

- Легкий струс мозку, садна, синці... У неї був невеликий шок, але тепер вона прийшла в норму. Уявляєш, вона взяла бомбу в руки! - Згадавши, як це було, Єва здригнулася. - І бомба стала нагріватися в неї в руках. - Вона прикрила очі й похитала головою. - Зізнатися, я до смерті перелякалася. Думала, її рознесе на шматочки.

- Вона розумниця і вчиться у найкращих поліцейських країни.

Єва розплющила очі й подивилася на нього, примружившись.

- Лестоці тобі не допоможуть. Все одно не пробачу тобі те, що ти насильно накачав мене ліками! Але про це ми ще поговоримо.

- У будь-який зручний для вас час, лейтенанте. Раптово Єва підійшла до нього, взяла його обличчя у свої долоні й пильно, без усмішки подивилася на нього.

- Зараз ми маємо поговорити про дещо інше. Це дуже серйозно, Рорк.

- Здогадуюся. - Він озирнувся на офіціантів, які вже зібралися для інструктажу. - Гадаю, Соммерсет впорається і без нас. Ми можемо піти в бібліотеку.

- Я розумію, що час не зовсім вдалий, але так уже вийшло, - пробурмотіла Єва, беручи його під руку.

Рорк зачинив двері, налив собі вина, а Єві - мінеральної води.

- Тобі слід кілька годин утримуватися від алкоголю, - попередив він. - Беззаспокійливе з ним несумісне.

- Яюсь витерплю.

- Ну, розповідай.

- Добре. - Не зробивши жодного ковтка, вона відставила склянку вбік і обома руками скуйовдила волосся. - Скажи, ти випустив нещодавно на ринок новий апарат для віртуальних ігор?

- Так. - Він присів на підлокітник шкіряного дивана, дістав сигарету, закурив. - Він з'явився в нашому регіоні півтора місяця тому. Ми додали нові опції, поліпшили програми...

- Із сублімінальним ефектом?

Рорк задумливо затягнувся. "Якщо її розумієш, - подумав він, - легко здогадатися, які почуття ховаються за цим крижаним спокоєм.

Вона схвильована, напружена, а беззаспокійливе на емоційну сферу не діє".

- Кілька пакетів програм містять у собі й такі опції. У нас є на це дозвіл. - Він пильно подивився на неї. - Мабуть, Серіз перед смертю користувалася одним із наших апаратів?

- Так. У лабораторії поки що не змогли визначити, який саме сублімінальний ефект було застосовано. Може виявитися, що це дрібниці, але...

- Ти так не думаєш, - договорив він за Єву.

- Щось її завело. Щось їх усіх завело. Я збираюся конфіскувати віртуальні апарати, які використовували інші загиблі. Якщо з'ясується, що всі вони користувалися новою моделлю..., розслідуванню доведеться зайнятися твоєю компанією. І тобою.

- Ти вважаєш, що я викликав у людях прагнення до самогубства?

- Перестань, Рорк. Я прекрасно знаю, що ти до цього жодного стосунку не мав, - сказала вона з жаром. - І збираюся зробити все можливе, щоб тебе в це не вплутувати. Я хочу...

- Єво, - перебив її він, - ти можеш нічого мені не пояснювати. - Він дістав із кишені електронний записник, набрав код. - Розробку цієї моделі проводили у двох місцях - тут, у Нью-Йорку, і в Гамільтоні. Виробляються апарати теж у Гамільтоні. Розповсюдженням займається "Фліт", упаковкою - "Трілліум", маркетингом - "Топ Дроер". Якщо тобі так буде зручніше, перешлю всю інформацію на твій робочий комп'ютер.

- Пробач мені.

- Заспокойся. - Він прибрав записник і встав. - У цих компаніях працюють тисячі людей. Я можу надати список співробітників, якщо це тобі хоч чимось допоможе. - Він нахилився до неї і доторкнувся пальцем до діаманта у неї на грудях. - Тобі треба знати, що я особисто стежив за цією розробкою і схвалив її. Модель створювалася понад рік, і я відстежував кожен етап. Тож я сам доклав до неї руку. Цього вона і боялася.

- Можливо, у твоїх апаратах нічого й немає. Дікхед вважає, що моя версія про примус до самогубства через підсвідомість малоімовірна.

- Як можна довіряти людині на ім'я Дікхед? - усміхнувся Рорк. - Зачекай, але ти ж сама користувалася цим апаратом.

- Так, і це ставить під сумнів мою теорію. - Вона взяла його за руку. - Мені самій дуже хочеться, щоб це виявилось помилкою, Рорк. І щоб усі чотири справи були визнані самогубствами. Але якщо це не так...

- Ми з тобою в усьому розберемося. Завтра вранці я особисто цим займуся. - Вона заперечно мотнула головою, але він не дав їй заперечити:

- Єво, я знаю всі етапи виробництва, а ти - ні. Крім того, я знаю людей, які над цим працювали, у всякому разі - начальників кожного з відділів. Зрештою, я стільки разів допомагав тобі...

- І мені це не подобається!

- Шкода. - Він знову погладив діамант у неї на грудях. - А мені здається - подобається.

- Що й казати, Рорк уміє влаштовувати прийоми, - заявила Мевіс, відправивши в рот перепелине яйце. - Тут усі ділки шоу-бізнесу, тобто буквально всі! Ти бачила Роджера Кіні? А Лайлу Монро? Вона всім розповідає про нове шоу "Разом із глядачем", яке вона збирається поставити на Бродвеї. А раптом Леонардо вдасться її зачарувати, і вона доручить йому робити костюми? А ще тут...

- Перепочинь, Мевіс, - порадила Єва подрузі, яка базікала без угаву і поглинала одну тарталетку за іншою. - Зменш швидкість.

- Я так нервую! - Мевіс притиснула долоні до свого оголеного живота, на якому була майстерно намальована пурпурова орхідея. - Ти ж знаєш, коли я так збуджена, то можу тільки їсти і говорити. Це мені просто необхідно.

- Якщо не вгамуєшся, тебе вирве, - попередила її Єва.

Вона обвела поглядом зал і змушена була погодитися з Мевіс. Рорк справді вмів влаштовувати прийоми.

Зал сяяв і виблискував так само, як і гості, що перебували в ньому. Навіть частування було не правдоподібно красивим, таким, що його і їсти було страшно, але це, втім, щосили спростовувала Мевіс. Погода сприяла, і гості могли милуватися зоряним небом крізь скляний дах. На одній зі стін було встановлено величезний екран, на якому стрибала і танцювала Мевіс. Рорк завбачливо зменшив звук, і його було ледь чути.

- Я ніколи не зможу з тобою за це розплатитися.

- Що за нісенітниця, Мевіс!

- Ні, я серйозно. - Пославши Леонардо променисту посмішку і повітряний поцілунок, вона знову повернулася до Єви. - Але ж ми з тобою, Даллас, стільки років знайомі... Знаєш, якби ти тоді мене не заарештувала, я, напевно, так і вешталася б вулицями, очищаючи кишені.

Єва вибрала собі крихітну тарталетку.

- Давай не будемо заглиблюватися в минуле, Мевіс.

- Факт залишається фактом. Але я багато працювала над собою і перевиховалася.

Чим, чесно кажучи, пишаюся.

"Ні, все-таки можна змінити себе", - подумала Єва і поглянула на Ріанну і Вільяма, які розмовляли з докторкою Мірою та її чоловіком.

- І правильно робиш. Я теж тобою пишаюся.

- Я про це говорю не просто так. Розумієш, мені хочеться, щоб ти знала... - Мевіс відкашлялася і раптом зрозуміла, що забула ту палку промову, яку приготувала. - Чорт із ним! Я тебе дуже добре знаю, Далласе, і кохаю по-справжньому.

- Бог ти мій! Мевіс, тільки не змушуй мене плакати. Рорк і так уже накачав мене ліками.

Мевіс, анітрохи не бентежачись, утерла ніс долонею.

- Я впевнена: ти б і сама це для мене зробила. Якби знала - як. - Єва спантеличено на неї подивилася, і Мевіс відчула, що сентиментальність її покинула. - Чорт забирай, Даллас, та ти ніколи не вміла замовити нічого складнішого за сосиски з овочевим пюре! Слава богу, що до всього цього доклав руку Рорк.

"Я сам доклав до цього руку", - згадала Єва слова Рорка і здригнулася.

- Так-так.

- Ти попросила його зробити це, і він це зробив для тебе.

Єва, вирішивши не затьмарювати вечір, струснула головою, проганяючи тривожні думки.

- Він зробив це для тебе, Мевіс. Мевіс не змогла стримати посмішки, погляд її затуманився.

- Так, напевно... Знаєш, Даллас, ти відхопила собі принца. Справжнього принца! Слухай, мене зараз вирве. Зачекай хвилинку, я скоро повернуся.

Єва засміялася і, взявши з таці склянку мінералки, попрямувала до Рорка.

- Прошу вибачення, - сказала вона людям, які стояли поруч із ним. - Можна тебе на хвилинку? - Вона відвела його вбік і повідомила:

- Ти - справжній принц!

- Справді? Дякую. - Він несподівано обійняв її за талію, взяв за руку, що тримала склянку, і повів у повільному танці. - Це дуже романтично.

Єва прислухалася до голосу Мевіс, що перекривав оркестр.

- О, та це якась стара сентиментальна пісенька. Вибач, танцюю я огидно.

- Якби ти не намагалася сама вести партнера, у тебе виходило б краще. Я вирішив, що якщо вже ти не хочеш сидіти, то, може, притулишся до мене, хоча б ненадовго. - Він з усмішкою подивився на неї. - Ти все ще трохи накульгуєш, але вигляд у тебе відпочилий.

- Коліно майже не згинається, - зізналася Єва. - Але я справді відпочила і розслабилася. Напевно, мені допомогла балаканина Мевіс. До речі, її зараз рве.

- Мило.

- Це в неї нервово. Спасибі тобі, Рорк! - Піддавшись раптовому імпульсу, вона раптом поцілувала його просто на очах у всіх.

- Будь ласка. А за що?

- За те, що ми їмо не сосиски з овочевим пюре.

- Радий був вам догодити. - Рорк притягнув її до себе. - Повір, справді радий... Ого! Здається, Пібоді непогано перенесла свій "легкий струс мозку", - повідомив він.

- Що? - Обернувшись, Єва побачила Пібоді, яка щойно увійшла до зали і негайно взяла келих із таці. - Вона зараз має лежати в ліжку! - обурилася Єва і вислизнула з обіймів Рорка. - Вибач, я піду і відправлю її туди.

Вона з похмурим виглядом стала пробиратися крізь натовп. Пібоді зустріла її широченною посмішкою.

- Чудова вечірка, лейтенанте! Дякую за запрошення.

- Якого біса ви встали з ліжка?!

- Я всього-на-всього трошки вдарилася головою. Лікарі все одно мене тільки оглядали і більше нічого не робили. Я вирішила, що така дрібниця, як вибух, не може перешкодити мені прийняти запрошення Рорка.

- Ви приймали якісь ліки?

- Кілька таблеток беззаспокійливого і... - Вона з тугою подивилася на келих, який Єва вихопила в неї з рук. - Я просто хотіла потримати його в руках. Справді.

- Потримайте це. - І Єва сунула їй склянку з мінералкою. - Зараз я супроводжу вас назад у лікарню.

- Не маєте права! - гордо підняла голову Пібоді. - Я зараз не на службі. Це мій особистий час, і ви не можете мені наказувати.

Єва завжди вітала напористість, але вирішила все-таки дотриматися суворості.

- Ніякого алкоголю! - сказала вона твердо. - І жодних танців.

- Але...

- Сьогодні я витягла вас із палаючої будівлі - можу й звідси витягти. До речі, Пібоді, - додала вона, - вам не завадило б трохи схуднути.

- Мама весь час мені це каже. - Пібоді сумно зітхнула. - Ні алкоголю, ні танців. Якщо ви дали всі необхідні вказівки, то дозвольте, я піду поговорю з ким-небудь, хто мене не знає.

- Гаразд. Так, Пібоді!

- Слухаю, мем.

- Ви сьогодні непогано попрацювали. Я зрозуміла, що можу у вас не сумніватися.

Єва відійшла, а Пібоді стояла і дивилася їй услід, відкривши рот. Ці слова були вимовлені між іншим, але саме тому стали найкращим із компліментів, які коли-небудь Пібоді отримувала.

Єва не дуже любила проводити час у світських бесідах, але намагалася з усіх сил. Вона навіть вирішила, що, коли не вдається вислизнути, потрібно приймати запрошення потанцювати. І в якийсь момент виявила, що танцює з Джессом.

- Вільям ваш приятель? - запитав Джесс.

- Швидше, Рорка. Я мало його знаю.

- У нього є цікаві ідеї щодо інтерактивних програм, які можна було б продавати разом із нашим диском. Щоб споживач міг відчути не тільки музику, а й саму Мевіс.

Єва здивовано підвела брови і глянула на екран. Мевіс несамовито крутила напівоголеними стегнами і вокала про те, що горить у вогні кохання.

- Ви думаєте, люди дійсно захочуть це відчути?

Джесс усміхнувся, і голос у нього став зовсім медовим.

- Дорога, та вони тільки про це і будуть мріяти! І заплатять за таку можливість будь-які гроші.

- А ви в цьому разі отримаєте вищий відсоток від прибутку? - уїдливо поцікавилася Єва.

- Це звичайна умова контрактів із ще нерозкрученими виконавцями, - знизав плечима Джесс. - Запитайте в чоловіка. Він вам усе пояснить.

- У будь-якому разі Мевіс уже зробила свій вибір. - Єва із задоволенням зазначила, що більшість гостей стежить за тим, що відбувається на екрані, і пом'яшала. - І, мабуть, непоганий.

- Я теж так вважаю. Ось побачите, вона стане зіркою. А коли ми покажемо їм усе це, так би мовити, у плоті, вони просто збожеволіють від радості.

Єва уважно подивилася на нього. Спокійний погляд, іронічна усмішка...

- А ви впевнені в собі?

- Я багато років прикидався, щоб заробити собі на вечерю, і нарешті звик. Це моя робота. - Він усміхнувся їй і кінчиками пальців погладив по спині. - Ви ж не нервуете, коли полюєте на вбивцю. Очевидно, відчуваєте збудження - це зрозуміло, - але не нервуете.

- Усе залежить від обставин. Єва раптом згадала, що зараз полює сама не знає за чим, і в неї засмоктало під ложечкою.

- Та ні, ви сталева. Я це зрозумів, щойно вас побачив. Ви ніколи не відступаєте, не йдете вбік. Цікаво було б дізнатися, що у вас на думці. Що рухає Євою Даллас? Обов'язок, помста, прагнення до справедливості? Я думаю, що все потроху. А підживлює це конфлікт між упевненістю у своїй правоті та сумнівами в собі. У вас дуже розвинене відчуття того, що є правильним, а що ні. Але ви постійно ставите питання, чи все правильно у вас самій.

Єва не була впевнена, що такий поворот розмови їй подобається.

- Ви хто, музикант чи психолог?

- Люди творчі зобов'язані вивчати оточуючих: адже мистецтво звертається до почуттів людей. - Він дивився на неї своїми сріблястими очима і впевнено вів у танці залом. - Коли я пишу якусь мелодію, я хочу, щоб вона зачепила людей за живе, хочу домогтися потрібної реакції. А для цього я повинен розуміти людську природу. Як моя музика подіє на слухачів? Як вони поводитимуться, про що думатимуть, що відчуватимуть?

Єва неуважно посміхнулася Ріанні та Вільяму, які пронеслися в танці повз них.

- Мені здавалося, музика пишеться для розваги.

- Це тільки верхівка айсберга. - Джесс говорив натхненно, очі його блищали. - Музику для розваг може скласти і комп'ютер. Взагалі, з розвитком технології музичний бізнес стає все більш стандартним і передбачуваним.

Єва знову подивилася на екран і на Мевіс.

- Мушу сказати, що зараз я не чую нічого стандартного і передбачуваного.

- Ну, так це ж моя музика! Я витратив багато часу, вивчаючи вплив тембру, ритму, тону на поведінку людей. Я знаю, як на них впливати. Та й Мевіс - справжній скарб. Вона настільки відкрита і податлива... - Єва суворо глянула на нього, і він усміхнувся. - Це комплімент. Я зовсім не вважаю її слабкою. Вона любить ризикувати, вона готова оголити свою душу перед публікою, готова стати голубом, що несе звістку.

- І яку ж звістку?

- Це залежить від аудиторії і від музики, зрозуміло. Надії та сні... Мене дуже цікавлять ваші сні, Далласе.

"Мене теж", - подумала вона, але на Джесса глянула незворушно.

- Я вважаю за краще триматися реальності. Сні такі оманливі.

- О ні, ви помиляєтеся. Сні багато чого оголюють. Розум людини, а особливо її підсвідомість. Це полотно, на якому ми постійно щось пишемо. Мистецтво, зокрема музика, додає стільки відтінків кольору, створює неповторний стиль. Медицина давно це зрозуміла і використовує мистецтво під час лікування та вивчення різних станів людини - як психологічних, так і фізіологічних.

Єва опустила голову. Це що, ще одна звістка?

- Ви зараз говорите скоріше як учений, а не як музикант.

- Я ж сказав, у мені є і те, і інше. Коли-небудь кожен зможе вибирати пісні, ритм яких співвідноситься з ритмом його мозку. Можливості впливу на настрій будуть практично безмежними. Ключ в одному - у проникненні в схованки мозку щодо людини.

Єва різко зупинилася.

- Дослідження, що ведуть до аналізу та координації роботи мозку окремого індивідуума, заборонені законом. І на це є серйозна причина. Вони небезпечні.

- Зовсім ні, - заперечив він. - Це веде до свободи особистості. Усі прогресивні починання спочатку оголошували поза законом. Звичайно, вартість подібних досліджень досить висока, але, коли розробки будуть пристосовані до масового виробництва, вона впаде. Зрештою, що є наш мозок, як не комп'ютер? Комп'ютер аналізуватиме комп'ютер. Що може бути простіше?

Він глянув на екран.

- Йде останній номер. Мені потрібно перевірити обладнання перед виступом. - Він нахилився і несподівано поцілував її в щок. - Побажайте нам удачі.

- Бажаю, - пробурмотіла Єва, але на душі в неї було неспокійно.

"Що є наш мозок, як не комп'ютер?" Комп'ютери, що аналізують комп'ютери.

Індивідуальні програми, створені з урахуванням особливостей мозку. Якщо це можливо, то, значить, можливо створювати програми, пов'язані безпосередньо з мозком користувача.

Вона похитала головою. Невже Рорк здатний піти на такий ідіотський ризик? Єва пройшла крізь натовп, підійшла до нього, поклала руку на плече.

- Мені треба поставити тобі одне запитання, - сказала вона тихо. - Чи не займалася якась із твоїх компаній підпільними дослідженнями і створенням віртуальних програм, налаштованих на сигнали мозку окремих людей?

- Це протизаконно, лейтенант.

- Рорк!

- Ні, не займалася. Був час, коли я вкладав гроші в безліч не цілком легальних підприємств. Але на таке б ніколи не пішов. Ні, - повторив він. - Цей апарат для віртуальних ігор універсальний, а не індивідуальний. Звісно, покупець може вибрати програму до смаку, але те, про що ти говориш, дуже дорого, дуже складно і, крім того, дуже небезпечно.

- Це я й сама знаю. - Єва трохи заспокоїлася. - Але в принципі таке можливо? Рорк помовчав, знизав печами.

- Уявлення не маю. Насамперед знадобиться сприяння того, хто користується програмою, оскільки треба сканувати його мозок. Отже, необхідно заручитися його згодою. А ще..., ні, не знаю.

- Мені треба поговорити з Фіні, - вирішила вона, але Рорк обійняв її за талію.

- Лейтенанте, може, ввечері відпочинете? Мевіс уже готується до виходу.

- Ну, добре.

Єва змусила себе ненадовго забути про свої турботи. Джесс сів за синтезатор, пробігся пальцями по клавішах, і вона із задоволенням приєдналася до оплесків, якими зустріли Мевіс.

Тривоги зникли; заражена енергією Мевіс, ритмами, вогнями, загальною наснагою, Єва з насолодою дивилася шоу.

- Яка молодчина, правда? - Вона тягнула Рорка за рукав, як дитина, яка ділиться захопленням із батьком, що привів її на виставу. - Це все дуже дивно, ні на що не схоже, але чудово.

- Вона й сама така - дивна, ні на кого не схожа. - Рорку не надто подобалася ця шалена суміш музики, шумів і вокалу, але він не міг стримати усмішки. - Вона повністю заволоділа залом, тож можеш розслабитися.

- Я і розслабилася.

Він розсміявся і притиснув її до себе.

- Я бачу. Напевно, якби на тобі була сорочка з гудзиками, ти б рвонула її на грудях. - Він змушений був прокричати їй це в саме вухо, а заодно приєднав якусь пропозицію щодо того, як провести час після вечірки.

- Що?! По-моєму, ці дії в цьому штаті вважаються забороненими. Я звірюся з кодексом і повідомлю вам. Припини! - фиркнула вона, коли він почав покусувати мочку її вуха.

- Я хочу тебе. - Його раптово охопила пристрасть - пекуча, неприборкана. - Негайно.

- Не жартуй так, - спробувала зупинити його Єва, але, коли Рорк припав до її губ жарким поцілунком, зрозуміла, що він налаштований цілком серйозно. У скронях у неї застукала кров, ноги стали ватними. - Тримай себе в руках! - Вона відсунулася трохи вбік, зрозумівши, що ще трохи - і вона не знатиме, куди себе подіти від сорому. - Ми з тобою дивимося шоу. Разом із гостями.

- Тоді давай підемо звідси. - Він уже був у всеозброєнні, а в душі його нудився звір, готовий до стрибка. - У цьому будинку маса затишних куточків.

Вона б розсміялася, але відчувала, що він і справді згорає від бажання.

- Рорк, схаменуся! Сьогодні у Мевіс великий день. Не можемо ж ми з тобою, як пара підлітків, замикатися в шафі...

- А чому ні? - Він схопив її за руку і потягнув крізь натовп до виходу, не звертаючи уваги ні на які протести.

- Це безумство! Невже ти не можеш пару годин потерпіти?!

- Не бажаю! - Рорк відчинив найближчі двері і заштовхнув її всередину. Це справді була шафа, точніше - гардеробна. - Нехай усе летить до біса! - Вона не встигла отямитися, як він притулив її до стіни, задер спідницю і увійшов у неї.

Єва була не готова до цього - ні морально, ні фізично. "Звір!" - подумала вона і прикусила губу, щоб не заплакати. Ніколи ще він не був таким грубим із нею: тискав до

синців, входив у неї дедалі глибше й глибше, залізними руками тримаючи її стегна, поки вона не закричала. Але не від насолоди - від болю.

Єва могла його зупинити: її вчили цьому в поліцейській академії. Але зараз вона почувалася лише жінкою, яку образив коханий чоловік. Обличчя Рорка вона не бачила, але їй здавалося, що, якби побачила, - не впізнала.

- Рорк! - сказала вона з непідробною гіркотою. - Ти робиш мені боляче.

Він пробурмотів щось мовою, якої вона не розуміла і ніколи раніше не чула. І тоді Єва перестала чинити опір, обхопила його за плечі й заплющила очі. Вона відчувала на обличчі його гаряче дихання, руки його розсовували їй стегна, він діяв жорстоко, від його ніжності й уміння відчувати партнера не лишилося й сліду.

У якийсь момент Рорк прийшов до тями. Свідомість повернулася до нього, він сам був у жаху від того, що творить, але зупинитися не міг. Пристрасть їла його зсередини, і він мусив підкоритися їй, щоб вижити. У мозку його звучав голос: "Сильніше! Глибше! Швидше!" Голос вів його, направляв, і тривало це доти, доки він не скінчив.

Якби Єва не тримала його, Рорк би, напевно, впав. Він тремтів, як у лихоманці, і вона не знала, чи заспокоювати його, чи залепити йому ляпаса.

- Чорт забирай, Рорк! - почала було Єва, але, коли він обперся рукою об стіну, щоб устояти на ногах, вона забула про свою образу і стурбовано запитала:

- Що з тобою? Скільки ти випив, що на ногах не стоїш? Ну ж бо, спирайся на мене.

- Ні. - Угар минув, і каяття його було нестерпним. Він помотав головою, щоб прогнати запаморочення, випростався. - Боже мій, Єво! Пробач, пробач мені.

- Нічого. Все нормально. - Рорк був смертельно блідий. Єва ніколи не бачила його хворим і перелякалася на смерть. - Я покличу Соммерсета. Тобі треба лягти.

- Припини. - Він відвів її руки, відступив назад. Як він зможе тепер до неї доторкнутися? - Я ж тебе згвалтував... Я просто тебе згвалтував!

- Ні, - сказала вона твердо, сподіваючись, що голос її звучить переконливо. - Ні. Я знаю, що таке згвалтування. Це було не згвалтування. Ти тільки..., був надто наполегливий.

- Але я зробив тобі боляче! Єво, ти й так уся в подряпинах, а я затягнув тебе до якоїсь шафи, притулив до стіни і використовував. Використовував, як...

- Заспокойся. - Вона зробила крок до нього, але він похитав головою. - Не відсторонюйся від мене, Рорк. Цим ти справді завдаси мені болю. Не роби цього.

- Мені треба зібратися з думками. - Він закрив обличчя руками. Усе ще паморочилося в голові, і, що найгірше, він почувався не цілком самим собою. - Господи, як випити хочеться!

- По-моєму, ти і так випив більше, ніж достатньо.

- Та ні ж! Я не п'яний, Єво. - Рорк упустив руки, озирнувся. "У шафі, - подумав він. - Бог мій, у шафі!" - Сам не розумію, що на мене найшло.

- Я бачу. - Але вона й сама нічого не розуміла. - Ти весь час щось повторював. Щось дивне. Здається, "liomsa".

- Це по-гаельськи. Значить "моя". Я не розмовляв гаельською... з дитинства. Дивовижно! Мій батько переходив на гаельську, коли був п'яний.

Він нерішуче торкнувся її щоки.

- Я був такий жорстокий з тобою, такий грубий...

- Я не кришталева ваза, Рорк. Витримаю.

- Але я не хочу цього! - Він згадав крики і вереск вуличних повій, яких приводив батько. - Такого зі мною ніколи не було. У той момент я не думав про тебе, і це непростачно.

Єва не могла бачити його таким приниженим.

- Знаєш, досить себе картати. Давай краще підемо до гостей.

Вона хотіла відчинити двері, але він утримав її руку.

- Єво, я не знаю, що сталося. Справді, не знаю. Ми стояли, слухали Мевіс, і раптом... Це була сила, якій я не міг чинити опір. Немов моє життя залежало від того, чи буду я тебе мати. Це був не секс, а боротьба за виживання. Я не міг себе контролювати. Що, звісно, не вибачає...

- Почекай. - Вона притулилася до дверей, відчуючи, що в ній знову заговорив слідчий. - Ти не перебільшуєш?

- Ні. Я був як під дулом пістолета. - Він спробував посміхнутися. - Може, це злий жарт анатомії? Я просто не можу придумати, як заслужити твоє прощення...

- Забудь хоча б на хвилину про почуття провини і постарайся все згадати. - Погляд у неї став холодним і зосередженим. - Ти відчув раптове і гостре бажання. Це була непереборна потреба. Така, що ти, людина, яка вмів себе контролювати, не зміг із нею впоратися. Ти кинувся на мене, як тварина, і...

Рорк поморщився.

- Я все це пам'ятаю.

- Але це зовсім на тебе не схоже, Рорк! У тебе, звісно, бувають пориви, але ти вмієш їх стримувати або спрямовувати в потрібне русло. Ти можеш бути жорстким, але ти ніколи не буваєш злим. Як жінка, яка стільки разів займалася з тобою коханням, я знаю, що ти не егоїст у ліжку.

- Не втішай мене, Єво. Мені страшенно соромно.

- Це був не ти, - пробурмотіла вона.

- Мабуть, я можу бути і таким.

- Але ти не міг стати таким зі своєї волі. Ось що важливо. У тобі щось зірвалося. Чи ввімкнулося? - Раптово немов блискавка спалахнула в мозку у Єви, і в цю мить вона все зрозуміла. - Який ублюдок! І в цього виродка щось є. Він говорив мені, коли ми танцювали. Хвалився, а я ні про що не здогадалася! Йому просто не терпілося продемонструвати свою могутність. І на цьому він попався.

Рорк схопив її за руку.

- Ти говориш про Джесса Барроу? Про сканування мозку і про навіювання?

- За кілька хвилин до початку шоу він сказав мені, що музика має впливати на те, як люди поведуться, про що думають, що відчують. Сволота!

Рорк згадав жах, що застиг в її очах, коли він притиснув її до стіни і увійшов у неї, як скажений жеребець.

- Якщо ти маєш рацію, - сказав він крижаним тоном, - я б хотів залишитися з ним на хвилинку наодинці.

- Це справа поліції, - почала було вона, але він дивився на неї холодно і рішуче.

- Краще дай мені цю можливість, інакше я сам її знайду. Так чи інакше, але я не відступлю.

- Добре. - Вона на знак солідарності поклала долоню на його руку. - Тільки обіцяй мені, що не будемо поспішати. Спочатку я маю в усьому переконатися.

- Що ж, я почекаю, - погодився Рорк і пообіцяв собі, що ця людина заплатить за страх і недовіру.

- Нехай спочатку закінчиться шоу, - вирішила вона. - Я допитаю його неофіційно, у бібліотеці. Але в присутності Пібоді. А ти поки мовчи, Рорк. Це дуже серйозно.

Він відчинив двері, пропускаючи її вперед.

- Я вже обіцяв.

Музика все ще гриміла. Не встигла Єва увійти в зал, як Джесс відірвався від синтезатора і подивився на неї. Погляд його був нахабним, глузливим, і Єва зрозуміла, що не помилилася.

- Знайди Пібоді та попроси її спуститися в бібліотеку. Нехай приготується до попереднього допиту. - Вона встала перед Рорком так, щоб він дивився саме на неї. - І, будь ласка, не роби дурниць. Тут ідеться не про особисту образу, а, можливо, про вбивство.

Рорк мовчки повернувся і пішов шукати Пібоді. Щойно він зник у натовпі, Єва підійшла до Коммерсета.

- Зробіть мені послугу, Коммерсет. Я прошу вас поспостерігати за Рорком.

- Вибачте?

- Послухайте мене. - Вона взяла його за лацкан піджака. - Це дуже важливо. У нього можуть бути неприємності. Я хочу, щоб він був у вас на виду хоча б протягом години після шоу. Якщо з ним щось трапиться, я з вас шкуру спущу. Ви мене зрозуміли?

Коммерсет зрозумів тільки одне - що це насправді важливо.

- Буде виконано, - відповів він із гідністю і пішов геть, але йому було не по собі.

Упевнена, що Коммерсет буде шулікою кружляти над Рорком, Єва пробралася крізь натовп до музикантів. Вона аплодувала разом з усіма і підбадьорливо посміхнулася Мевіс, яку викликали на "біс". Коли чергова хвиля оплесків стихла, вона підійшла до Джесса.

- Справжній тріумф, - сказала вона тихо.

- Я ж казав, вона - скарб! - Він усміхнувся їй, але в куточках очей таїлася зловтіха. - Ви з Рорком, здається, пропустили кілька пісень...

- Відлучилися в особистих справах, - сказала вона спокійно. - Мені треба поговорити з вами, Джесс. Про вашу музику.

- Із задоволенням.

- Якщо ви не заперечуєте, давайте знайдемо затишне містечко.

- Звісно. - Він закрив кришку синтезатора і замкнув його на кодовий замок. - Адже це ваша вечірка.

- До біса вірно помічено, - пробурмотіла вона, прямуючи до виходу.

- Мушу сказати, що у вас із Рорком приголомшливий будинок. Просто чудовий, - зауважив Джесс, коли вони спускалися в ліфті на другий поверх.

- Поки що нам його вистачає, але ми хочемо підшукати щось просторіше, - сухо відповіла Єва. - Послухайте, Джесс, ви вирішили серйозно працювати з Мевіс до чи після того, як дізналися про її знайомство з Рорком?

- Я ж казав, Мевіс - одна на мільйон. Мені достатньо було кілька разів послухати її в "Дайн і Дерті", і я зрозумів, що ми спрацюємося. - Він чарівно посміхнувся: ні дати ні взяти, хлопчик із церковного хору, який сховав під одягом жабу. - Природно, немає нічого поганого в тому, що вона спілкується з Рорком. Але вся справа в її таланті.

- Але ви знали про наше знайомство?

- Чув, - знизав плечима Джесс. - Тому я й пішов на неї подивитися. Я зазвичай не ходжу в такого роду клуби. Але вона мене вразила. Думаю, я зможу її розкрутити, а якщо Рорк або хтось інший його рангу вирішить вкласти в це гроші, все пройде зовсім спокійно.

- По-моєму, ви і так досить спокійні, Джесс. - Двері відчинилися, і вони вийшли з ліфта. - Спокійні й упевнені в собі.

- Я вже говорив, що це свого роду маска. Яка з часом стала моїм обличчям.

Джесс оглядав коридор, яким вони йшли. Картини старих майстрів, причому оригінали, панелі з дорогого дерева, на підлозі - килим, витканий якимись умільцями років сто тому. "Ось це гроші, на які створюють імперії", - подумав він.

Біля дверей бібліотеки Єва обернулася.

- Я не знаю розмірів стану Рорка, - сказала вона, немов прочитавши думки Джесса. - Та, по правді кажучи, мені все одно.

Продовжуючи посміхатися, він багатозначно подивився на діамант у неї на грудях.

- Але ви, лапочко, в лахмітті не ходите.

- Колись ходила, можливо, знову буду. І будь ласка, Джесс, не називайте мене лапочкою.

Єва увійшла в бібліотеку і кивнула Пібоді, яка спантеличено дивилася на них.

- Сідайте, - сказала вона Джессу і пройшла до столу.

- Миле містечко. Привіт, дороженька! - Імені дівчини він згадати не міг ніяк, але обдарував її такою посмішкою, ніби вони були найніжнішими друзями. - Подивилися шоу?

- Більшу частину.

Він плюхнувся в крісло.

- І як вам?

- По-моєму, чудово. Ви з Мевіс були неповторні. - Пібоді ризикнула посміхнутися, хоч і підозрювала, що Єва цього не схвалить. - Я обов'язково куплю диск.

- Ось це мені дуже приємно чути. А можна попросити випити? - запитав він Єву. - Перед виступом я не дозволяю собі ні краплі, але потім страшенно хочеться розслабитися.

- Зрозуміло. Чого б ви хотіли?

- Шампанське на вигляд було непоганим.

- Пібоді, здається, у кухні є пляшка. Принесіть келих нашому гостю. А нам - каву.

Вона дивилася на Джесса і думала, що за правилами мала б увімкнути диктофон зараз. Але їй хотілося розіграти невелику прелюдію.

- Я вважаю, людина, яка не тільки складає музику, а й створює атмосферу в залі, має непогано розбиратися в техніці.

- Ви абсолютно праві. - Він змахнув рукою, на якій поблискував золотий браслет. - Мені пощастило - у мене здібності в обох сферах. Ті часи, коли достатньо було награти мелодію на піаніно або на гітарі, канули в Лету.

- А де ви здобули технічну освіту? Як я зрозуміла, вона у вас серйозна.

Увійшла Пібоді з напоями, і він знову подарував їй посмішку. Судячи з усього, Джесс почувався абсолютно комфортно, немов людина, якій збираються запропонувати вигідну роботу.

- Спочатку я був самоучкою - ночами просиджував за комп'ютером. А потім закінчив заочні курси при Массачусетському технологічному інституті.

Єва вже знала це з відомостей, зібраних Пібоді, але їй хотілося приспати його пильність.

- Вражає. Ви ж, здається, раніше самі виконували свої пісні, так, Пібоді?

- Так. У мене є всі ваші диски, і я з нетерпінням чекаю нового. Давненько нічого не було.

Єва зловила м'яч, який, сама того не підозрюючи, послала їй Пібоді.

- Зникло натхнення, Джесс?

- Зовсім ні. Мені потрібен був час на створення нового обладнання. Тепер я робитиму такі речі, яких раніше ніхто не бачив і не чув.

- А Мевіс послужить трампліном?

- Певною мірою. Вона виконає деякі пісні, які для мене не зовсім підходили, а дещо я спеціально переробив під неї. Думаю, за кілька місяців нарешті все запишу.

- Коли все буде розставлено по місцях?

Він привітно підняв келих і зробив ковток.

- Саме так.

- Ви коли-небудь робили звукові доріжки до віртуальних ігор?

- Час від часу. Це забавно. Якщо, звісно, гра цікава.

- І ви напевно знаєте, як подавати сублімінальні сигнали.

Джесс помовчав і знову зробив ковток шампанського.

- Сублімінальні сигнали? Це питання суто технічне.

- Але ж ви сильні в техніці, чи не так, Джесс? І комп'ютери знаєте вздовж і впоперек.

А людський мозок - усього лише комп'ютер. Ви самі мені це говорили.

- Абсолютно вірно.

Зосередившись на Єві, Джесс і не помітив, що Пібоді стала дивитися на нього дуже уважно.

- Наскільки я зрозуміла, ви займаєтеся корекцією настрою. Що призводить до змін емоційних і поведінкових схем, оскільки впливає на сигнали, які посилає мозок. - Єва дістала з сумочки диктофон і поставила його на видне місце. - Давайте поговоримо про це.

- Це що таке? - Він сіпнувся і відставив келих убік. - Що відбувається?!

- Я збираюся повідомити вам про ваші права, а потім ми поговоримо. Сержанте Пібоді, увімкніть, будь ласка, запис.

- Я не погоджувався ні на яку офіційну бесіду! - Джесс схопився, Єва теж встала.

- Абсолютно вірно. Очевидно, ви віддасте перевагу, щоб ми відвезли вас у відділок?

Що ж, це можливо, тільки доведеться почекати: я не знаю, чи є зараз вільна кімната для допитів. Але цей час ви зможете провести в камері. Джесс повільно опустився в крісло.

- Ви занадто швидко перетворюєтеся з господині будинку на поліцейського, Далласе.

- Ви помиляєтеся: я завжди насамперед поліцейський. Лейтенант Єва Даллас, - сказала вона в диктофон, назвала час і місце проведення допиту, процитувала право Міранди. - Ви усвідомили ваші права, Джесс?

- З'ясував. Але, чорт забирай, я не розумію, у чому справа!

- Це я вам зараз поясню. Вас допитують у справах, пов'язаних з обставинами загибелі Дрю Матіаса, С. Т. Фіцх'ю, сенатора Джорджа Перлі та Серіз Деван.

- Кого? - спантеличено перепитав він. - Деван? Це та жінка, яка стрибнула з даху "Таттлера"? Але який стосунок я можу мати до самогубства?! Я її навіть не знав!

- Хіба вам не було відомо про те, що Серіз Деван - президент "Таттлер ентерпрайсіз"?

- Звісно, я знав, хто вона, але...

- Вважаю, час від часу ви читали в "Таттлер" статті про себе?

- Звичайно. Вони обожають викопувати всякий бруд. Це і мене торкнулося. Ніхто в шоу-бізнесі від цього не застрахований. - Джесс трохи оговтався; страх відступив, його змінило роздратування. - Послухайте, ця дама стрибнула з даху. Я в цей час був у місті, на записі. У мене є свідки. Наприклад, Мевіс.

- Я знаю, що вас там не було, Джесс. У всякому разі, особисто ви там не були присутні.

- Що означає "особисто"? По-вашому, я привид? - презирливо усміхнувся він.

- Чи були ви знайомі з техніком з комп'ютерів на ім'я Дрю Матіас?

- Ніколи про нього не чув.

- Матіас теж навчався в Массачусетському технологічному інституті.

- Як і тисячі інших. Я займався заочно, а там просто ніколи не бував.

- І ніколи не спілкувалися з іншими студентами?

- Звісно, спілкувався. Електронною поштою, факсом тощо. - Він знизав плечима і забарабанив пальцями по коліну. - Я не пам'ятаю людини з таким ім'ям.

Єва вирішила змінити тему:

- Як серйозно ви займалися сублімінальним впливом на індивідуума?

- Не розумію, про що ви говорите.

- Ви не знаєте терміна?

- Я знаю, що це таке. - Цього разу він досить нервово сіпнувся. - Але, наскільки мені відомо, цим не займається ніхто. Тому я не розумію, про що ви мене запитуєте.

Єва вирішила ризикнути і обернулася до Пібоді:

- А ви розумієте, про що я його запитую, Пібоді?

- Думаю, це цілком зрозуміло, лейтенанте. - Пібоді щосили намагалася вловити суть того, що відбувається. - Ви хочете дізнатися, наскільки поглиблено допитуваний працював із сублімінальними сигналами, спрямованими на конкретного індивідуума. Можливо, допитуваному слід нагадати, що проводити дослідження в цій галузі заборонено законом - державним, федеральним, міжнародним.

- Дуже добре, Пібоді. Це вам щось прояснило, Джесс?

За час Євиного діалогу з Пібоді він встиг узяти себе в руки.

- Природно, мене цікавить ця сфера. Як і багатьох інших.

- Але такі питання трохи осторонь від сфери ваших основних інтересів. Адже ви тільки музикант, а не вчений, який має ліцензію.

Єва влучила в ціль. Він упевнено розправив плечі.

- Я отримав диплом музикознавця, а музика - це не тільки ланцюжок нот, лапочка. Це життя. Це пам'ять. Певні мелодії викликають специфічні й часто передбачувані емоційні реакції. Музика - це вираження почуттів і бажань.

- А я думала, люди просто розважаються, слухаючи музику.

- Це поверхневий погляд. Кельти йшли на війну з волинками і вважали їх такою ж зброєю, як сокира. В Африці воїни налаштовувалися на битву під бій барабанів. Раби виживали завдяки тому, що співали духовні гімни. Чоловіки завжди спокушали жінок музикою. Музика грає зі свідомістю.

- Ось ми й повернулися до нашого запитання. Коли ви вирішили зробити ще один крок і спробувати вклинитися в структуру мозку? Ви прийшли до цього випадково чи довго шукали дорогу?

Джесс коротко розсміявся:

- Ви думаєте, те, чим я займаюся, всього лише мила забава, так? Сісти, зіграти пару мелодій - і готово? Це робота, важка і серйозна.

- І ви до біса пишаєтеся своєю роботою, чи не так? Ну, Джесс! Ви ж так хотіли мені все розповісти. - Єва встала, обійшла стіл і присіла на краєчок. - Вам не терпілося похвалитися. Яка туга - створити щось унікальне і тримати це в секреті!

Він знову взяв келих.

- Я, зізнатися, уявляв це собі трохи інакше. Мевіс говорила, що ви досить гнучка людина. Що вас цікавить дещо, крім зводів законів і судових процедур.

- Так, я можу бути гнучкою, Джесс. Коли це виправдано. Так поговоріть зі мною.

- Ну, якщо чисто гіпотетично - я б розробив технологію впливу на підсвідомість людини, зміг би впливати на настрій через мозок, це було б приголомшливо. Гадаю, такі люди, як ви з Рорком, з вашими зв'язками, грошима, впливом, могли б посприяти тому, щоб зробити революцію в розважальному бізнесі.

- Це ділова пропозиція?

- Це розмова на рівні гіпотез. - Джесс відхлебнув шампанського. - "Рорк індастріз" має піди, що дають змогу проводити дослідження і налагоджувати нові виробництва. У Рорка є і кошти, і робоча сила. Ну а кмітливий поліцейський, як на мене, завжди знайде спосіб обійти закон і уникнути непотрібних ускладнень.

- О, лейтенанте! - Пібоді посміхнулася, але погляд у неї був серйозний. - Схоже, ви з Рорком - ідеальна пара. Гіпотетично.

- А Мевіс - це шлях до нас, - пробурмотіла Єва.

- Киньте! Мевіс у захваті. Вона отримала те, що хотіла. Після сьогоднішнього вечора вона стане зіркою.

- І ви вважаєте, що таким чином розплатилися з нею за те, що вона допомогла вам вийти на Рорка?

Джесс знизав плечима.

- По-моєму, вона не повинна бути ображена. - Він лукаво глянув на Єву і посміхнувся. - А як вам сподобалася неформальна демонстрація моєї гіпотетичної розробки?

Єва відчула, що не може ручатися за себе, і тому вважала за краще злізти зі столу і знову сісти в крісло.

- Яка демонстрація?

- Пам'ятаєте, ви з Рорком прийшли до мене в студію на запис? Мені здалося, що в якийсь момент ви почали мріяти про те, щоб залишитися наодинці. - Він знову усміхнувся. - Вирішили воскресити в пам'яті медовий місяць?

Єва сунула руки під стіл і непомітно стиснула їх у кулаки, а потім, глянувши на двері, що ведуть до кабінету Рорка, помітила, що горить зелений вогник сигналізації. Це означало, що в кабінеті хтось є. Неважко було здогадатися, що Рорк спостерігає за тим, що відбувається. Єва з досадою подумала, що це не тільки протизаконно, але за цих обставин ще й небезпечно. Однак не можна було втрачати ритм допиту, і вона знову перевела погляд на Джесса.

- Створюється враження, що ви виявляєте підвищений інтерес до мого сексуального життя.

- Я вже казав, ви мене зачарували, Даллас. У вас дивовижний розум. І у вашій свідомості є темні плями. Цікаво, що станеться, якщо це витягнути назовні? А секс - універсальний ключик. - Він нахилився вперед і впився в неї поглядом. - Що вам сниться, Єво?

Вона згадала ті кошмари, які мучили її після того, як вона прослухала диск Мевіс. Той диск, який дав їй Джесс! Руки її тремтіли, і вона нічого не могла з цим вдіяти.

- Сучий ви син! - Вона повільно встала і сперлася руками об стіл. - Любите влаштовувати демонстрації? Для цього і Матіаса використовували?

- Я вже говорив вам, що не знаю, хто це.

- А може, вам потрібен був технік-електронник, щоб довести до розуму вашу систему? І ви вирішили на ньому ж її і випробувати? У вас були дані за сигналами його мозку, і ви їх ввели в програму. Те, що він вирішив повіситися, теж було запрограмовано вами, чи ви надали право вибору способу йому?

- Вас кудись не туди занесло.

- А Перлі? Який зв'язок тут? Політичний вплив? Ви дивилися далеко вперед. Він би життя поклав на те, щоб домогтися заборони вашої нової іграшки. Ось ви й вирішили на ньому її використати.

- Зупиніться! - Джесс схопився. - Ви говорите про вбивства? Боже, ви хочете повісити на мене вбивства?!

- Потім Фіцх'ю. Вам потрібна була ще парочка демонстрацій, Джесс? Чи ви просто увійшли у смак? Яка могутність - вбивати, не забруднивши рук!

- Я нікого не вбивав! У цьому вам мене не вдасться звинуватити!

- А вже Деван була для вас просто подарунком. Подія, детально висвітлена засобами масової інформації. Ви могли помилуватися на все в подробицях. Вам подобається спостерігати, Джесс? Напевно, це вас дуже збудило. Як, мабуть, збудила думка про те, до чого ви своєю іграшкою довели сьогодні ввечері самого Рорка.

- А, ось що вас вивело з себе! - Тепер уже він розлютився, усмішка в нього була відверто зловісна. - Ви хочете мене притягнути до відповідальності за те, що я впливав на вашого чоловіка? Краще б подякували. Упевнений, що ви трахалися, як кролики.

І тут Єва не стрималася. Вона з усієї сили врізала йому кулаком по щелепі, і Джесс звалився на підлогу обличчям донизу.

- Чорт забирай! - Вона ніяк не могла впоратися з диханням. - Чорт забирай...

У вухах у неї дзвеніло, але в цей момент пролунав голос Пібоді - рівний і спокійний.

- Із запису випливає, що допитуваний погрожував лейтенанту застосуванням фізичної сили. Унаслідок чого втратив рівновагу і вдарився головою об стіл. Мабуть, він втратив свідомість.

Єва здивовано дивилася на Пібоді, яка підійшла до Джесса, взяла за шкірку, підняла і кілька миттєвостей тримала, оцінюючи його стан. Ноги в нього підкошувалися, очі закотилися.

- Так і є, - констатувала вона і жбурнула його в крісло. - Лейтенанте Даллас, очевидно, ваш диктофон зіпсований. Мій - у робочому стані, і запис допиту). (алеї буде проводитися на ньому. Ви поранені?

- Ні. - вона прикрила очі й зібрала волю в кулак. - Зі мною все гаразд. Дякую. Допит припинено о першій тридцять третій. Допитуваного Джесса Барроу доправлять у Брайтморський центр здоров'я для надання медичної допомоги, де він і залишиться до дев'ятої нуль-нуль. Після чого допит буде відновлено в Центральній дільниці. Сержанте Пібоді, викличте транспорт. Суб'єкт затриманий для допиту, звинувачення поки що не пред'явлені.

- Так, мем. - Пібоді почула, що двері кабінету відчинилися, і озирнулася. Одного погляду на обличчя Рорка було достатньо, щоб зрозуміти: можуть статися неприємності. -

Лейтенанте, - сказала вона поспішно, прибираючи диктофон, - дозвольте скористатися телефоном у сусідньому приміщенні.

- Скористайтесь, - кивнула Єва і зі зітханням подивилася на Рорка. - Ти не мав права стежити за допитом.

- Дозволь із тобою не погодитися. Я мав на це повне право. - Він глянув на Джесса, який заворушився в кріслі. - Здається, він приходить до тям. Я б хотів поговорити з ним.

- Послухай, Рорк...

Він кинув на неї крижаний погляд.

- Єво, прошу, залиш нас.

"Ось у чому наш спільний недолік, - подумала вона. - Ми обидва звикли роздавати накази і не звикли підкорятися". Але тут вона згадала відчайдушний погляд, яким він дивився на неї там, у гардеробній. Їх обох використовували, але головною жертвою виявився Рорк.

- У тебе є п'ять хвилин. Але я хочу тебе попередити. Із запису випливає, що в нього лише незначні пошкодження. Якщо ситуація зміниться, розсьорбувати все доведеться мені.

Він криво посміхнувся і, взявши її під руку, провів до дверей.

- Лейтенанте, ви можете мені довіряти. Я цивілізована людина.

"І ще, - подумав він, - добре знаю, як заподіяти людині біль, не залишивши слідів на тілі".

Після чого Рорк підійшов до Джесса і як слід його струснув.

- Ну, що? - запитав він тихо. - Прийшов до тям?

Джесс вкрився холодним потом: він дивився в обличчя смерті і знав це.

- Я вимагаю адвоката!

- Ти зараз не в поліції. Ти у мене. Поліцейські з'являться за п'ять хвилин. А поки що в тебе жодних прав.

Джесс, судорожно ковтнувши, сказав майже спокійно:

- Ви не посмієте пальцем мене зачепити. Тому що в такому разі я звинувачу в цьому вашу дружину. Рорк усміхнувся, і Джесс здригнувся від жаху.

- Зараз я покажу тобі, як ти помиляєшся. Не зводячи очей із Джесса, він схопив його за член і стиснув щосили. Джесс вкрився потом і почав судорожно хапати ротом повітря, а коли Рорк натиснув йому пальцем на горло, закотив очі.

- Ну що, неприємно? А годину тому ти так само вчинив зі мною. - Він ще раз стиснув руку і жбурнув Джесса в крісло. - А тепер поговоримо. На особисті теми.

За дверима взад і вперед ходила коридором Єва. Кожні кілька секунд вона поглядала на двері. Їй було добре відомо, що всі двері в цьому будинку звуконепроникні. Джесс міг кричати на всю глотку, але вона нічого б не почувала.

Якщо він його вб'є... Господи, якщо він його вб'є, як їй чинити? Вона зупинилася, в жаху притиснула руку до грудей. Що б там не було, її обов'язок - захищати цього вирока. Такі правила.

Вона кинулася до дверей, набрала код, але він не спрацював.

- Сучий ти син, Рорк! - Він занадто добре її знав.

Єва помчала в його кабінет, хотіла пройти через інші двері. Те саме. Вона кинулася до монітора, знайшла камеру, налаштовану на бібліотеку, і зрозуміла, що вона вимкнена.

- Боже милостивий, він його вбиває! Єва знову кинулася до дверей, стала молотити в них кулаком. За кілька секунд двері дивним чином відчинилися, і вона побачила Рорка, який спокійно сидів за столом і кутив.

Із завмиранням серця Єва подивилася на Джесса. Він був блідий, як смерть, зіниці - розміром із шпилькову голівку, але він дихав.

- Жодних слідів, - повідомив Рорк, відсморбуючи бренді. - І, по-моєму, розкаюється у скоєному.

Єва нахилилася, заглянула Джессу в очі. Він совався, як побитий собака.

- Що ти з ним зробив?

Рорк сумнівався, що Єва або нью-йоркська поліція схвалять його методи.

- Я зробив менше того, на що він заслужив. Вона випрямилася і довгим пильним поглядом подивилася на Рорка. У нього був вигляд людини, яка приймає гостей або веде важливе засідання. На костюмі - жодної складочки, волосся акуратно зачесане, руки спокійно лежать на столі. Але в очах ще горів дикий вогник.

- Слухай. Ти мене лякаєш.

- Я ніколи більше не зроблю тобі боляче.

- Рорк! - Вона боролася з бажанням підійти до нього, обійняти. - Це не може бути твоєю особистою справою.

- Може, - сказав він, спокійно затягуючись.

- Лейтенанте! - У кімнату увійшла Пібоді, діловита і зібрана. - Приїхали санітари. З вашого дозволу, я супроводжу суб'єкта до лікарні.

- Я поїду з вами.

Пібоді глянула на Рорка. Він невідривно дивився на Єву, і погляд у нього був небезпечний.

- Прошу вибачення, мем, але, по-моєму, у вас тут є важливіші справи. Я впораюся сама. У вас у будинку гості, зокрема й представники преси. Упевнена, що ви б не хотіли здійснити галас завчасно.

- Добре. Я зв'яжуся з відділком звідси, віддам необхідні розпорядження. Підготуйтеся до продовження допиту. Завтра, о дев'ятій ранку.

- Чекаю з нетерпінням. - Пібоді подивилася на Джесса. - Видно, сильно вдарився. Усе ще не в собі, і обличчя бліде. - Вона широко посміхнулася Рорку. - Нещодавно я сама пережила щось подібне.

Рорк розсміявся, відчувши, що напруга спала.

- Ні, Пібоді, думаю, навряд чи. Він встав, підійшов до неї і несподівано поцілував.

- Ви дуже гарна, - шепнув він, перш ніж повернутися до Єви. - Піду до гостей. Не затримуйся.

Він вийшов, а Пібоді кінчиками пальців доторкнулася до своїх губ.

- Вау! Даллас, я красива!

- Я ваш боржник, Пібоді.

- По-моєму, зі мною щойно розплатилися. - Вона зробила крок до дверей. - А ось і санітари. Зараз ми його віднесемо. Передайте Мевіс, що вона була неповторна.

- Мевіс... - Єва прикрила рукою очі. - Як мені повідомити Мевіс?

- На вашому місці, Далласе, я б не стала псувати їй вечір. Розкажете пізніше. З нею буде все чудово. Сюди, - крикнула вона у відчинені двері. - Легкий струс мозку.

Отримати о другій годині ночі ордер на обшук і затримання - справа досить клопітка. Конкретних аргументів у Єви не було, тому слід було звернутися до судді. А судді, коли їх будять посеред ночі, рідко бувають добродушні. І зовсім уже нудно пояснювати, що необхідно оглянути синтезатор, який зараз перебуває в неї, Єви Даллас, удома.

Але Єва стійко витримала нотацію, прочитану їй суддею, до якого вона таки звернулася.

- Я розумію, ваша честь. Але справа до ранку не терпить. У мене є підозра, що синтезатор, про який ідеться, якимось чином пов'язаний із загибеллю чотирьох осіб. Того, хто його розробив і використав, наразі затримано, і я не можу розраховувати на те, що він погодиться співпрацювати з поліцією.

- Ви хочете сказати, лейтенанте, що музикою можна вбити? - Суддя саркастично хмикнув. - А втім, я й сам у цьому переконаний. Та какофонія, якою нас останнім часом глушать, доведе до могили і слона. Ось у наші дні була музика...

- Так, сер. - Єва в тузі закотила очі. - Мені дуже потрібен ордер, ваша честь. Капітан Фіні готовий провести огляд апаратури. Людина, яка використовувала синтезатор, зізналася, що діяла з порушенням закону, і це зізнання зафіксовано. Але мені необхідно знайти докази того, що це пов'язано зі справами, які я веду, - із загибеллю сенатора Перлі та ще трьох осіб.

Суддя задумливо помовчав:

- Чи не широко крокуєте, лейтенанте?

- Щоб упевнитися у своїх підозрах, я і прошу у вас ордер.

- Я вам його надішлю, лейтенанте, але ви вже постарайтеся знайти докази. Причому суттєві.

- Дякую вам. Прошу вибачення за... - тут у слухавці пролунали гудки, - ...занепокоєння, - закінчила Єва і зв'язалася по рації з Фіні, який, за її розрахунками, ще мав перебувати у вітальні.

- Привіт, Даллас! Де ти була, дитинко? Вечірка вже закінчується. Ти пропустила приголомшливий номер, який Мевіс робила з голограмою "Роллінг Стоунз". Знаєш же, як я ставлюся до Джаггера!

- Так, він тобі замість батька. Нікуди не йди, Фіні. У мене для тебе є робота.

- Роботенка? Зараз друга година ночі, і моя дружина з нетерпінням чекає на повернення додому.

- Вибач. Доведеться потерпіти. Рорк розпорядиться, і твою дружину відвезуть. Прийми що-небудь протверезливе, якщо це необхідно. Можливо, нічка затягнеться.

- Протверезний? - Фіні глибоко зітхнув. - А я весь вечір старанно напивався. Може, скажеш, що трапилося?

- За десять хвилин, - відрізала Єва і відключила зв'язок.

Знімаючи вечірній туалет, вона виявила на тілі кілька свіжих синців, швидко помазала їх знеболювальним кремом і влізла в джинси і сорочку. Слово своє вона дотримала і на терасі з'явилася рівно через десять хвилин.

Єва одразу помітила, що Рорк часу даремно не гаяв і встиг тактовно випроводити всіх гостей. Якщо хтось ще не покинув їхнього гостинного дому, то, мабуть, був уже на виході. Фіні сидів на самоті біля одного зі столів і похмуро поїдав тарталетку з паштетом.

- Ти, Далласе, вмєш зіпсувати мені настрій. А дружина моя прийшла в такий захват від можливості поїхати додому на лімузині, що одразу ж забула про те, що збиралася вдатися до любовних утіх. Так, тебе шукала Мевіс. Здається, вона трохи образилася на те, що ти її не привітала.

- Це я владнаю. Мені вдалося отримати ордер, Фіні.

- Ордер? - Фіні запхав до рота трюфель. - На що?

Єва показала рукою на синтезатор.

- На цю штуку. Готовий над ним поворожити? Фіні проковтнув трюфель і втупився на синтезатор. В очах його загорівся вогник інтересу.

- Хочеш, щоб я зіграв? - Він одним стрибком підскочив до синтезатора і почав натискати на кнопки, бурмочучи щось про якийсь ТХ-42, швидкість відтворення і рівень звуку. - Цей ордер дозволяє мені розкрити коди?

- Так, Фіні. Справа серйозна.

- Ну, це-то зрозуміло. - Він азартно потер руки - ні дати ні взяти, досвідчений зломщик, який підібрався до надскладного сейфу. - Ця іграшка непроста. Вона...

- Цілком можливо, що вона була виною чотирьох смертей, - перебила його Єва. - Давай-но я швиденько введу тебе в курс справи.

Через двадцять хвилин, принісши з машини портативний набір інструментів, Фіні взявся до роботи. Єва не розуміла, про що він бурмоче, а коли намагалася зазирнути йому через плече, він сердито огризався.

Вона почала ходити по залу, а потім зв'язалася з лікарнею, щоб дізнатися про стан Джесса. Не встигла Єва наказати Пібоді доручити охорону поліцейському і вирушати додому спати, як з'явився Рорк.

- Я передав гостям твої вибачення за те, що не змогла їх провести, - сказав він, наливаючи собі бренді. - І пояснив, що тебе раптово викликали на службу. Усі мені співчували, адже мати дружину-поліцейського - важке випробування.

- Я намагалася відмовити тебе від цього. Він усміхнувся, але очі дивилися втомлено і серйозно.

- Зате мені вдалося заспокоїти Мевіс. Вона чекає твого дзвінка завтра.

- Подзвоню. Мені треба все їй пояснити. Вона питала про Барроу?

- Я сказав, що він погано себе відчув. Раптово. - Йому дуже хотілося доторкнутися до Єви, але він поки не наважувався. - А ось ти й справді погано почуваєшся. Мене не обдуриш.

- Ще раз спробуєш насильно влити в мене ліки - я тебе по стінці розмажу. У нас із Фіні повно роботи, і мені не можна розслаблятися. Я двожильна, Рорк. - Вона поглядом дала зрозуміти, що тему треба закрити. - Звикни до цього.

- Ніяк не можу. - Він відставив склянку і засунув руки в кишені. - Я міг би вам допомогти, - сказав він, кивнувши в бік синтезатора.

- Це справа поліції. Ти не маєш права чіпати апаратуру. - Він кинув на неї іронічний погляд, і Єва зітхнула. - Нехай Фіні вирішує. Він старший за званням і, якщо захоче скористатися твоїми послугами, нехай бере відповідальність на себе. Мене це не стосується. Я маю складати звіт.

Вона роздратовано відвернулася і попрямувала до дверей.

- Єва! - Вона зупинилася, глянула на Рорка. - Ні, нічого. - Він безпорадно знизав плечима. - Нічого.

- Чорт забирай, вирушай-но спати. Не виводь мене з себе! - випалила вона.

- Я тебе теж люблю, - усміхнувся Рорк і попрямував до Фіні. - Ну, що ми тут маємо?

- Я готовий розплакатися. Це чудово, чудово, дивовижно! Хлопець - справжній геній!
Подивіться-но на відеопанель.

Рорк зняв піджак, засукав рукава і занурився в роботу.

Спати Єва так і не лягла, а натомість, подолавши упередження, прийняла дозу стимуляторів. Втома минула, і навіть у мізках щось почало прояснюватися. Вона влізла під душ, потім приклала холодний компрес до коліна і вирішила, що синцями займеться пізніше.

О шостій ранку вона знову спустилася у вітальню. Синтезатор перебував у розібраному стані. Дроти, чіпи, деталі, диски, панелі - все це було розкладено на паркеті в якомусь загадковому порядку, абсолютно незрозумілому профану.

Рорк сидів на підлозі й заносив якісь дані у свій електронний записник. Волосся, щоб не заважало, він стягнув у хвіст. Обличчя в нього було зосереджене, сині очі блищали - дивовижно для такої ранньої години.

- Здається, знайшов! - вигукнув Фіні. - Щось подібне я вже бачив. Погляньте-но. - Він витягнув якусь панель.

Рорк простягнув руку і схопив її.

- Мабуть, так. Так, твою матір! Щоб мені чорти дупу надерли!

- Ірландці чудово вміють висловлювати свої думки, - зауважила Єва.

Почувши її голос, Фіні підняв голову. Волосся в нього стояло дибки, немов його щойно струснув електричний заряд, очі горіли диким вогнем.

- Привіт, Далласе! Здається, ми його спіймали!

- А що змусило вас провозитися так довго?

- Жарти жартуєш? - І Фіні знову заглибився в роботу.

У бік Рорка вона навіть не глянула.

- Доброго ранку, лейтенанте, - привітав він її.

- Тебе тут немає, - повідомила Єва, проходячи повз. - Я тебе не бачу. То що ж ти виявив, Фіні?

- Ця іграшка багато чого вміє, - сказав він, сідаючи в крісло біля остова синтезатора. - Опцій стільки - очі розбігаються! Але те, що ми знайшли щойно, виявилось чистим діамантом.

Він ніжно погладив корпус синтезатора.

- Творець цієї штуки обвів би навколо пальця більшість хлопців із мого відділу. Ось що значить творча думка! - Фіні потряс вказівним пальцем. - Це вам не просто плато і панелі. Творча особистість здатна творити дива. Цей хлопець дуже вдало знайшов собі поле діяльності і став на ньому повновладним господарем. І ось вона - його слава!

Він простягнув Єві панель, на яку вона глянула в повному подиві.

- І що?

- Це справжня майстерність. Вона була захищена паролем, були й інші захисні механізми. Мушу сказати, ми з Рорком годину тому ледь не вибухнули.

Рорк встав і засунув руки в кишені.

- Я ні на мить у вас не сумнівався, капітане.

- Та ну? - усміхнувся Фіні. - А в мене, зізнатися, жижки тряслися. Але, мабуть, у такій компанії я б погодився і на повітря злетіти.

- Поділяю ваші почуття.

- Може, ви обидва перестанете розпускати один перед одним хвости і поясните, що це таке?

- Це сканер. Я бачив такі тільки на тестуванні в нашому Управлінні.

- На тестуванні?

Цієї процедури поліцейські боялися як вогню, а проходити її доводилося тим, хто змушений був вести вогонь на ураження.

- Ти, звісно, знаєш, що дані про структуру мозку кожного службовця нью-йоркської поліції є в архівах. Але перед тестуванням проводиться нове сканування - для виявлення дефектів, відхилень, пошкоджень, які могли б спровокувати застосування зброї. Результати порівнюють з уже наявними даними, і тільки після цього починаються випробування - зокрема на віртуальних апаратах. А втім, що я тобі розповідаю? Ти сама все знаєш про цю мерзенну процедуру.

Фіні проходив тестування лише одного разу і в глибині душі сподівався, що більше йому через це проходити не доведеться.

- Так він що, зумів відтворити цей процес? - запитала Єва.

- Я б сказав, він його значно покращив. - Фіні показав на стос дисків. - Тут записані сигнали мозку різних людей. До речі, можна буде звірити їх із наявними у твоїх справах та ідентифікувати.

"На одному з цих дисків - дані про мій мозок", - подумала Єва.

- Тонка робота, - сказала вона напівголосно.

- Блискуча ідея. І дуже небезпечна. У хлопця було кілька способів впливати на настрій. Сигнали були накладені на музику. Розумієш, він вибирає мелодію, потім задає потрібну тональність і має можливість впливати на реакцію суб'єкта, на його свідомість, на підсвідомі імпульси.

- Тобто пробирається в глибини мозку? У підсвідомість?

- З медичним боком справи я не цілком обізнаний, але, мабуть, щось на кшталт цього. Цей тип спеціалізувався на сексуальних імпульсах, - додав Фіні. - Мені треба ще розібратися, але, гадаю, він міг вибрати адресата, задати необхідний настрій, і людина ставала маріонеткою.

- Міг і з карниза стрибнути?

- Точно не знаю, Далласе. Швидше за все, твій Джесс Барроу підштовхував людину до того, до чого в неї від початку була схильність. Якщо хтось уже сидів на карнизі, це дало б йому останній поштовх. Але я не впевнений, що він міг примусити людину до чогось, що було б їй абсолютно невласиво.

- Вони стрибали з дахів, вішалися, різали собі вени, - нагадала Єва. - При тому, що від них цього найменше очікували. Невже в підсвідомості в кожного з нас прагнення до самогубства? Виходить, Барроу просто витягував це прагнення назовні.

- Це питання до доктора Міри, а не до мене. Я ще покопаюся. Після сніданку, - додав він з надією.

- Так, звісно, ми всі маємо поспідати, - погодилася Єва, стримуючи своє нетерпіння. - Ти працював усю ніч, дякую тобі. Але мені потрібен був справжній фахівець.

- І ти його отримала. До речі, хлопець, з яким ти пов'язала своє життя, теж зовсім не поганий. Якби він вирішив змінити рід занять, я б зробив із нього непоганого електронщика.

- Неодмінно подумаю над вашою пропозицією, - усміхнувся Рорк. - Ви знаєте, де кухня, Фіні? Скажіть Соммерсету, що ви хотіли б на сніданок. Ми до вас приєднаємося трохи пізніше.

Коли Фіні вийшов, занурений у мрії про ячню та оладки з чорницею, Рорк повернувся до Єви.

- Я знаю, у тебе мало часу... - невпевнено почав він.

- Якщо ти хочеш щось сказати, говори.

- Хочу. Фіні щойно пояснив тобі, що під впливом цього апарата людина може робити тільки те, що їй притаманне від початку. Єва відразу зрозуміла, куди він хилить.

- Рорк...

- Дозволь мені домовитися. Я відчув усе це на своїй шкірі, і враження згладиться не скоро. Учора ввечері я тебе згвалтував. Я перетворився на тварину, тому що виявився здатним на це! Ба більше - колись я був цією твариною. Прагнення стати іншим допомагало мені досить довго. Але звір сидить у мені. І події минулої ночі про це нагадали.

- Ти хочеш, щоб я тебе за це ненавиділа?

- Ні, я просто хочу, щоб ти це зрозуміла. І мене теж. Людина, яка вчора вночі над тобою поглумилася, є частиною мене.

- Я це знаю, - повільно сказала Єва. - Але ж і я колись була твариною, Рорк. Дівчинка, яка стискала в руках закривавлений ніж, була маленьким зневіреним звірятком.

- Господи, Єво! - вигукнув він вражено.

- І мене це теж лякає. Я прокидаюся посеред ночі і з жахом думаю про те, що таїться всередині мене. І живу з цим щодня. Ну а щодо тебе... Коли я почала з тобою спілкуватися, я знала, звідки ти, і мені було на це наплювати. Я знала, що ти скоював злочини, порушував закони, просто жив поза законом. І все ж я вийшла за тебе заміж. - Вона перевела подих. - Я тебе кохаю, розумієш? І це головне. Усе. Я хочу їсти, у мене попереду важкий день, тож ходімо до Фіні, поки він усе не з'їв.

Рорк загородив їй дорогу.

- Ще хвилинку! - Він обійняв її і поцілував так ніжно, що в неї ноги підкосилися.

- Ну ось, - вимовила вона нарешті, - так, мабуть, краще.

- Набагато краще! - Він узяв її за руку і сказав тією мовою, яку раптово згадав уночі:

- Ghra.

- Що? - Єва зосереджено насупилася. - Це знову по-гаельськи?

- Так. - Він поцілував їй пальці. - Це означає любов. Моє кохання.

- Звучить красиво...

- Так. - Рорк тихо зітхнув, подумавши, що страшенно давно не чув цих звуків.

- Тільки не сумуй, - прошепотіла вона.

- Я й не сумую. Просто задумався. - Він потиснув їй руку. - Із задоволенням пригощу вас сніданком, лейтенанте.

- Так і бути, складу вам компанію.

Перед початком допиту Джесса Барроу Єва з тугою подумала про те, що під впливом ліків вона відчувається не цілком самою собою. Штучне збудження, штучна енергійність, а під цим все одно нелюдська втома. Їй здавалося, що вона напнула клоунську маску, щоб приховати знемогу.

- Знову в сідлі, Пібоді? - запитала Єва помічницю, яка увійшла в кімнату.

- Так, мем. Дорогою сюди я зазирнула у ваш кабінет, переглянула звіт. На вас там чекає повідомлення від майора і два повідомлення Надін Ферст. Видно, вона відчула сенсацію.

- Їй доведеться почекати, а з майором я зв'яжуся в перерві. Ви знаєте що-небудь про бейсбол, Пібоді?

- В академії два роки грала. Золота рукавичка!

- Тоді розминайтеся. Коли я кину вам м'яч, ловіть його і посилайте назад. Будемо розігравати удвох, а Фіні з'явиться, поки подача буде ще наша.

- Не підозрювала, що ви ще й спортсменка, лейтенанте.

- У мене багато талантів. Головне - ловіть м'яч, Пібоді. Я хочу обробити цього виродка під горіх. Звіт ви читали, суть вловили. - Вона дала сигнал ввести допитуваного. - Зараз ми йому влаштуємо! Гірше буде, якщо він зажадає адвоката. Але готова битися об заклад, що цей тип, будучи самовпевненим нахабою, вирішить діяти самостійно.

- Мені взагалі-то подобаються такі. Але тут, боюся, доведеться зробити виняток.

- Він і справді красень, - почала було Єва, але тут поліцейський ввів затриманого. - Як справи, Джесс? Сьогодні відчувається краще?

У нього був час перебудуватися і зосередитися.

- Я міг би притягнути вас до відповідальності за невинуватене застосування сили. Але я вирішив цього не робити. Над вами й так скоро реготатиме весь ваш ідіотський департамент.

- Здається, вам справді краще! Сідайте. - Вона підійшла до столика і ввімкнула записуючий пристрій. - Лейтенант Єва Даллас із помічницею, сержантом Делією Пібоді. Допит Джесса Барроу. Будьте ласкаві, назвіть ваше ім'я.

- Барроу, Джесс. Ви не помилилися.

- Під час попереднього допиту я повідомила вам про ваші права, чи не так?

- Детально.

Джесс поерзав на стільці: втручання Рорка в попередній допит давалося взнаки.

- Ви добре зрозуміли, якими правами володієте?

- Зрозумів.

- Чи хочете ви скористатися послугами адвоката?

- Мені ніхто не потрібен.

- Добре. - Єва сіла, сплела пальці й усміхнулася. - Тоді почнемо. Минулого разу ви визнали, що займалися розробкою приладів, які можуть впливати на мозок людини та її поведінку.

- Нічого подібного я не визнавав. Єва продовжувала посміхатися.

- Можливі різні інтерпретації. Ви зараз заперечуєте, що під час прийому, влаштованого в моєму будинку минулого вечора, ви використовували програму, призначену для того, щоб впливати на підсвідомість Рорка?

- Слухайте, якщо ваш чоловічок завівся і затягнув вас у затишний куточок, де і використовував, це ваша проблема, а не моя.

Вона незворушно посміхалася.

- Звісно. Але ми зараз говоримо про ваші проблеми. - Їй потрібно було почати з цього пункту для того, щоб вийти на інші. - Як ви думаєте, Пібоді, можливо, Джесс просто не знає про покарання за дачу неправдивих свідчень?

- Закон передбачає як максимальне покарання ув'язнення строком до п'яти років, - повідомила Пібоді незворушно. - Мені ввімкнути запис попереднього допиту, лейтенанте? Можливо, пам'ять допитуваного постраждала внаслідок травми, яку він отримав, намагаючись напасти на офіцера поліції.

- Напасти?! - здійнявся Джесс. - Ви що, думаєте, що удвох мене переграєте? Вона вдарила мене сама, а потім дозволила своєму виродку-чоловікові увійти і...

Він замовк, згадавши про попередження Рорка. І тіло його знову пронизав нестерпний біль.

- Ви збираєтеся скаржитися офіційно?

- Ні. - Лоб у нього вкрився потом, і Єва знову подумала про те, що ж усе-таки зробив із ним Рорк. - Учора ввечері я був..., засмучений. У мене не все вийшло. - Він узяв себе в руки. - Послухайте, я ж музикант. І пишаюся своєю роботою, своїм мистецтвом. Мені подобається думати, що моя музика впливає на людей. Можливо, це й дало вам неправильне уявлення про суть моєї роботи. Але я справді не розумію, чому ви здійснювали навколо неї такий галас.

Він усміхнувся, як завжди, чарівно.

- Ті люди, про яких ви вчора говорили... Про деяких я, звісно, чув, але особисто нікого з них не знав і жодного стосунку до цих самогубств не маю. Я особисто проти самогубства: життя і так занадто коротке. Сталося якесь непорозуміння. Ви мене неправильно зрозуміли, але я готовий усе це забути.

Єва відкинулася в кріслі й поглянула на свою помічницю.

- Пібоді, він готовий усе забути.

- Вельми великодушно з його боку, лейтенанте. І за цих обставин зовсім не дивно. Закон суворо карає тих, хто за допомогою електронних засобів зазіхає на особистість людини. Плюс, звісно, обвинувачення у створенні обладнання, що діє на підсвідомість. За все це в сумі виходить не менше десяти років в'язниці.

- Ви нічого не можете довести! Нічого! У вас немає жодних підстав, щоб завести на мене справу!

- Я даю вам шанс, Джесс. Добровільне зізнання. Воно полегшить вашу долю. А що стосується позову, який ми з чоловіком можемо вам вчинити, то я заявляю, що ми цим правом не скористаємося. У тому випадку, якщо ви визнаєте свою провину добровільно. Протягом найближчих тридцяти секунд. Зловіть гарненько.

- Мені ні про що не треба думати, бо у вас проти мене нічого немає. - Він нахилився до Єви. - Не тільки за вами стоять впливові люди. Як ви думаєте, що станеться з вашою чудовою кар'єрою, якщо я нацькую на вас пресу?

Вона нічого не сказала, просто подивилася на нього, а потім поглянула на годинник.

- Пібоді, будьте ласкаві, запросіть капітана Фінн.

У кімнату влетів сяючий Фіні. Поклавши на стіл диск, він радісно простягнув руку Джессу.

- Щиро радий познайомитися з вами. Мушу сказати, що ваша робота абсолютно дивовижна.

- Дякую. - Джесс тепло потиснув простягнуту руку. - Мені вона самому подобається.

- І це видно. - Фіні сів. - З яким задоволенням я розбирав ваш синтезатор!

В іншому місці і в інший час ситуація здалася б комічною. Обличчя Джесса спочатку витягнулося, потім спотворилося люттю.

- Ви чіпали моє обладнання?! Розбирали його? Ви не мали права! Ви... Ви кінчена людина! Я вас знищу!

- Допитуваний розлютився, - констатувала Пібоді. - Його погрози капітану Фіні викликані стресовим станом. Буквально їх сприймати не слід.

- Так і бути, на перший раз я вас прощаю, - бадьоро погодився Фіні. - Але вам не слід так забуватися, друже. Триває запис допиту. Раптом ми теж розсердимосся? А тепер, - сказав він, ставлячи лікті на стіл, - поговоримо про справи. У вас чудова охоронна система. Мені довелося з нею поводитися. Але я займався комп'ютерами, коли ви ще пішки під стіл ходили. Сканер, налаштований на мозок індивідуума, зроблений вражаюче. Такий компактний, такий потужний. Адже він діє з двох ярдів, так? Дуже зручна штука.

- Ви блефуете, - сказав Джесс тремтячим голосом. - Ви не могли дістатися до головного...

- Так, там були хитромудрі блокіратори, - погодився Фіні. - З другим я провозився близько години, але останній виявився нікчемним. Напевно, ви й уявити собі не могли, що хтось дійде до цього рівня?

- Ти переглянув диски, Фіні? - запитала Єва.

- Тільки почав. Але ти там є, Даллас. Рорк - особа цивільна, у нас немає про нього даних, тому його поки що не ідентифікували. Є ти і Пібоді.

- Зараз? - здивувалася Пібоді.

- Я перевіряю дані щодо тих людей, про яких ти говорила, Далласе. - Він знову широко посміхнувся Джессу. - У вас непогана колекція зразків. І чудовий архівний пристрій - багато інформації вміщує. Мені буде щиро шкода знищувати таке обладнання.

- Ви не маєте права! - вигукнув Джесс у розпачі. - Я вклав у це все, що в мене було. Не тільки гроші - час, сили, душу. Три роки життя! Я відійшов від музики для того, щоб це створити. Ви хоча б уявляєте собі, які можливості відкриває подібна апаратура?

- Так розкажіть нам, Джесс, - підхопила м'ячик Єва. - Своїми словами. Ми із задоволенням послухаємо.

Джесс Барроу почав розповідати про свої дослідження. Спочатку плутано, потім спокійніше він говорив про те, як вразила його можливість впливу зовнішніх стимулів на людський мозок і почуття, про те, як електроніка може посилити цей вплив.

- Адже це тема майже нерозроблена. Пройти зовнішній шар і проникнути в сні людини, в її бажання, страхи, фантазії. Усе своє життя я відчував на собі магічний вплив музики. Вона дарувала мені радість, пристрасть, а часом занурювала в тугу. Наскільки ж інтенсивнішими можуть бути відчуття, якщо проникнути в глибини мозку, якщо навчитися впливати на них!

- Отже, ви вирішили працювати над цією проблемою, - підсумувала Єва. -
Присвятили їй усього себе.

- Три роки! Насправді - більше, але власне на розробку пішло три роки. Я вклав у це всі свої заощадження. У мене зараз майже нічого немає. Тому мені була так необхідна підтримка.

- І ви використовували Мевіс, щоб заручитися підтримкою Рорка.

- Послухайте! - Він закрив обличчя руками, потім знову впустив їх на стіл. - Мені подобається Мевіс, у ній справді є божя іскра. Так, визнаю, я її використав. Але шкоди їй я не заподіяв. Ба більше, я змусив її повірити в себе. Коли ми зустрілися, її самооцінка практично дорівнювала нулю. О, вона це прекрасно приховувала, але після всього, що з нею сталося, вона втратила віру в себе. Я допоміг їй її повернути.

- Яким же чином?

Джесс зам'явся, але потім вирішив, що, уникнувши відповіді, заплутається ще більше.

- Гаразд, скажу. Я впливав на її підсвідомість у потрібному напрямку. Вона має бути мені вдячна, - переконано сказав він. - І я з нею працював, шліфував її таланти, допомагав розкрити природні дані. Ви ж самі її чули. Зараз вона в такій формі, в якій не була ніколи.

- Ви ставили на ній експерименти, не попередивши її, не заручившись її згодою! - Єва була переконана, що за одне це його треба повісити.

- Я робив це заради її ж блага, а також на благо науки. Зрозумійте, я доводив до досконалості свою систему. - Він обернувся до Фіні. - Ви ж знаєте, що вона чудова.

- Ваша система чудова, - погодився Фіні. - Але це не робить її дозволеною законом.

- Чорт забирай, закон завжди перешкоджає розвитку науки! Ми пройшли довгий шлях, але в чомусь досі на рівні середньовіччя. Але ж я пропоную нову можливість проникнути у фантазії людини, зробити їх реальністю.

- Не всі хочуть, щоб їхні фантазії стали реальністю. Яке ви маєте право робити вибір за інших?

- Ну, добре, - здався він. - Можливо, часом я надто захоплювався. Але те, що я робив із вами... Я всього лише розкривав те, що у вас було заховано. Того вечора, у студії, я розкріпачив вашу пристрасть. Що в цьому було поганого? Наступного разу я трохи підштовхнув вашу пам'ять, розкрив кілька замків, за якими ховалося ваше минуле. Я хотів довести, що це можливо. І в потрібний час я прийшов би до вас із Рорком із діловою пропозицією. А вчора ввечері...

Він замовк, згадавши, що саме тут прорахувався.

- Я визнаю, що вчора ввечері зайшов занадто далеко. Тональність вибрав надто похмуру. Розумієте, виступ перед глядачем - він, як наркотик. Перестаєш себе контролювати. Можливо, я трохи перетиснув із Рорком. Але це просто прикра помилка. - Він знову спробував усміхнутися. - Повірте, я пробував це на собі тисячі разів. Жодної шкоди, все оборотно. Просто тимчасова зміна настрою.

- І ви можете самі його вибирати?

- У цьому-то вся й річ! На звичайному обладнанні в тебе немає й половини можливостей. А на моєму - настрій вмикаєш і вимикаєш, як світло. Сексуальне збудження, задоволення, ейфорія, меланхолія, бадьорість, розслаблення. Що хочеш, те й обирай.

- А прагнення до смерті?

- Ні, - похитав головою Джесс. - У такі ігри я не граю.

- Так, для вас це все ігри. Ви натискаєте на кнопки, а люди танцюють під вашу дудку. Ви уявили себе богом електроніки.

- Ви ніяк не хочете поглянути на це ширше. Ви розумієте, що люди готові будуть віддати за подібні можливості? Адже можна буде випробувати будь-яке почуття.

Єва відкрила папку, принесену Фіні, дістала звідти фотографії і жбурнула їх на стіл.

- А що вони відчували, Джесс? - На знімках були мертві тіла. - Які почуття ви їм навіяли, що вони пішли з життя з посмішкою на устах?

Він сам зблід як смерть і в жаху прикрив очі.

- Ні... Це неможливо, ні! - Здавалося, ще трохи - і він знепритомніє.

- Допитуваний відчув себе недобре, - сухо сказала Пібоді. - Мені викликати лікаря, лейтенанте?

- Бог мій, так! - пробурмотіла Єва. - Допит призупинено о десятій п'ятнадцятій.

Лейтенант Даллас. Запис закінчено.

- Треба ж, такий могутній мозок дістався слабаку. - Фіні взяв зі столу графин, налив склянку води. - На, хлопче, випий.

У Джесса сльозилися очі, його трясло, і Фіні довелося самому піднести склянку до його рота.

- Вам не вдасться повісити на мене це, - насилу вимовив Джесс. - Не вдасться.

- Це ми ще подивимося. - Єва відійшла вбік, пропускаючи санітара, який мав відвести його в медчастину. - Мені потрібно на повітря, - пробурмотіла вона і вийшла.

- Почекай, Далласе. - Фіні поспішив за нею, залишивши санітара і Джесса на піклування Пібоді. - Нам треба поговорити.

- Мій кабінет поруч.

Єва сама почувалася не найкращим чином. У неї нило коліно - компрес давно пора було змінити.

- Адже ти вчора потрапила в халепу в обмінному пункті, - згадав Фіні, дивлячись на Єву, яка накульгувала. - Сама-то в лікаря була?

- Потім. Часу не вистачає. Давай дамо нашому інваліду годину на те, щоб він прийшов до тями, а потім знову на нього насядемо. Поки що він обходився без адвоката, але скоро його затребує. Щоправда, це нас не повинно турбувати. Головне - знайти в нього в архівах дані щодо мозку загинувших.

- Ось у цьому-то й проблема. Сідай, - запропонував він, коли вони зайшли в її кабінет. - Не перевантажуй ногу.

- Коли я сідаю, ще гірше: коліно дерев'яніє. То що за проблема?

Фіні зі співчуттям подивився на неї.

- Бачиш, цих даних у нього немає. Я маю у своєму розпорядженні відомості щодо всіх загинувших. Щоправда, немає сканування мозку Деван, але я взяв останні дані з її медичної карти. Вони не підходять, Далласе. Нічого не збігається.

Єва важко опустилася в крісло. Запитувати, чи абсолютно він упевнений, було марно. Фіні завжди відповідав за свої слова. І все-таки вона не могла з цим змиритися.

- Отже, вони в нього в іншому місці! Ми отримали ордер на обшук студії та квартири?

- Там уже працює наша команда. Але звіту я ще не отримував.

- У нього міг бути якийсь сейф... - Вона прикрила очі. - Чорт забирай, Фіні, а навіщо йому взагалі їх зберігати? Можливо, він ці дані просто знищив. Джесс надмірно самовпевнений, але аж ніяк не дурний. За це ж загрожує смертна кара, що йому прекрасно відомо.

- Давай почекаємо звіту. Раптом вони все-таки що-небудь знайдуть? Джесс міг зберегти їх на пам'ять. Мене часом вражає, чого тільки люди не зберігають. Пам'ятаєш того хлопця, який минулого року зарізав дружину? Він тримав її очі в скриньці в схованці.

- Так, пам'ятаю. - "Чому так розболілася голова?" - подумала Єва і стала посилено терти віскі. - Може, нам ще пощастить. А якщо ні, у нас вистачить усього іншого. Ми можемо його зламати.

- Ось у цьому-то й заковика, Далласе. - Фіні присів на край столу, дістав із кишені пакетик із зацукрованим мигдалем. - Тут щось не те...

- Що ти маєш на увазі? Він у нас в руках!

- Згоден. Але не у справі про вбивства. - Фіні став задумливо жувати горішок. - Сам не можу зрозуміти, що мене бентежить. Цей хлопець до біса розумний, трохи дивний, зосереджений на собі. Мабуть, трохи інфантильний. Для нього це гра, на якій можна заробити купу грошей. Але вбивство...

- Ти просто закохався в його синтезатор!

- Не заперечую, - легко погодився Фіні. - Він слабкий, Даллас, розумієш, слабкий. У нього на це не вистачило б духу. І твердості. - Він поклав до рота ще один горіх. - І де мотив? Він що, обирав людей навмання? І ще одне. Він може впливати на підсвідомість, але тільки з невеликої відстані. А його не було поблизу від місць подій.

- Він говорив щось про дистанційне керування.

- Ні, ця опція так не працює. Єва втомлено зітхнула.

- Ти мене не тішиш, Фіні.

- Просто даю тобі поживу для роздумів. Якщо він у цьому і причетний, у нього мав бути помічник. Або інший пристрій, портативний.

- Послухай, а цю штуку не можна вмонтувати у віртуальні окуляри?

Ідея Фіні явно зацікавила, в очах з'явився блиск.

- Точно сказати не можу. Треба перевірити.

- Поквапся, будь ласка! Це наша єдина зачіпка. Якщо я його не "розколю, вбивця уникне покарання. За все інше нам вдасться засадити його років на десять-двадцять, не більше. - Вона важко зітхнула. - Мабуть, я попрошу доктора Міру оглянути його. Можливо, вона зуміє щось із нього вичавити. Заодно перевіримо твої здогадки щодо психологічного портрета.

- Ось після перерви й пішли його до неї, - порадив Фіні. - Вона попрацює з ним кілька годин, а ти вирушай додому і поспи хоч трохи. Інакше з ніг звалишся.

- Може, так я і зроблю. Тільки спочатку переговорю з Вітні. Так, треба відпочити. Тоді й у голові все проясниться. Мені весь час здається, я щось упустила.

Цього разу Єві вдалося пробратися в будинок, минувши Соммерсета. Вона крадькома піднялася сходами, одразу попрямувала до спальні і, роздягнувшись на ходу, звалилася на ліжко.

Минуло десять хвилин. Єва лежала і похмуро роздивлялася стелю. Тіло нило, проте стимулятор, який вона прийняла вранці, все ще діяв. Голова паморочилася від втоми, але нерви були на взводі.

Заснути не вдавалося ніяк.

Вона знову і знову перебирала в розумі різні епізоди справи, намагаючись скласти цілісну картину, яка ніяк не складалася. Так, мабуть, цього разу їй нічого буде розповісти доктору Мірі.

Єва подумала, чи не прийняти гарячу ванну, потім вирішила, що найкраще провести півгодинки в басейні. Вона схопилася, накинула халат і, скориставшись ліфтом, щоб не зустрітися з Соммерсетом, спустилася на нижній поверх, у солярій.

Вода в басейні, викладеному блакитним каменем, виявилася напрочуд теплою. Єва скинула халат, хотіла було увімкнути музику, але, подумавши, віддала перевагу тиші.

Спочатку вона просто лежала на воді, і біль у тілі став поступово стихати. За кілька хвилин Єва відчула, що нарешті розслабилася. Навіщо люди так покладаються на ліки? Адже вода - найкращий лікар! Вона перевернулася на живіт і попливла, вирішивши, що, стомившись, швидше позбудеться дії стимулятора. Вона відчувала себе зародком у материнській утробі, і це було напрочуд приємно.

- Ви плаваєте як риба.

Здригнувшись від несподіванки, Єва машинально потягнулася до кобури, але рука наштовхнулася на оголене стегно. Вона змахнула з обличчя крапельки води і побачила Ріанну.

- Це, звісно, кліше, - сказала та, підходячи до бортика, - але точне. - Вона скинула туфлі, сіла на бортик і опустила ноги у воду. - Не заперечуєте?

- Заради бога. - Єва не вважала себе скромницею, але все ж відпливла подалі. Вона терпіти не могла, коли її заставляли оголеною. - Ви шукаєте Рорка?

- Ні, я щойно від нього. Вони з Вільямом усе ще нагорі, у кабінеті. А мені треба в перукарню. - Вона струснула своїми розкішними рудими кучерями. - Треба щось із цією гривною робити. Соммерсет сказав, що ви тут, і я вирішила зазирнути на хвилинку.

"Соммерсет! - похмуро усміхнулася про себе Єва. - Все-таки він мене засік..."

- У мене була пара вільних годин. Вирішила трохи розслабитися.

- І вибрали для цього чарівне містечко. У Рорка такий розкішний будинок, правда?

- Мабуть.

- Я хотіла сказати вам, що ми в захваті від учорашнього прийому. Шкода, що не вдалося з вами поговорити - стільки було народу. А потім вас, здається, викликали на службу.

- Так, поліцейським важко вести світське життя, - зауважила Єва, думаючи про те, як дістатися до халата, не виглядаючи при цьому повною ідіоткою.

Ріанна нахилилася, зачерпнула долонею воду.

- Сподіваюся, нічого страшного?

- Більше ніхто не загинув - якщо ви це маєте на увазі. - Єва змусила себе посміхнутися. Вона була невеликий майстер вести світські бесіди, але вирішила, що треба позбуватися цього недоліку. - У мене нарешті з'явилася можливість перепочити: ми затримали підозрюваного у справі, над якою я зараз працюю.

- О! - Ріанна зацікавлено подивилася на Єву. - Це та справа про самогубства, яку ми з вами обговорювали?

- Наразі я не маю права відповідати на ваше запитання.

Ріанна посміхнулася.

- Професійна етика? Розумію... А знаєте, я досить багато думала про цю справу. Можна було б написати захопливу роботу! На жаль, я так давно займаюся приладами, що вже забула, як це робиться. Сподіваюся, коли справу буде закінчено і вона стане надбанням громадськості, я зможу обговорити з вами деякі деталі.

- Можливо. - Єва зам'ялася, але потім подумала, що ця жінка все-таки фахівець і від неї може бути суттєва користь. - Затриманий якраз зараз проходить обстеження в доктора Міри. Ви коли-небудь давали експертні оцінки поведінки й особистості людини?

- Так, звісно. Але я працюю трохи в іншій площині, ніж доктор Міра. Так би мовити, досліджую зворотний бік монети. Заключний діагноз може й збігтися, але ми користуємося різними методиками і дивимося на проблему з різних точок зору.

- Не виключено, що мені якраз знадобляться дві точки зору, - задумливо сказала Єва.
- У вас випадково немає дозволу на роботу із секретною інформацією?

- Випадково є. - Ріанна продовжувала ліниво бовтати ногами, але погляд у неї був зацікавлений. - Клас В, четвертий ступінь.

- Це якраз підходить. Якщо виникне така потреба, чи не погодитеся ви попрацювати консультантом? Можу гарантувати багато роботи, жахливі умови і дуже невеликі гроші.

- Хто в змозі відмовитися від такої пропозиції? - розсміялася Ріанна. - Знаєте, я б із задоволенням зайнялася чимось конкретним. Надто вже довго я просиділа в лабораторії. Вільям це обожнює, а мені потрібне спілкування з живими людьми.

- Можливо, я до вас звернуся. Вирішивши, що стирчати стільки часу у воді нерозумно, Єва вилізла з басейну.

- Завжди до ваших послуг. Ви знаєте, як мене знайти... Господи, Єво, люба, що з вами сталося?! - Ріанна схопилася на ноги. - Ви вся в синцях!

- Витрати виробництва. - Вона дотягнулася до рушника, що лежав біля бортика, і вже хотіла в нього закутатися, але Ріанна її зупинила.

- Дайте-но я вас огляну. Ви ж їх нічим не лікували! - Вона доторкнулася до Євиного стегна.

- Ну і що?

- Як що?! - обурилася Ріанна. - Стійте спокійно. По-перше, я така ж жінка, як і ви, а по-друге, у мене медична освіта. Що ви робили з коліном? Виглядає воно жахливо.

- Прикладала холодні компреси. Здається, допомагає.

- Значить, добре, що я не бачила, яким воно було спочатку. Чому ви не пішли до медичного центру або хоча б до медчастини в дільниці?

- Тому що я терпіти не можу лікуватися. І часу в мене не було.

- Ну, тепер-то воно у вас є. Лягайте-но на масажний стіл. Я принесу аптечку з машини і все зроблю.

- Я вам дуже вдячна, але не варто турбуватися. Адже це ж всього-на-всього синці... - почала було Єва, але Ріанна вже попрямувала до виходу.

- Так, ось тепер я почуваюся набагато краще, - похмуро пробурчала Єва, накинула халат і поплелася до столу, розташованого під кущем квітучої гліцинії.

Не встигла вона на нього влягтися, як повернулася Ріанна зі шкіряною валізкою в руках. "Метеор, а не жінка", - подумала Єва.

- Вас же чекають у перукарні.

- Я зателефонувала, домовилася на інший час. Лягайте на спину, спочатку розберемося з коліном.

- За виїзд додому ви берете додаткову плату?

Ріанна усміхнулася і відкрила валізку. Єва зазирнула всередину і тут же відвернулася: вона до нудоти ненавиділа всякі медичні інструменти.

- Вас я обслужу безкоштовно. Вважайте, що я вирішила попрактикуватися. Я майже два роки не працювала з людьми.

- Це вселяє довіру... - Єва заплющила очі, а Ріанна почала обстежувати її коліно. - А чому ви не працювали з людьми?

- Хм-м. Перелому немає, і то слава богу. Сильний забій і запалення. Чому? Певною мірою через Рорка. Він знав, що я давно цікавлюся стимуляційними ефектами, і пообіцяв нам із Вільямом просто шалені гроші. Я не могла відмовитися від можливості працювати над створенням нової технології, тим паче - за практично необмеженого бюджету. Працюючи на Рорка, в успіху можна не сумніватися.

"Даремно я заплющила очі", - подумала Єва. Вона почала кудись спливати. Біль у стегні зтихла. Вона відчувала, що Ріанна маже його чимось густим і прохолодним. Потім те ж саме було пророблено з плечем. Відсутність болю діяла на Єву як транквілізатор.

- Здається, він ніколи не промахується, - пробурмотіла вона.

- Ні. У всякому разі, відтоді, як я його знаю.

- У мене за кілька годин важлива зустріч...

- Спочатку відпочиньте. - Ріанна зняла компрес з Євиного коліна і із задоволенням побачила, що почервоніння майже спало. - Зараз я його ще раз намажу, потім покладу холодний компрес - і все. Але вам не можна перевантажувати ногу. Побережіть себе хоча б кілька днів.

- Постараюся.

- Ви це зробили вчора ввечері, коли ловили свого підозрюваного?

- Ні, раніше. З ним проблем не було. Виродок! - Вона насупилася. - Але я ніяк не можу його розколоти. Ніяк!

- Упевнена, у вас усе вийде. - Ріанна продовжувала процедуру лікування. - Ви людина сумлінна і віддана справі. Я бачила вас нещодавно в "Новинах". На карнизі з Серіз Деван. Ви ризикували життям.

- Але її не врятувала.

- Так, я знаю. - Ріанна змащувала синці якимось кремом. - Навіть по телевізору спостерігати це було жахливо. Уявляю, що відчували ви. Ви ж бачили її обличчя, її очі, якраз тоді...

- Найстрашніше, мабуть, було те, що вона посміхалася.

- Так, я це помітила.

- Вона хотіла померти! Сказала, що це прекрасно. Ні з чим незрівнянна насолода.

Ріанна, задоволена тим, що зробила все, що могла, взяла рушник і прикрила ним Єву.

- Я знаю людей, які теж так вважають.

І, треба сказати, в їхніх міркуваннях є певний резон. Яких би висот не досягли наука і медицина, смерть перемогти нікому не вдається. Але якщо вже вона нам судилася, чи не краще розцінювати її як мету, а не як перешкоду? Єва була вражена.

- Людина повинна боротися зі смертю! Всіма силами!

- Не в усіх є сили чи бажання боротися. - Вона взяла Єву за руку, перевірила пульс. - Деякі помирають покійно, деякі чинять опір. Але помирають усі.

- І все-таки хтось послав Серіз на смерть. Я переконана, що це вбивство. І я маю його розслідувати.

Ріанна поклала Євину руку під рушник.

- Так, напевно, повинні. А тепер поспите. Я скажу Соммерсету, щоб він вас розбудив.

- Дякую.

- Не за що. Просто дружня послуга. Ще кілька миттєвостей вона дивилася на Єву, потім глянула на свій всипаний діамантами годинник. Час мчати в перукарню, але про одну маленьку деталь забути ніяк не можна.

Вона знову відкрила валізку, дістала звідти тюбик із кремом і поклала його на стіл поруч із Свою.

Засунувши руки в кишені, Єва ходила туди-сюди кабінетом доктора Міри.

- Не розумію! Як це - його психологічний портрет не підходить? Уже доведено, що цей виродок грався з підсвідомістю, впливав на неї...

- Єво, питання не в тому, підходить чи не підходить. Тут справа в ступені ймовірності. - Міра, як завжди терпляча і спокійна, сиділа в м'якому кріслі і потягувала жасминовий чай. - У вас є його зізнання в тому, що він намагався впливати на людський мозок, проводив експерименти на людях. І я згодна з тим, що за це він має відповісти. Але що стосується примусів до самогубства, тут я не можу ити ваші підозри. У мене немає для цього підстав.

- То, значить, ви не хочете мені допомогти? - стрепенулася Єва. Мазі Ріанні і година сну поставили її на ноги. Щоки зарум'янилися, очі виблискували. - Без вашої підтримки мені не вдасться переконати ні Вітні, ні прокурора.

- Я не стану переробляти звіт, Єво.

- Та вас про це ніхто й не просить. - Єва засунула руки в кишені ще глибше. - Просто цікаво знати, що саме не підходить? По-моєму, цей тип уявив себе Господом Богом.

- Дійсно, його модель особистості явно тяжіє до надмірного егоцентризму. Схильність до манії величчя, плюс комплекси художника, який нереалізувався. - Міра зітхнула. - Єво, сядьте, будь ласка. Я втомилася дивитися, як ви метушитесь.

Єва похмуро плюхнулася в крісло.

- Усе, сіла. Поясніть детальніше. Міра посміхнулася: у Євиній завзятості була своєрідна чарівність.

- Знаєте, Єво, ніяк не можу зрозуміти, як вам за вашої нетерплячості вдається бути таким відповідальним і пунктуальним працівником.

- Я до вас не на прийом прийшла, лікарю!

- Знаю. Шкода, що ніяк не можу вас умовити ходити до мене регулярно. Але це тема для окремої розмови. Я підготувала звіт, і основні висновки такі. Це людина егоцентрична, самовпевнена, яка звикла виправдовувати свою антисоціальну поведінку тим, що вона - творча особистість. Крім того, він дійсно розумний і талановитий. - Доктор Міра зітхнула і задумливо похитала головою. - Чудовий розум. Усі тести пройшов із блиском.

- Рада за нього, - буркнула Єва. - Давайте-но запишемо сигнали його мозку і дещо навіюємо йому.

- Ваша реакція цілком зрозуміла, - сказала Міра м'яко. - Ідея контролю над свідомістю протилежна людській природі. Наркомани, наприклад, переконують себе в тому, що контролюють ситуацію. Повертаючись до випробовуваного, мушу сказати, що він має дивовижні логічні здібності, і він прекрасно це знає. Під зовнішньою чарівністю ховається особистість тверда і самовпевнена. Але совість мені не дозволяє назвати його вбивцею.

- Ваша совість мене мало хвилює! - Єва стиснула зуби. - Він зумів створити обладнання, яке може впливати на підсвідомість конкретних людей. А в мене в справі четверо загиблих, на чію свідомість впливали, і це штовхнуло їх до самогубства.

- Якщо спиратися на логіку, то зв'язок очевидний. - Міра налила з термоса чай для Єви і простягнула їй чашку. - Але у випадку Барроу ми маємо справу не з соціальною патологією. А якщо людей дійсно примушували до самогубств, то займався цим саме соціопат.

- А чому ви вважаєте, що це не Барроу?

- Тому що йому подобаються люди, - відповіла Міра. - І він шалено хоче подібатися їм. Він упевнений у тому, що його винахід облагодіє людство. А сам він здобуває лаври.

- Найімовірніше, він просто надто захопився. А можливо, сам не до кінця розуміє, на що здатне його власне обладнання.

- Факт той, що Джессу дуже подобається його робота, подобається спостерігати за результатами свого впливу на людей.

"Його з нами не було в тій клятій шафі", - подумала Єва, але змушена була зізнатися собі, що розуміє, про що говорить Міра. Вона чудово пам'ятала, як Джесс подивився на неї, коли вони з Рорком увійшли в зал.

- Це зовсім не те, що мені хотілося почути...

- Знаю. Але постарайтесь зрозуміти мене. - Міра відставила чашку, - Ця людина - дитя. Його фантазії, його музика здаються йому справжньою реальністю. Вони для нього важливіші, ніж люди, але без схвалення людей він не може існувати. Коротше кажучи, у цих убивствах не було ані найменшого сенсу. Він будував грандіозні плани і не став би ризикувати своєю свободою.

Єва машинально зробила ковток і задумалася на мить.

- А що, якщо він генетично схильний до соціопатичної поведінки? І просто досить розумний і хитрий, щоб це приховувати.

- Генетична схильність? - усміхнулася Міра. - Я не прихильниця цієї теорії. Виховання, середовище, освіта, свобода вибору - ось що робить нас такими, якими ми є. Ми не народжуємося ні святими, ні грішниками.

- Але деякі фахівці вважають, що так воно і є, - зауважила Єва, подумавши, що з одним із них знайома.

Міра здогадалася, кого Єва має на увазі, і це її зачепило.

- Хочете проконсультуватися з цього питання з доктором Оттом? Зробіть милість. Думаю, вона буде в захваті.

Єва не знала, як на це реагувати: вона ніколи раніше не бачила доктора Міру ображеною.

- Я не сумніваюся у вашому професіоналізмі, докторе... Просто тут, ймовірно, може допомогти інша точка зору.

- Дозвольте мені сказати вам, що я думаю про генетичну схильність, лейтенанте. Це дуже зручна теорія. Уявіть собі: людина підпалила будинок, і сотні людей згоріли живцем. А вона пояснює, що просто не могла втриматися, оскільки вогнепоклонник від народження. А інший теж не міг утриматися і забив на смерть стареньку заради кількох доларів. Ну ще б пак: адже його мати була злодійкою. Як це огидно - використовувати подібні теорії, щоб уникнути відповідальності! Так ми можемо взагалі відмовитися від моральності, від уявлень про добро і зло. Можемо стверджувати, що були запрограмовані від народження і з цим нічого не можна вдіяти. - Вона пильно подивилася на Єву. - Я думала, вам цього пояснювати не доведеться.

- Зараз мова не про мене. - Єва поставила чашку на стіл. - І не про те, що деяким людям вдається створити себе заново. Ми говоримо про чотирьох, яким, і я впевнена в цьому, не було дано права вибору. І хтось має за це відповісти.

- Ще одне! - сказала Міра, побачивши, що Єва встає. - Вам не здається, що ви зосередили увагу на цій людині тому, що вона завдала особистої образи вам і тим, кого ви любите?

- Не виключено, що це зіграло не останню роль, - подумавши, відповіла Єва.

Єва вирішила звернутися до Ріанни трохи пізніше і дати собі деякий час на роздуми. Але, увійшовши до свого кабінету, вона виявила там Надін Ферст.

- Як ви пройшли через охорону? - насупилася Єва.

- Це моя маленька таємниця, - відповіла Надін, обдарувавши Єву сліпучою посмішкою. - Крім того, більшість ваших товаришів по службі знає, як багато нас із вами пов'язує.

- Чого ви хочете?

- Не відмовилася б від чашечки кави.

Єва приречено зітхнула і потягнулася до термоса.

- Будьте ласкаві, коротше, Надін. Криміногенна ситуація в місті важка.

- Отже, ми з вами обидві при ділі. Куди вас викликали вчора ввечері, Даллас?

- Вибачте?

- Та годі вам! Адже я вчора була на прийомі. До речі, Мевіс просто божественна.

Спочатку ви з Рорком кудись зникли... - Вона пригубила каву. - Не потрібно бути пронирую-репортером, щоб здогадатися, з якого приводу. Але ваше сексуальне життя новиною не є, принаймні - для мене.

Єва дивилася на неї холодно й байдуже.

- Закінчувалися тарталетки з креветками. Тому ми помчали на кухню за добавкою.

- Так-так, - кивнула Надін і зосередилася на каві. Навіть у кабінетах найвищого начальства "Каналу 75" такого розкішного напою не подавали. - Але потім я звернула увагу на те, що після закінчення вистави ви кудись повели Джесса Барроу. Більше ні вас, ні його ніхто не бачив.

- У нас із ним божевільний роман, - сухо сказала Єва. - Але це новини швидше для відділу пліток.

- Заздрю вам: він рідкісний красень. Але не будемо відволікатися. Рорк із властивим йому шармом розважав і випроваджував гостей, не забувши при цьому передати ваші щирі співчуття про те, що ви змушені були відлучитися. Термінова робота, - задумливо сказала Надін. - Дивно. У поліцейських зведеннях не згадувалося ні про що, що вимагало б вашої особистої присутності.

- Не все потрапляє у зведення, Надін. Я простий поліцейський. І вирушаю туди, куди пошлють.

- Це розкажіть комусь іншому. Я знаю, наскільки ви близькі з Мевіс. І в годину її триумфу вас могли відкликати тільки у справах виняткової важливості. - Надін нахилилася ближче до Єви. - Де Джесс Барроу, Даллас? І що, чорт забирай, він накоїв?

- Мені нічого вам повідомити, Надін.

- Та годі вам, Далласе! Ви ж мене знаєте. Я без вашого сигналу і слівця не пророню. Він когось убив?

У цей момент загув внутрішній телефон, і Єва з полегшенням взяла слухавку.

Пібоді повідомляла, що їй за двадцять хвилин необхідно зустрітися з Євою і Фіні.

- Мені треба працювати, Надін, - діловито сказала Єва, відключивши зв'язок. - На жаль, ваш рейтинг мені підняти нічим.

- Далласе, мені чудово відомо, що Джесс утримується під вартою. У мене є власні інформатори.

Єва з тугою відвернулася до вікна. Скільки ж балакучих щурів сидить під цим дахом!

- Нічим не можу вам допомогти.

- Ви збираєтеся пред'явити йому звинувачення?

- Мені нічого повідомити засобам масової інформації.

- Пропади ви пропадом, Даллас!

- Надін, я і так балансую на межі. Будь ласка, не треба мене штовхати. Щойно я зможу оприлюднити інформацію, ви будете першою, хто її отримає. Задовольняйтеся цим.

- Тобто нічим. - Надін встала. - Зрозуміло одне: у вас на руках щось серйозне, інакше ви б так не злилися. Я прошу тільки про...

Раптово двері відчинилися, і в кабінет увірвалася Мевіс.

- Боже мій, Даллас! Як ти могла заарештувати Джесса?! Що ти робиш?

- Чорт забирай, Мевіс! - Єва розуміла, що Надін ловить кожне слово. - Сядь. - Вона вказала Мевіс на стілець, потім глянула на Надін. - А вас я попрошу піти.

- Майте совість, Далласе! - Надін обійняла Мевіс. - Ви що, не бачите, в якому вона стані? Мевіс, вам треба випити кави.

- Я вам сказала, Надін! - Єва готова була вибухнути. - Ідіть, інакше я вас занесу до чорного списку.

Ця погроза подіяла: з репортером, який потрапив до чорного списку, не став би розмовляти жоден співробітник поліції.

- Ну гаразд, йду. Але врахуйте: цієї справи я не залишу. - Вона взяла сумку, кинула на Єву спопеляючий погляд і зникла.

- Як ти могла? - голосила Мевіс. - Даллас, як ти могла це зробити?

Намагаючись зберегти хоч якусь конфіденційність, Єва прикрила двері. Голова в неї розболілася остаточно.

- Мевіс, це моя робота.

- Робота?! - Очі Мевіс світилися якимось неоновим світлом, під ними були червоні кола - від сліз. Вони дивовижно поєднувалися з мідними пасмами в її пурпуровій шевелюрі.

- А як же моя кар'єра? Щойно я почала домагатися того, до чого прагнула, як ти засадила мого композитора за ґрати! І за що? - Мевіс перейшла на вереск. - За те, що він став до тебе залицятися і розлютив Рорка?

- Що?! - відкрила рота Єва. - Звідки ти це взяла?

- Я щойно говорила телефоном із Джессом. Він у розпачі. Ніколи б не повірила, що ти на таке здатна, Даллас! - Вона продовжувала виблискувати очима. - Я знаю, що Рорк для тебе означає все, але ми з тобою все-таки подруги.

Тримаючи в обіймах ридуючу Мевіс, Єва подумала, що зараз із радістю задушила б Джесса власними руками.

- Ми з тобою справді подруги, і кому, як не тобі, знати, що я за такими правилами не граю. І не саджаю людину за ґрати тільки тому, що вона завдала мені особистої образи. Сядь, будь ласка.

- Не хочу я сидіти! - заволала Мевіс, і Єва зрозуміла, що голова її зараз розколеться.

- А я хочу. - Вона важко опустилася в крісло. Скільки інформації вона має право видати цивільній особі? І скільки хоче видати? Вона глянула на Мевіс і зітхнула. Нехай буде як буде.

- Джесс - основний підозрюваний у справі про чотири вбивства.

- Що?! Ти белени об'їлася? Та Джесс ніколи...

- Замовкни, - обірвала її Єва. - Поки що доказів немає, але я над цим працюю.

Звинувачується він і в дечому ще, причому справа серйозна. Якщо ти перестанеш вити і тихо сядеш, я розповім тобі те, що можу.

- Ти навіть не стала дивитися виставу... - Мевіс усе-таки сіла, але ридати не перестала.

- Мевіс, повір, мені дуже шкода. - Єва розгублено скуйовдила волосся: вона завжди губилася, побачивши людину, яка плакала. - Але я нічого не могла вдіяти. Розумієш, Джесс займається впливом на мозок.

- Що-що? - Почувши це, Мевіс навіть перестала плакати.

- Він розробив програму, яка посиляє сигнали мозку людини і тим самим впливає на її поведінку. Він використовував її на мені, на Рорку і на тобі.

- На мені? Ні! Далласе, та це просто якась історія про Франкенштейна! Джесс не божевільний вчений. Він музикант!

- Він інженер, музикознавець і негідник. Єва тяжко зітхнула і розповіла все, що вважала за необхідне. Поки вона говорила, у Мевіс висохли сльози, погляд став суворим. Губи її спочатку тремтіли, потім витягнулися в сувору ниточку.

- То, значить, він використовував мене, щоб дістатися до тебе і до Рорка? Я була просто посередником... Господи, яка ж я дурепа! Я так вірила йому...

- Припини, - веліла Єва, побачивши, що Мевіс знову готова заридати. - Я серйозно кажу. Я вимоталася, у мене ні секунди вільної, голова розколюється. Мені зараз ніколи тобі сльози витирати. Твої провини тут немає. Тебе використовували так само, як і мене. Він розраховував на те, що Рорк фінансуватиме його проєкт. Але це все вже в минулому, Мевіс. І я як і раніше поліцейський, а ти як і раніше співачка. Причому хороша. Джесс відчув це, тому й використав саме тебе. Він занадто цінує свій талант і не дозволив би собі зв'язатися з бездарністю. Йому потрібна була та, з якої можна зробити зірку. І ти йому підійшла.

Мевіс утерла долонею ніс.

- Справді?

Вона сказала це з такою надією в голосі, що Єва нарешті зрозуміла, якого удару завдала її горезвісній самооцінці.

- Справді. Ти була чудова, Мевіс. Без дурнів.

- Ну, добре. - Мевіс витерла очі. - Просто мене дуже образило те, що ти пішла з вистави. Але Леонардо сказав, що все це дурниці, ти б не пішла, якби могла. - Вона зітхнула.
- А потім зателефонував Джесс і все це мені виклав. Не треба мені було йому вірити...

- Та це не важливо. Усе ми владнаємо. Вибач, Мевіс, у мене зараз дуже мало часу. Мені треба працювати.

- Ти справді думаєш, що цих людей убив він?

- Те, що я думаю, не важливо. Мені потрібні докази.

Пролунав стукіт у двері, і на порозі з'явилася Пібоді.

- Вибачте, лейтенанте. Мені почекати в коридорі?

- Ні, я йду. - Піднявшись, Мевіс слабо посміхнулася Єві. - Вибач за потоп і за все інше.

- Усе це ми владнаємо. Я поговорю з тобою, щойно зможу. Не хвилюйся.

Мевіс кивнула, але в погляді її блиснув диявольський вогник. Якраз хвилюватися вона не збиралася.

- Щось сталося, лейтенанте? - запитала Пібоді, коли Мевіс вийшла.

- Боюся, Пібоді, все з рук геть погано. - Єва сіла і почала терти скроні, намагаючись втихомирити біль. - Міра вважає, що, судячи з психологічного портрета, наш хлопчик не вбивця. Крім того, я примудрилася образити її тим, що хочу звернутися до іншого консультанта. Надін Ферст ріє землю носом. На довершення всього я щойно розбила серце Мевіс і підірвала її віру в себе. Пібоді витримала паузу:

- Ну а решта?

- Решта - відмінно. - Єва не витримала і посміхнулася. - Господи, як же я хочу попрацювати з яким-небудь нормальним убивством!

- Минули ті благословенні часи, - почули вони голос Фіні, який входив до кабінету. - Здається, всі в зборі? Тоді - за роботу.

- Що новенького? - запитала його Єва.

- У студії підозрюваного виявлено ще кілька дисків. Але даних щодо наших жертв на них немає. Він працював дуже методично. - Фіні поїжився: Джесс вельми докладно описував результати своїх експериментів, зокрема й досліду, поставленого на Єві та Рорку.
- Вказував імена, час, суть навіювання. Я переглянув усе, але наші загиблі ніде не згадуються.

Єва раптом зрозуміла, що нічого іншого не очікувала.

- Я закодував усі дані, щоб їх могла переглянути тільки ти, - додав Фіні, почервонівши.

- Чому? - насупилася Єва.

- Він..., досить багато розмірковує про тебе. - Фіні подивився кудись поверх Євиної голови. - І розмірковує досить докладно.

Єва знизала плечима:

- Він ясно дав зрозуміти, що його цікавить мій мозок.

- Бачиш, його цікавили й інші частини твого тіла, - зітхнув Фіні. - Він вважав, що буде досить цікаво провести експеримент...

- Який?

- За впливом на твою сексуальну поведінку.

Єва фиркнула: аж надто офіційним тоном сказав це Фіні.

- Він зібрався за допомогою цієї іграшки затягнути мене у своє ліжко? Чудово. Можемо пред'явити йому звинувачення в сексуальних домаганнях.

- А про мене він що-небудь говорив? - запитала Пібоді.

- У вас хвороблива цікавість, сержанте, - відсмикнула її Єва.

- Та ні, просто цікаво, - зітхнула Пібоді, але наполягати не стала.

- Ми можемо домогтися досить великого терміну ув'язнення, але в основній справі поки що нічого немає, - вголос розмірковувала Єва. - І психологічний портрет, складений доктором Мірою, працює проти нас.

- Лейтенанте! - боязко сказала Пібоді. - А що, якщо вона має рацію? І він невинний?

- Я про це весь час думаю, - зізналася Єва. - І це лякає мене до смерті. Адже якщо докторка Міра справді має рацію, значить, у когось іншого є така сама іграшка. А в кого - ми й гадки не маємо.

- Так, мало не забув, - втрутився в розмову Фіні. - Поспішаю повідомити, що наш клієнт обзавівся адвокатом.

- Я так і припускала. І хто ж це?

- Леонора Баствік.

- Який же тісний світ!

- Вона жадає твоєї крові, Далласе. - Фіні дістав пакетик із горішками, пригостив Пібоді. - Вирішила зібрати прес-конференцію. Кажуть, вона погодилася працювати безкоштовно, тільки для того, щоб поквитатися з тобою. Плюс до того - заробити собі хорошу пресу.

- Нехай спробує! Ми маємо право затримати будь-яку прес-конференцію на двадцять чотири години. Але на той час у нас на руках має бути щось серйозне.

- Я дещо розкопала, - повідомила Пібоді. - Можливо, це нам щось дасть. Матіас справді протягом двох семестрів навчався в Массачусетському технологічному інституті. На жаль, Джесс на той час уже закінчив навчання, але на правах випускника міг знайомитися з роботами студентів. Крім того, він вів електронною поштою клас музикознавства. Під час останнього семестру Матіас цей курс вивчав.

Єва відчула прилив енергії.

- Чудово! Нарешті хоч одна ниточка. Можливо, ми шукали не там. Що, якщо Перлі теж був якось пов'язаний з іншими? Хоча б спільним інтересом до комп'ютерних ігор.

- Це ми вже перевіряли, - зауважила Пібоді.

- Так перевірте ще раз! І уважніше. Не всі комп'ютерні клуби себе рекламують. Якщо Матіас брав участь у розробці обладнання, він міг комусь проговоритися. Ці хакери часто працюють під псевдонімами. Фіні, можеш з'ясувати, який був у нього?

- Постараюся, - кивнув Фіні.

- Зв'яжися з Джеком Картером. Він жив із ним в одному номері в "Олімпусі". Можливо, він щось знає. Ви, Пібоді, зв'яжіться із сином Девана, а я візьму на себе Фіцг'ю. - Вона глянула на годинник. - Давайте діяти, не гаючи часу.

Отже, вони повернулася до самого початку. Єва відчувала, що зв'язок необхідно знайти, і допомогти їй може Рорк. Вона зателефонувала йому з машини.

- О, лейтенанте! Виспалася?

- Це було давно і недовго. Ти поки що не збираєшся додому?

- Ні. А чому ти питаєш?

- Я хочу зазирнути до тебе в офіс. Прямо зараз.

Можна?

- Ласкаво просимо.

- Я у справі, - суворо попередила вона і, поклавши слухавку, набрала новий номер. - Надін?

- Так, лейтенанте, - холодно відгукнулася Надін.

- Завтра о дев'ятій ранку у мене в кабінеті.

- Мені прихопити із собою адвоката?

- Прихопіть диктофон. Я дам вам відомості, які будуть оголошені на пресконференції у справі Джесса Барроу.

- Яка ще прес-конференція? - Надін одразу забула всі образи. - Про неї не було оголошено!

- Отже, оголосять пізніше. Якщо вас цікавить інтерв'ю зі слідчим, який веде справу, будьте о дев'ятій у відділку.

- А що ви хочете натомість?

- Мені потрібна інформація про сенатора Перлі. Будь-яка. Офіційні дані мене не цікавлять. Я хочу знати про його особисте життя, про хобі, про таємні зв'язки.

- Перлі був чистий, як шістнадцятирічна незаймана дівчина.

- Таємні зв'язки на те й таємні, що про них ніхто не підозрює.

- А чому ви вважаєте, що я можу роздобути інформацію про особисте життя державного службовця?

- Тому що ви - це ви, Надін. Перешліть відомості на мій домашній комп'ютер, а о дев'ятій годині приходьте. Ви випередите інших, принаймні, на дві години. Подумайте про свій рейтинг. - Я про нього ніколи не забуваю. Домовилися. Діставшись без проблем до будівлі контори Рорка, Єва стала з більшою теплотою думати про автосервіс при департаменті поліції: місце для паркування їй було заброньовано.

Ліфт безшумно підніс її на верхній поверх. Секретарка Рорка радісно привітала Єву і провела коридором до кабінету Рорка.

Але Рорк був не один. "

- Прошу вибачення. - Єва постаралася не показувати свого розчарування: Вільяма і Ріанну вона не розраховувала тут зустріти. - Я вам завадила?

- Зовсім ні. - Рорк підійшов до неї і поцілував у щоку. - Ми якраз закінчуємо.

- Ваш чоловік вичавлює зі своїх співробітників усі соки, - сказав Вільям, потискаючи Єві руку. - Боюся, якби ви не прийшли, нам із Ріанною довелося б залишитися без вечері.

- Вільям здатний думати або про електроніку, або про свій шлунок, - розсміялася Ріанна.

- Ще про тебе. Можливо, ви до нас приєднаєтеся? - запитав він Єву. - Ми хотіли зазирнути в тутешній французький ресторанчик.

- Поліцейські зазвичай обходяться без їжі. - Єва вирішила витримати тон жартівливої світської бесіди. - Але все одно, спасибі за запрошення.

- Вам треба харчуватися регулярно, особливо в такому стані. - Ріанна окинула Єву швидким професійним поглядом. - Болі є?

- Майже немає. Дякую за допомогу. Якщо після вечері у вас знайдеться хвилинка, я хотіла поговорити з вами в одній справі.

- Звісно. А можу я поцікавитися, з якого?

- Я хотіла просити вас дати консультацію. Якщо ви погодитеся, ми могли б зустрітись завтра зранку.

- Консультація щодо реальної людини? Із превеликим задоволенням.

- Ріанна втомилася від машин, - пояснив Вільям. - Вона вже кілька тижнів твердить про те, що хоче зайнятися приватною практикою.

- Віртуальна реальність, голограми, автотроніка... - Вона закотила свої чудові очі. - Я жадаю плоті й крові! Рорк влаштував нас на тридцять другому поверсі, у західному крилі. Думаю, за годину я Вільяма нагоую. Підходьте туди.

- Дякую.

- Так, Рорк! - згадала Ріанна вже біля дверей. - Ми з Вільямом чекаємо не дочекаємося, коли ти особисто випробуєш нашу нову апаратуру.

- І вони ще скаржаться, що я вичавлю зі співробітників усі соки! Сьогодні ввечері, пізніше.

- Чудово! До зустрічі, Єво.

- Ріанно! Я зараз помру з голоду, - Вільям потягнув її до дверей.

- Я не хотіла тобі заважати, - вибачилася Єва.

- Ти й не завадила. Я із задоволенням влаштую перепочинок перед тим, як закопатися в купу звітів. Усі дані щодо апаратури, яка тебе цікавить, готові. Я їх переглянув, але нічого цікавого поки що не знайшов.

- А за це окреме спасибі. - Тепер і вона могла дозволити собі невеликий перепочинок.

- Вільям швидше б із цим розібрався, - продовжив Рорк. - Але, оскільки вони з Рі самі брали участь у розробці, я вирішив, що до нього по допомогу звертатися не слід.

- І правильно. Афішувати цього не будемо.

- До речі, Ріанна стурбована твоїм станом. Я, треба сказати, теж.

- Вона мене здорово підлікувала. У неї чудово виходить.

- Так, вона багато чого вміє. - Він стурбовано подивився на Єву. - У тебе болить голова?

- Який сенс забороняти несанкціоноване сканування мозку, якщо ти, наприклад, і так мене наскрізь бачиш? - Вона взяла його за руку. - Шкода, що я тебе наскрізь не бачу. Це навіть прикро. Рорк усміхнувся і поцілував її в лоб.

- Я тебе люблю.

- Я прийшла сюди не за цим, - пробурмотіла Єва, коли він обійняв її.

- Лише хвилинку! Мені це необхідно. - Він крізь одяг намацав діамант у неї на грудях - той самий, який вона колись носила так неохоче, а тепер не знімала. - Усе. Мені достатньо. - Він відпустив її, але вона ще кілька миттєвостей стояла, притулившись до нього, а таке з нею траплялося рідко. - Що вас турбує, лейтенанте?

- Пібоді знайшла зв'язок між Барроу і Матіасом. Я хочу зрозуміти, чи можна з цього щось вичавити. Скажи, а важко отримати доступ до нелегального обміну інформацією, почавши, наприклад, зі студентів Массачусетського технологічного інституту?

- Обожаю важкі завдання!

Очі в Рорка загорілися. Він підійшов до столу, увімкнув комп'ютер, потім відкрив потаємну панель і увімкнув щось іще.

- Що це ти робиш? Ти відключив комп'ютерну службу безпеки?

- Не ставте запитань, на які не хочете почути відповідей, лейтенанте, - усміхнувся він. - Який період тебе цікавить?

Зітхнувши, Єва відкрила свій електронний записник і уточнила, коли саме Матіас навчався в МТІ.

- Мене цікавить саме Матіас. Я ще не знаю, під якими псевдонімами він працював. Фіні їх з'ясовує.

- Думаю, я зможу тобі допомогти. А ти поки що замов що-небудь поїсти.

- Що-небудь із французької кухні? - запитала вона уїдливо.

- Біфштекс. З кров'ю!

Рорк присунув до себе клавіатуру і почав працювати.

Єва їла стоячи, заглядаючи Рорку через плече. Коли йому це набридло, він, не обертаючись, простягнув руку і вщипнув її.

- Не заважай.

- Я тільки хотіла подивитися, - буркнула вона, але відійшла. - Ти на це вже півгодини витратив.

Рорк прекрасно знав, що з обладнанням, встановленим у Центральній дільниці, навіть Фіні знадобилося б повозитися вдвічі довше.

- Дорога моя Єво, - сказав він зітхнувши, - це тому й називається підпіллям, що тут один захисний шар на іншому. Я виявив два імені, якими користувався наш юний електронний геній. Напевно будуть ще. Але, щоб дістатися до них, потрібен час.

Він перемкнув комп'ютер на автопошук і взявся за вечерю.

Єва сіла так, щоб бачити екран, по якому бігли якісь цифри і дивні значки.

- Чорт забирай, та це просто підпільні клуби комп'ютерних ігор! І адже цим займаються дорослі люди...

- Більшість людей шукає собі розваг, Єво. Ігри, фантазії, маска аноніма, одягнувши яку, можна уявити себе іншою людиною.

"Ігри, - подумала вона. - Можливо, все це справді тільки ігри, а я просто погано вивчила правила й гравців?"

- По-моєму, добре бути тим, хто ти є.

- Деяким цього недостатньо. Подібні забави приваблюють людей самотніх і егоцентричних.

- І ще фанатиків.

- Природно. Електронні мережі, особливо підпільні, - це рай для фанатиків. - Він зосередився на біфштексі. - Ці мережі надають масу послуг, насамперед інформаційних. І це може бути цілком нешкідливою розвагою. Такі ігри цілком легальні, - нагадав він Єві, - але навіть вони не піддаються повному контролю. Бо здійснити його практично неможливо. До того ж це дуже дороге задоволення.

- Відділ електроніки намагається за ними стежити.

- Наскільки це можливо. Поглянь-но. - Рорк натиснув на кілька клавіш і перевів зображення на настінний екран. - Бачиш? Це "Камелот". Рольова гра для великої кількості учасників, кожен з яких хоче стати королем. А ось, - він показав на інший екран, - дуже недвозначна еротична гра. Сексуальні фантазії у віртуальній реальності для двох! - Помітивши, як Єва насупилася, він усміхнувся:

- Її випускає одна з моїх компаній. До речі, користується величезним попитом.

- Не сумніваюся. - Вона не стала питати, чи грав він у неї сам: часом інформація буває надлишковою. - Одного я не розумію. Можна абсолютно легально скористатися послугами платного партнера. І коштує дешевше, ніж така гра, і сексом займаєшся наяву. Навіщо потрібно це?

- Фантазії, люба моя! Хочеш - контролюєш ситуацію, хочеш - пускаєш її на самоплив. Програму можна запускати знову і знову, кількість варіантів практично нескінченна. Уся справа в настрої та бажанні. Від них і залежать наші фантазії.

- Навіть згубні, - сказала Єва задумливо. - Напевно, особливо спокусливо заволодіти чужою свідомістю. Коли партнер навіть не знає, в яку гру грає. Але щоб отримувати від цього задоволення, потрібно мати гіпертрофоване "его" і не мати жодної совісті. Уяви собі, Міра вважає, що Джесс для цієї ролі не підходить.

- А-а-а-а. То проблема в цьому?

- Тебе це, здається, не дивує?

- Він із тих, кого ми в Дубліні називали трендилами: багато базікання, а сили ніякої. Та він при вигляді крові непритомніє.

Єва доїла свій біфштекс і відставила тарілку.

- По-моєму, цей спосіб убивства можна назвати безкровним. І боягузливим. Якраз для трендилів.

- Трендили взагалі не вбивають, - усміхнувся Рорк. - Вони тільки базікають.

Єва відчула, що поступово починає з ним погоджуватися. А це означало тільки одне - з Джессом Барроу вона зайшла в глухий кут.

- Мені обов'язково потрібно знайти що-небудь ще. Скільки часу на це піде?

- Важко сказати. Ти поки що можеш зайнятися інформацією щодо встановлення для віртуальних ігор.

- Пізніше. Я зараз спущуся до Ріанни. Якщо вона ще не повернулася з вечері, просто напишу їй записку.

- Добре. - Він не став її відмовляти, бо прекрасно знав: Єві необхідно діяти. - Ти повернешся сюди чи зустрінемося вдома?

- Ще не знаю.

"Який він чудовий вигляд має тут, - подумала вона, - у кабінеті, за комп'ютером. Може, всі й хочуть бути королями, але Рорку досить того, що він Рорк".

Він глянув на неї.

- Що-небудь ще, лейтенанте?

- Ти саме такий, яким хочеш бути. І це чудово!

- Здебільшого - так. Але і ти теж така, якою хочеш бути.

- Здебільшого - так, - пробурмотіла вона. - Після того, як я поговорю з Ріанною, мені треба буде зв'язатися з Фіні та Пібоді. Дізнаюся, чи не знайшли вони чого-небудь. Дякую за вечерю. І за комп'ютерний час.

- Ти можеш мені відплатити. - Він встав і взяв її за руку. - Сьогодні ввечері я дуже-дуже хотів би зайнятися з тобою коханням.

- Тобі не потрібно про це просити. - Єва чомусь зніяковіла. - Ми ж із тобою одружені, і все таке.

- Припустимо, це прохання - частина фантазії. - Рорк злегка присунувся до неї, торкнувся губами її губ і прошепотів:

- Я хочу здивувати тебе сьогодні вночі, кохана моя. Я хочу тебе..., спокусити. - Він приклав руку до її грудей, відчув, як б'ється її серце. - Ось. Я вже почав.

У неї почали повільно підгинатися коліна.

- Дякую. Саме це мені й було потрібно, щоб зосередитися на роботі. Даю тобі дві години, - сказав він у проміжку між поцілунками. - А потім давай присвятимо трохи часу одне одному.

- Я постараюся. - Єва пішла до дверей, але на порозі озирнулася. - Дві години, - повторила вона. - А потім ти продовжиш те, що почав.

"Так, ми присвятимо трохи часу одне одному, - думала Єва, піднімаючись у ліфті на тридцять дев'ятий поверх, - тому, що Джесс зі своєю мерзенною іграшкою намагався в нас забрати".

І тут раптом усмішка сповзла з її обличчя. Невже проблема саме в цьому? Невже вона так зациклилася на особистій помсті, що забула про щось більше? Або меншому...

"Якщо Міра права, значить, я чогось не бачу, - думала вона. - Треба зосередитися, поглянути на все під новим кутом".

Це злочин із застосуванням технічних засобів, думала вона. Але навіть у такому злочині має бути якийсь людський елемент: пристрасть, жадібність, ненависть, ревності, влада. Яку комбінацію ми маємо тут? У Джессі були жадібність і прагнення до влади. Але чи пішов би він через це на вбивство?

Вона зосереджено згадувала, як він прореагував на фотографії з моргу. Чи стала б людина, за чийм бажанням усе це сталося, так засмучуватися, дивлячись на результати? Цілком імовірно. Але це мало підходить під образ того, хто міг натиснути на кнопку.

"Джесс насолоджується результатами своєї роботи, - розмірковувала вона. - Веде докладні записи. Може, у нього є ще один щоденник, який під час обшуку не знайшли? Доведеться самій зазірнути в студію".

Занурена у свої думки, Єва вийшла на тридцять дев'ятому поверсі, підійшла до скляних дверей лабораторії. Тут було тихо, тільки світилися вогники камер стеження. Якщо хтось і працював у лабораторії, то їх видно не було.

Вона назвала охоронцеві своє ім'я, запитала, де знаходиться кабінет Ріанни, і пішла коридором зі скляними стінами, з якого відкривався розкішний вид на місто. Звучала якась бадьора музика, і Єва похмуро подумала про те, що якомусь теоретику спало на думку стимулювати працівників лабораторії за допомогою музики. Ось ще один приклад контролю над поведінкою.

Проходячи повз кабінет, на якому висіла табличка з ім'ям Вільяма, Єва вирішила, що з цим фахівцем з ігор корисно було б поговорити. Може, у нього є якісь цікаві гіпотези? Вона постукала в його двері, але ніхто не відгукнувся. Єва глянула на годинник. Скільки ж часу вони витрачають на вечерю? Адже всього-то треба взяти їжу, прожувати і проковтнути. Помітивши на дверях записуючий пристрій, вона натиснула кнопку і вимовила:

- Це Даллас. Послухайте, Вільяме, якщо у вас знайдеться кілька вільних хвилин після вечері, можливо, ви зі мною зустрінетеся? Я зараз іду в кабінет Ріанни. Якщо її немає, залишу повідомлення і повернуся в офіс Порка.

Вона знайшла кабінет Ріанни, постукала. Відповіді не було, але секунд через п'ять двері несподівано відчинилися. "Якби Ріанна не хотіла мене пускати, вона б замкнула двері", - вирішила Єва, увійшла і почала оглядатися.

Кабінет дуже був схожий на його господиню. Усе блищить і виблискує, меблі дуже сексуальних червонуватих тонів, на білих стінах лазерні картини.

Письмовий стіл стояв біля самого вікна, сидячи за ним, теж можна було милуватися на панораму міста. Частину кабінету займав величезний диван із такими ж глибокими кріслами. Поруч - столик, інкрустований блискучими камінчиками, на які падало світло від торшера під червоним абажуром.

Єва машинально взяла віртуальні окуляри, що лежали на столику, але одразу ж поклала їх назад: побачивши цей прилад, їй тепер ставало не по собі.

В іншому кутку стояв комп'ютер. "У цьому відсіку немає нічого дамського, - зазначила Єва. - Строгий діловий стиль". Працюючий комп'ютер тихо гудів, на моніторі миготіли якісь значки. Вони здалися їй схожими на ті, які вона щойно бачила в кабінеті Рорка. А втім, ця комп'ютерна нісенітниця завжди здавалася їй однаковою.

Єва підійшла до столу, але на ньому не було нічого цікавого. Срібна ручка-сувенір, масивні золоті сережки, фотографія усміхненого Вільяма на бермудському пляжі. Аркуш із роздруківкою - все ті ж незрозумілі значки.

Єва присіла на край столу і, діставши стільниковий телефон, зв'язалася з Пібоді.

- Є що-небудь?

- Син Деван готовий нам допомогти. Він знає, що мати обожнювала комп'ютерні ігри, особливо рольові. Він сам цим не захоплюється, але каже, що знає одну з її постійних партнерок. Він за нею якийсь час доглядав. Ім'я її він повідомив. Вона живе тут, у Нью-Йорку. Відомості щодо неї я підготувала. Переслати вам?

- Думаю, ви можете поговорити з нею самі. Домовтеся про зустріч, у відділок викликайте, тільки якщо вона стане відмовлятися.

- Добре, мем, - відповіла Пібоді. - Займуся цим негайно.

Єва хотіла поговорити і з Фіні, але в цей момент відчинилися двері, до кабінету влетіла Ріанна і, побачивши Єву, завмерла.

- Єва? Я не думала, що ви вже тут.

- На жаль, часу у мене завжди небагато, а двері виявилися незамкненими. Напевно, мені не слід було цього робити?

- Ні-ні, - замахала руками Ріанна. - Це я така незібрана. Вибачте, що затрималася. Вільям усю вечерю розповідав мені про проблеми з якимось електронним вузлом. Я залишила його розмірковувати над цим і далі, за десертом. - Вона кинула погляд на працюючий комп'ютер, зробила рух, щоб вимкнути його, але передумала. - Тут робота ніколи не закінчується. Як, я вважаю, і в поліції. Я не встигла випити бренді після вечері. Приєднаєтеся до мене?

- Ні, дякую. Я на службі.

- Тоді кави. - Ріанна підійшла до стійки, налила бренді та кави. - У мене сьогодні голова обертом іде. Рорку знадобилися дані про новий апарат для віртуальних ігор, причому всі - від задуму до втілення.

- То це ваш прилад? Як же я не здогадалася...

- Головним чином Вільяма. Але і я брала деяку участь. - Вона простягнула Єві каву. - Отже, що я можу для вас зробити?

- Я сподіваюся, що ви погодитеся дати нам консультацію. Затриманий зараз перебуває під вартою, він узяв собі адвоката, але, думаю, з його боку перешкод не буде. Мені потрібен його психологічний портрет, складений з урахуванням ваших теорій.

- Ви маєте на увазі генетичну зумовленість? - Ріанна потерла руки. - Цікаво. У чому його звинувачують?

- Я не можу обговорювати це доти, доки не заручуся вашою згодою і не отримаю дозвіл майора Вітні. Тоді я зможу призначити тестування на цьому ранку.

- Сьома ранку?! Ого! Бачте, я типова сова. Якщо ви хочете, щоб я була в такий ранок у робочому стані, вам треба мене чимось підманити, - посміхнулася Ріанна. - Насмілюся припустити, що доктор Міра вже проводила тестування. Очевидно, висновки, яких вона дійшла, вас не влаштовують?

- Ми досить часто проводимо повторне тестування в іншого консультанта. - Єва зрозуміла, що почала захищатися. А захищалася вона тоді, коли відчувала за собою провину.

- Але звіти доктора Міри зазвичай бездоганні, і їх рідко ставлять під сумнів. Мабуть, вам дуже потрібно домогтися його обвинувачення.

- Мені дуже потрібно домогтися правди. - Єва насупилася і встала. - І для цього я хотіла б почути кілька думок. Мені здавалося, що вас цікавлять такі речі, але якщо...

- Дуже цікавлять. Тільки я люблю заздалегідь знати, з чим доведеться працювати. Крім того, мені потрібні результати сканування мозку затриманого.

- Вони у мене є.

- Так? - Ріанна блиснула своїми котячими очима. - Ще мені знадобляться відомості про його батьків. Вони відомі?

- Ці відомості ми зібрали перед консультацією у доктора Міри. Вони будуть надані і вам. Ріанна відхлебнула брендів.

- Напевно, це справа про вбивство? Адже ви, наскільки я знаю, займаєтеся саме такими справами. Вивчаєте способи позбавлення життя?

- Можна і так сказати.

- А ви як це назвете?

- Вивченням тих, хто позбавляє життя.

- Мабуть. Але для цього вам доводиться вивчати і тих, хто помер, а отже, і саму смерть. Як і з якої причини це сталося, що відбувалося між убивцею та його жертвою. Дуже захопливо! Що, цікаво, має відчувати людина, яка займається смертю день за днем, рік за роком. Це вас мучить, Єво, чи, навпаки, загартовує?

- Злить, - коротко відповіла вона. - І часу на філософствування в мене не залишається.

- Вибачте, погана звичка, - зітхнула Ріанна. - Вільям каже, що я вічно все аналізую і тим самим убиваю живе почуття. - Вона посміхнулася. - Але це, здається, злочином не вважається. Я готова вам допомогти, телефонуйте своєму майору, - сказала вона. - І, якщо дозвіл буде дано, обговоримо деталі.

- Дякую. - Щоб не бентежити Єву, Ріанна вийшла в сусідню кімнату, а Єва із завмиранням серця набрала номер Вітні.

Але як переконати його у своїй правоті? Адже в неї немає жодних нових даних.

- Далласе, чорт забирай, ви що, вирішили переграти доктора Міру?

- Мені потрібно дізнатися іншу точку зору, майоре. Це допускається. Якщо мені не вдасться переконати прокурора звинуватити Джесса в примусі до самогубства, я

триматимуся за решту правопорушень, але мені потрібне підтвердження його наміру заподіювати зло.

Єва розуміла, що нав'язує Вітні свою гру, і, затамувавши подих, чекала його рішення.

"Дайте мені шанс! - думала вона. - Він має заплатити за все".

- Гарзд, я даю згоду, лейтенанте, - сказав Вітні після тривалої паузи. - Сподіваюся, у цьому випадку перевитрата бюджету буде виправдана. Ми обидва прекрасно знаємо, як усі довіряють звітам доктора Міри.

- Розумію і ціную. Звіт доктора Отт, принаймні, змусить адвоката Барроу неабияк попідніти. Зараз я працюю над виявленням можливих зв'язків між підозрюваним і жертвами. Результати будуть готові до дев'ятої ранку.

- Якщо ні, шкуру спушу! Інакше її спустять з мене. Усе, Далласе. Дійте.

Єва тихо видихнула. Вона відіграла собі ще трохи часу, ось що важливо. Тепер вона може дечим зайнятися. Якщо ні Фіні, ні Рорк до завтрашнього ранку нічого не знайдуть, значить, цього не може знайти ніхто. Джесс поплатиться за свої злочини, але вбивство залишиться нерозкритим.

Єва на мить прикрила очі. Ось чим вона займається все своє свідоме життя. Вона мстить за загиблих.

Єва знову розплющила очі, і погляд її впав на монітор. Тепер на ньому були не якісь загадкові значки, а зв'язний текст:

"Дрю Матіас під ім'ям Автофайл. Дрю Матіас під ім'ям Бангер. Дрю Матіас під ім'ям Холодик".

У Єви сказано забилося серце, в якусь частку секунди всі розрізнені відомості з'єдналися в струнку систему. Ріанна Отт запевняла, що нічого не знає про юнака з "Олімпуса", і тим часом у неї в комп'ютері відомості про нього, які з такими труднощами відшукав Фіні. Ріанна Отт вивчала способи впливу на людський мозок і займалася розробкою комп'ютерних ігор. Так, значить...

Єва обернулася. Ріанна стояла на порозі й уважно дивилася на монітор.

- У вас щойно почастішало серцебиття, Єво, і адреналін підскочив. - Вона задумливо нахилила голову. - Мила ви моя! Але ж справа серйозна...

Ріанна підняла руку. У ній блиснув паралізуючий пристрій - з тих, якими озброєні всі нью-йоркські поліцейські.

Кількома поверхами вище Рорк сидів біля комп'ютера і переглядав відомості щодо Матіаса. "Здається, ми вийшли на щось цікаве", - подумав він. Переключивши комп'ютер на автоматику, він почав переглядати дані щодо віртуального пристрою, виготовленого в його лабораторії. Чи не дивно, що деякі деталі чарівного синтезатора Джесса Барроу як дві краплі води схожі на деталі його нового апарата?

Загудів внутрішній телефон.

- Я просив мене не турбувати.

- Прошу вибачення, сер. Тут Мевіс Фрістоун. Вона стверджує, що ви її приймете.

Рорк зітхнув і вимкнув другий комп'ютер.

- Впустіть її, Каро, і можете йти додому. Ви мені сьогодні не знадобитеся.

- Дякую. Зараз я її приведу.

Рорк задумливо взяв у руки віртуальні окуляри, які залишила йому Ріанна. Покращена модель, нова серія. Із сублімінальними ефектами. Невже десь стався витік інформації?

Він вирішив перевірити, які зміни вніс Вільям у другу серію, вже запущену у виробництво, і вставив диск у комп'ютер. Поки він розмовлятиме з Мевіс, комп'ютер проаналізує інформацію.

Двері відчинилися, і в кабінет увірвалася Мевіс.

- Це я, я в усьому винна! Просто не знаю, що робити.

Рорк вийшов з-за столу, взяв Мевіс за руку і глянув на розгублену секретарку.

- Ідіть додому. Я сам розберуся. Так, будь ласка, збережіть в охоронній системі допуск для моєї дружини. Мевіс, сядь. Відпочинь. - Він підвів її до крісла і погладив по голові. - Не треба плакати. То в чому ти винна?

- Я про Джесса. Він мене використав, щоб дістатися до тебе. Даллас сказала, що моєї провини в цьому немає, насправді... - Вона судорожно зітхнула. - У мене є ось це. - Вона простягнула Рорку відеокасету.

- Що це?

- Демонстраційний запис мого виступу. І чому я його відразу не прослухала?!
Можливо, це послужить доказом. Візьми собі.

- Добре. - Він забрав у неї касету. - А чому ти не віддала її Єві?

- Я хотіла... Я думала, вона тут. Напевно, Джесс дав мені її помилково. Я навіть Леонардо нічого не сказала. Яка я жахлива дурепа!

Рорк підійшов до вбудованого в стіну бару і змішав у келиху заспокійливий коктейль.

- На, випий. Що це можуть бути за докази?

- Не знаю. Ти мене зневажаєш?

- Радість моя, я тебе обожнюю. Випий усе.

- Правда? - Мевіс слухняно випила коктейль. - Ти мені дуже подобаєшся, Рорк, і не тому, що ти можеш допомогти фінансувати проєкт. Просто добре, що ти є.

- Дякую.

- А ще я вдячна тобі за те, що ти вмієш зробити Єву щасливою. Вона сама це погано розуміє, бо до тебе просто не знала, що таке щастя. Розумієш?

- Перестань, Мевіс, бо я зараз зарідаю... А тепер зроби три глибокі вдихи.

- Добре. - Вона зробила три вдихи, не зводячи при цьому очей з Рорка. - У тебе це чудово виходить. Умієш заспокоювати людей. Готова посперечатися, що Даллас не дозволяє тобі допомагати їй.

- Зазвичай ні. Але часом вона просто не здогадується, що я цим займаюся. - Він усміхнувся. - Адже ми з тобою непогано її вивчили, так, Мевіс?

- Ми її любимо. Ой, мені так соромно. - Вона знову заплакала, але вже без істерики. - Я все зрозуміла, коли стала переглядати цю касету. Не все, але дещо. Очевидно, цю копію Джесс зробив для себе. Там наприкінці запису йде його текст. Він виклав свої міркування з приводу... - Вона запнулася на мить. - Я хочу, щоб він був за це покараний. Переглянь з того місця, яке я позначила.

Рорк нічого не сказав і вставив диск у відеоплеєр. Екран залився світлом, зазвучала музика, потім вона стала тихішою, і почувся голос Джесса:

- Я не знаю, якими будуть результати. Коли-небудь я навчуся їх фіксувати. Зараз же можу тільки робити припущення. Звернення до пам'яті. Повернення до спогадів про психологічну травму... У свідомості Даллас явно є якісь темні місця. Що їй снитиметься після того, як вона прослухає диск? І скільки часу знадобиться на те, щоб я переконав її в необхідності ділитися своїми враженнями зі мною? Які таємниці вона приховує? Так хочеться це дізнатися! Тепер я чекаю слушної нагоди дістатися до темних сторін особистості Рорка. А вони в нього теж є, причому так близько до поверхні, що, здається, ще трохи, і ти їх побачиш. Я весь час думаю про цих двох, про те, як вони стримують себе... Це ідеальні випробовувані! Яке щастя, що Мевіс мене звела з ними. Через півроку я вивчу їх досконально, навчуся передбачати їхні реакції і зможу змусити їх робити те, що потрібно мені. І тоді - слава, багатство, влада! Я стану королем світу віртуальних насолод!

Рорк прослухав усе мовчки і не став виймати касету, побоюючись, що нерви не витримають і він її просто розтопче.

- Я вже покарав його, - вимовив він нарешті. - Але недостатньо. - Він повернувся до Мевіс. Вона встала і мовчки дивилася на нього. - Пам'ятай одне; ти ні в чому не винна.

- Можливо. Мені ще треба подумати. Я знаю тільки, що без мене він би до вас не дістався. Як ти думаєш, це допоможе засадити його за ґрати?

- Безсумнівно. І надовго. Можеш на мене покластися.

- Дякую. Ну все, я піду. Вибач за занепокоєння.

- Я завжди радий тебе бачити.

- Якби не Даллас, ти б, побачивши мене, мчав геть щодуху, - усміхнулася вона.

Рорк підійшов до неї і несподівано поцілував просто в губи.

- І це було б моєю помилкою. Я викличу для тебе машину.

- Зовсім необов'язково...

- Машина чекатиме біля центрального входу.

- Один із твоїх розкішних лімузинів?

- Так точно.

Він провів її до дверей і задумався. Ця касета - ще один доказ провини Джесса. Але з убивствами, як і раніше, ніякого зв'язку немає.

Рорк повернувся до столу, перевів зображення з обох комп'ютерів на екрани. А потім сів у крісло, взяв віртуальні окуляри і почав їх розглядати.

Зв'язатися з Центральною дільницею Єва не встигала, але вона запхала руку в кишеню і натиснула кнопку екстреного виклику, безперервно дивлячись на паралізуючий пристрій. Їй не було видно, на яку позицію він налаштований. Але, в будь-якому разі, один необережний рух - і вона буде частково паралізована або мертва.

- Цивільним особам заборонено користуватися цією зброєю, - сказала вона холодно.

- Думаю, за цих обставин це несуттєво. Вийміть свою зброю, Єво, і покладіть її на стіл. Я б не хотіла завдавати вам болю, - додала вона, побачивши, що Єва не ворухнулася. - Але мені доведеться діяти за необхідності.

Дивлячись прямо в очі Ріанни, Єва потягнулася до зап'ячної кобури.

- Тільки не здумайте його використовувати, - попередила та. - Апарат увімкнений на мінімум, але й цього достатньо, щоб ви кілька днів були паралізовані. Плюс мозкова травма і часткова втрата пам'яті.

Єва дуже добре знала, що може зробити ця зброя, тож обережно вийняла свою і поклала на край столу.

- Вам доведеться перемкнути свій апарат на максимум і вбити мене, Ріанна. Але вбивати ви мене будете не заочно, як інших. Але ж це набагато важче.

- Я хочу спробувати взагалі цього уникнути. Короткий, безболісний, навіть приємний сеанс віртуальної гри - і ми внесемо необхідні зміни у вашу пам'ять і наведемо вас на потрібну мету. Ви ж налаштовані на Джесса, Єво. Нехай усе так і залишається.

- Чому ви вбили цих чотирьох, Ріанно?

- Вони самі себе вбили. Ви ж були на даху, коли Серіз Деван з нього стрибала. Треба вірити тому, що бачив на власні очі. У всякому разі, більшість людей так і робить. - Вона зітхнула. - Але ви, схоже, до цієї більшості не належите.

- Чому ви їх убили?

- Я просто підштовхнула їх до того, щоб вони наклали на себе руки в певному місці й у певний час. Чому? - знизала плечима Ріанна. - Тому що я могла це зробити.

Вона чарівно посміхнулася, а потім дзвінко розсміялася.

"Як скоро Рорк мене схопить?" - думала Єва. Утім, Пібоді та Фінн мають відреагувати на її сигнал швидше. Тож треба постаратися виграти час. І в неї було відчуття, що їй вдасться це зробити: Ріанна була з тих, чиє непомірне самолюбство вимагало постійного захоплення оточуючих.

- Ви працювали з Джессом?

- Він жалюгідний любитель, - презирливо усміхнулася Ріанна. - Всього-на-всього піаніст. У нього є певні інженерні здібності, але не вистачає ні уяви, ні твердості характеру. Жінки взагалі сміливіші й порочніші за чоловіків. Ви з цим не згодні?

- Ні. Думаю, сміливість і порок не мають статі.

- Ну що ж, - Ріанна стиснула губи. - Я залишаюся при своїй думці. А з Джессом я трохи спілкувалася кілька років тому. Ми обмінювалися ідеями, обговорювали різні теорії. Дуже зручна річ - підпільна електронна мережа. Мене забавляло те, що він уявив себе Господом Богом, я не соромилася лестити йому, і він поділився зі мною дешицею зі своїх знахідок. Але я вже тоді була далеко попереду. Чесно кажучи, я й не підозрювала, що він так просунеться. Наскільки я розумію, це зміна настрою і деякі навіювання, так?

- Ви пішли далі?

- О, набагато далі! Може, присядете, Єво? Так нам обом буде зручніше.

- Мені і стоячи зручно.

- Як завгодно. Але, будьте ласкаві, зробіть кілька кроків назад. Не хотілося б, щоб ви спробували скористатися зброєю. Тоді мені доведеться пустити в хід свою, а було б шалено шкода втрачати такого гарного слухача.

Єва відступила назад. Вона раптом знову подумала про Рорка. Адже якщо він вирушить шукати її, то з'явиться сюди беззбройним. Ні, вже нехай краще сидить у себе в кабінеті: так він, принаймні, в безпеці.

- Ви ж лікар, - нагадала Ріанні Єва. - Психіатр. Ви багато років присвятили тому, щоб допомагати людям. Навіщо вбивати, Ріанно? Вас же вчили рятувати.

- Можливо, така моя генетична схильність, - усміхнулася вона. - Ах так, вам же не подобається ця теорія. Ви готові були на неї спертися тільки для того, щоб досягти бажаного результату у вашій справі. Утім, вона й не може вам подобатися: ви ж не знаєте,

хто ви і звідки. - Вона помітила, як блиснули Євині очі, і задоволено кивнула. - Я вивчила всі відомості про Єву Даллас, щойно дізналася, що Рорк підтримує з вами стосунки. Я дуже прив'язана до Рорка і навіть у свій час подумувала, чи не спробувати перетворити наш короткий зв'язок на щось постійне.

- Він вас кинув? Образа влучила в ціль.

- Такий суто жіночий прийомчик не робить вам честі, Єво. Ні, не кинув. Ми просто розійшлися в різні боки. Але в мене був намір згодом знову з ним зблизитися. Тому, дізнавшись, що він став виявляти такий підвищений інтерес до жінки-поліцейського, я була заінтригована. Це зовсім не в його стилі. Але ви..., ви виявилися цікавою особою. Особливо ви мене зацікавили після того, як я збрала про вас відомості.

Вона сіла на ручку крісла. Паралізуючий пристрій був, як і раніше, націлений на Єву.

- Бідна змучена дитина, знайдена на вулиці в Далласі. І нічого не пам'ятає: ні того, як там опинилася, ні того, хто її бив, гвалтував, терзав. Чистий аркуш! Мені здалося це цікавим. Ні минулого, ні батьків, нічого. Я із задоволенням займаюся вивченням вашої свідомості.

- Ви до нього не доберетеся!

- Доберуся обов'язково. Ви самі мене про це попросите після кількох сеансів тієї гри, яку я для вас підбрала. Мені навіть шкода, що ви забудете все, що ми з вами зараз обговорюємо. У вас такий гострий розум, така дивовижна енергія... Але зате у нас буде можливість попрацювати разом. Я дуже люблю Вільяма, але він такий..., короткозорий.

- Він у цьому замішаний?

- Жодним чином. Перший дослід я поставила саме на Вільямі. Дослід виявився вдалим, і мені стало набагато простіше з ним: він підкорявся будь-якій моїй вимозі. Вільям краще за мене ладнає з електронікою. Він допомагав мені поліпшити програму, яку я надіслала сенатору Перлі.

- Навіщо?

- Це був ще один досвід. А крім того... Перлі занадто завзято виступав проти впливу на підсвідомість. Електронні ігри обожнював, що, я думаю, ви вже встигли з'ясувати, але весь час наполягав на обмеженнях. Він виступав проти порнографії, вимагав заборонити еротичні ігри для двох, обурювався рекламою, що використовує вплив на підсвідомість, і все таке інше. Коротше кажучи, я призначила його жертвним тільцем.

- Як ви роздобули дані щодо його мозку?

- Вільям постарався. Адже він дуже розумний. На це в нього пішло кілька тижнів, але він зумів проникнути в засекречені мережі. Так само, як йому вдалося залізти в комп'ютери департаменту поліції.

- І звідти ви отримали дані про мій мозок?

- Звісно. Ну а потім заслав туди вірус. Щоб відділ електроніки знав, чим себе зайняти. Утім, це був тільки жарт. У Вільяма таке добре серце, він би страшенно засмутився, дізнавшись, що брав участь у примусі людей до самогубства.

- Але, тим не менш, ви його використали, зробили причетним до цього. Вас це не турбує?

- Ні. Вільям зробив усе, що від нього вимагали, але на його місці міг бути хтось інший.

- Він же любить вас, невже ви цього не бачите?

- Та годі вам! - розсміялася Ріанна. - Він щеня. Усі чоловіки такі, коли перед ними гарненька жінка. Вони сідають на задні лапки і кидають на тебе благальні погляди. Це кумедно, іноді втомлює, але часом корисно. - Вона з цікавістю подивилася на Єву. - Тільки не кажіть мені, що з Рорком ви не відчуваєте своєї жіночої переваги.

- Ми ніколи не використовуємо одне одного.

- Отже, ви просто не розумієте свою перевагу. - Ріанна насупилася і поспішила змінити тему. - Вельмишановна докторка Міра, вочевидь, визнала б мене соціопатом із тенденцією до насильства і тягою до влади. Патологічною брехухою з нездоровим, навіть небезпечним інтересом до смерті.

Єва витримала паузу.

- А ви б погодилися з цим діагнозом, докторе Отт?

- Звичайно. І я із задоволенням пояснила б їй, чому я така. Моя мати наклала на себе руки, коли мені було шість років. Батько не зміг цього пережити. Він віддав мене дідусеві з бабусею і вирушив кудись заліковувати рани. Думаю, це йому так і не вдалося. Але я прекрасно пам'ятаю обличчя моєї матері після того, як вона прийняла смертельну дозу снодійного. Вона здавалася такою красивою і щасливою. То чому ж смерть не може бути захопливою пригодою?

- Спробуйте самі, - запропонувала Єва, - і ви все зрозумієте.

- Коли-небудь. Але тільки після того, як я завершу свої дослідження.

- То, виходить, ми всі для вас - лабораторні щури? Жаби під мікроскопом.

- Якоюсь мірою - так. Єдиний, кого мені, мабуть, шкода, - це Дрю Матіас. Він був юний і талановитий... Я іноді консультувалася з ним, коли ми з Вільямом працювали в "Олімпусі". Дрю в мене закохався, і ми непогано проводили час. Я була задоволена, а Вільям дуже терпимий до розваг на стороні.

- Матіас занадто багато знав, тому ви послали йому програму і веліли повіситися? - здогадалася Єва.

- Приблизно так. У цьому не було б потреби, але він не хотів, щоб наші стосунки припинилися. Тому Дрю мусив померти - інакше він колись поглянув би на все тверезо і зрозумів би надто багато.

- А чому ви змушували своїх жертв оголюватися? Хотіли їх принизити?

- Ні! - Ця думка Ріанну шокувала. - Зовсім ні. У цьому є своя символіка. Голими ми приходимо в цей світ, голими і йдемо. Ми завершуємо коло. Дрю помер щасливим. Як і всі інші. Ні страждань, ні болю. Тільки радість. Я не чудовисько, Єво, я вчений.

- Ні, ви чудовисько, Ріанна. Сучасне суспільство саджає таких, як ви, до в'язниці. У в'язниці ви не будете щасливі.

- Цього не станеться. За все заплатить Джесс. Після мого завтрашнього звіту ви зробите все, щоб посадити його. Думаю, вам вдасться переконати всіх інших у тому, що він примушував людей до самогубства, оскільки самі ви будете в цьому абсолютно впевнені. Ну а коли я буду ставити наступні досліди, то постараюся, щоб це відбувалося далеко від вас. Вас це більше турбувати не буде.

- Але одну людину ви вибрали поблизу від мене. - Єва відчула, що нудота підступила до горла. - Навіщо вам це знадобилося? Щоб привернути мою увагу?

- Почасти тому. Мені хотілося подивитися, як ви працюєте, перевірити, чи справді ви такий чудовий поліцейський. А крім того, я вирішила зробити вам маленьку послугу: я знала, що ви терпіти не могли Фіцх'ю. Та й багато хто вважав його зарозумілим віслюком, людиною неприємною у спілкуванні. І знаєте, він обожнював жорстокі ігри, тому я вибрала для нього криваву смерть. Особисто я з ним ніколи не зустрічалася, але іноді натикалася на нього в комп'ютерній мережі.

- У нього була сім'я, - вимовила Єва через силу. - У Перлі, Матіаса і Серіз Деван теж.

- Та годі вам! Життя триває, - махнула рукою Ріанна. - Усе влаштується. Така людська природа. А що стосується Серіз, то в ній материнства було не більше, ніж у дворовій кішці. Вона була така самовпевнена. Це мене просто дратувало! Можете вважати, що я обрала її наступною жертвою з почуття особистої неприязні. Забавно було дивитися, як вона вмирала. Яка посмішка! Вони всі посміхалися. Це був мій маленький жарт і мій їм прощальний подарунок. Адже смерть - це так захопливо, так прекрасно, так радісно! Помри - і ти відчуєш справжню насолоду. Вони всі вмирали з насолодою.

- Вони помирали із застиглими на обличчях посмішками і опіком у мозку.

- Про який опік ви говорите? - насупилася Ріанна.

Коли ж нарешті прийде допомога? Скільки їй ще треба протриматися?

- Ви не знали про це? У ваших досліджах був один маленький недолік, Ріанно. У лобовій частці мозку залишається невеликий опік, який видно при скануванні як затемнення. Якби не це, навряд чи мені вдалося б що-небудь розкопати.

- Дурниці! - Ріанна знову махнула рукою, але видно було, що вона задумалася. - Це могло бути викликано інтенсивністю сублімінального впливу. Адже він має бути дуже точно спрямованим, щоб подолати інстинктивний опір - той самий інстинкт виживання. Треба буде над цим попрацювати, налагодити. - У погляді її читалося незадоволення. - Ну, нічого. Вільям із цим упорається. Я не люблю недоліків.

- А тим часом у вашому дослідженні їх предостатньо. Щоб продовжувати роботу, вам треба постійно тримати під контролем Вільяма. Цікаво, скільки разів ви випробовували на ньому свій пристрій, Ріанно? А що, якщо при повторному впливі цей опік збільшується? Адже невідомо, якої шкоди це може завдати.

- Це все можна виправити. - Вона неухважно барабанила пальцями по коліну. - Я зроблю йому сканування мозку. Якщо опік у Вільяма є, я його вилікую.

- У нього напевно є опік. - Єва підійшла трохи ближче. - Він був у всіх. А що, якщо вам не вдасться вилікувати Вільяма? Мабуть, тоді його теж доведеться вбити. Ви не можете ризикувати: раптом цей опік викличе непередбачувану поведінку?

- Ні. Ні. Я займуся цим негайно. Сьогодні ж увечері.

- Можливо, вже пізно.

- Усе можна вилікувати! Я так далеко зайшла, що не можу змиритися з невдачею.

- Боюся, що доведеться. Не думаю, що вам буде легко контролювати мене.

- У мене вже є дані вашого мозку, - нагадала їй Ріанна. - І програма для вас готова. Тож усе якраз буде дуже легко.

- Я вас ще здивую, - пообіцяла Єва. - А Рорк? Адже він рано чи пізно все дізнається, а без нього ви не можете створювати своє обладнання і програми. Ви і його збираєтеся контролювати?

- Я б це зробила з превеликим задоволенням. Навіть почала складати програму: невеличка прогулянка, так би мовити, закутками пам'яті. Рорк такий винахідливий коханець. У нас не було часу зіставити враження, але, думаю, ви зі мною погодитеся.

Єва готова була вибухнути, але стрималася.

- Хочете отримати від своєї іграшки сексуальне задоволення, докторе Отт?
Поведінка, негідна вченого.

- Зате як це кумедно! Я не такий майстер, як Вільям, але хорошу гру можу оцінити. Ігри часом можуть розважити і допомагають розслабитися. Власне, з цього все і почалося. Ми з Вільямом вирішили, що, вивчаючи безпосередньо реакції гравців, зможемо розробити нові опції для нашого віртуального пристрою. Але ніхто й не підозрював, що саме я створюю. Ну а що стосується Рорка... Мені довелося переглянути своє рішення. На жаль, він занадто заглибився у вивчення нашого пристрою. Це стає небезпечним, і тут уже не до розваг... А, втім, Рорк зовсім не такий уже й необхідний. - Вона посміхнулася куточком рота.

- Як ви вважаєте, хто володітиме всіма його статками, якщо з ним щось станеться?

Ріанна весело розсміялася, а Єва мовчки дивилася на неї.

- Ну, звісно ж, ви, любя! Усе це буде вашим, усе буде під контролем у вас, а отже, і в мене. Не хвилюйтеся, я не змушу вас вдовувати довго. Ми вам кого-небудь знайдемо. Я сама виберу вам нового чоловіка.

У Єви від жаху кров застигла в жилах, стиснулося в грудку серце.

- Ви зробили програму для нього?

- Закінчила сьогодні вдень. Цікаво, він її вже випробував? Рорк така уважна людина, він цікавиться всією виробленою його компаніями продукцією.

Єва зробила невеликий рух у бік столу, на якому лежав її револьвер, і це не вислизнуло від уваги Ріанни.

- Не робіть цього. Мені доведеться вас паралізувати.

- Я задушу вас своїми власними руками. - Єва постаралася зробити максимально глибокий подих, веліла собі думати. - Присягаюся.

Рорк, який сидів у своєму кабінеті, знову переглядав інформацію на комп'ютері. "Я щось упустив, - думав він. - Але що?"

Він протер очі, сів зручніше. Треба перепочити, вирішив він. Прочистити мізки, дати відпочинок очам. Взявши зі столу віртуальні окуляри, він став задумливо крутити їх у руках.

- Ви не станете ризикувати. Спробуйте тільки, я вас паралізую, і ви не встигнете йому допомогти. А так - залишається надія, що ви зможете це зупинити, зможете врятувати його. - Вона презирливо усміхнулася. - Бачите, Єво, я вас чудово розумію.

- Помиляєтеся!

Замість того щоб кинутися вперед, Єва відстрибнула назад і вимкнула світло. Кімната поринула в темряву, але вона встигла схопити свою зброю. Однак Ріанна вистрілила першою, і Єва відчула укол у праве плече. Вона впала на підлогу, за стіл, і зціпила зуби від болю, але постаралася, щоб її голос звучав спокійно:

- Стріляти я вмію краще, ніж ви. - Права рука тремтіла, і їй довелося перекласти револьвер у ліву. - У цьому ви тільки любитель: дарма ваша зброя спрацювала, як звичайний револьвер. Киньте його, тоді, можливо, я вас не вб'ю.

- Ви мене і так не вб'єте! - прошипіла Ріанна. - Ви занадто хороший поліцейський. Крайніх заходів вживають тільки тоді, коли інші способи виявляються недієвими.

"Вона біля дверей, - зрозуміла Єва, прислухаючись і намагаючись дихати безшумно. - Якщо вона їх відчинить, то одразу опиниться на світлі".

- Тут нікого, крім нас із вами, немає. Хто про це дізнається?

- Ви занадто совісна. Не забувайте, я вас добре знаю. Ви не зможете з цим жити.

"Ще ближче до дверей. Чудово. Тільки спробуй вийти, сука, і я тебе пристрелю!"

Двері відчинилися, але Ріанна не вибігла. Замість цього в кімнату увійшов Вільям.

- Ріанно, що ти робиш у темряві? Єва схопилася на ноги, і Ріанна вистрілила. Але рука її здригнулася, і вона влучила у Вільяма.

- Господи, Вільяме!

У голосі її було більше відризи, ніж відчаю. Вільям став осідати на підлогу, і Єва, використавши його як прикриття, кинулася на Ріанну. Вона справді не хотіла вбивати її, але мусила обеззброїти.

Єві вдалося схопити Ріанну за руку з паралізуючим пристроєм, яким та, як з'ясувалося, не встигла скористатися. Однак Ріанна відбивалася як скажена і знала, куди цілитися. Адже вона сама накладала мазі на всі Євині синці та садна і тепер біла саме по них. Ліктем вона вдарила Єву по стегну, ногою - по хворому коліну.

- Сука! - Єва майже осліпла від болю, але їй все-таки вдалося сунути револьвер Ріанні в підборіддя. - Тільки поворухнися, і я тебе вирублю!

Вона задихалася, стікала кров'ю, тіло дзвеніло від болю. Але головне - вона божеволіла від занепокоєння за Рорка. Що, якщо він встиг скористатися віртуальними окулярами зі згубною програмою?!

- Рахую до трьох, - попередила вона. - Кидай зброю - або я тебе відключу.

- Вам цього не зробити. - Голос у Ріанни був нахабним і впевненим, вона переможно посміхалася. - Це зроблю я. - Їй вдалося якимось чином вивернути руку зі зброєю, за яку Єва її тримала, і приставити зброю до своєї шиї. - Ненавиджу тюремні камери, - сказала вона і вистрілила.

- Боже мій!

Ріанна ще смикалася в передсмертних конвульсіях, Вільям корчився на підлозі, а Єва вже мчала коридором, навіть не помічаючи, що плаче.

Назустріч їй хтось ішов, але вона навіть не пригальмувала.

- Даллас! Господи!

- Туди! - Вона промчала повз Фіні, не звертаючи уваги на його схвильовані запитання. - А ви, Пібоді, зі мною. Швидше. Вона кинулася до ліфта.

- Далласе, що сталося? - Пібоді ледь встигала за нею. - Ви стікаєте кров'ю, лейтенанте. Що відбувається?

- Рорк! Рорк! Господи! Будь ласка! - Сльози струмком текли в неї по обличчю, але вона була в такій паніці, що нічого не відчувала. - Вона його вбиває. Вона збирається його вбити!

У ліфті Пібоді доторкнулася до Євиного плеча, але та з досадою відмахнулася.

- Я нічого не розумію, Далласе! Хто напав на Рорка?

- Ріанна. Вона мертва. Але зараз вона його вбиває. - Єва ледь могла дихати. - Ми його зупинимо! Що б вона йому не веліла, ми його зупинимо, правда? - Вона глянула на Пібоді збожеволілими очима. - Вона його не забере!

Двері ліфта не встигли до кінця відчинитися, а Єва з Пібоді вже вискочили. Єва, хоч і була поранена, бігла швидше, її підганяв страх. Вона кинулася до дверей у кабінет і ледь не налетіла на Рорка.

- Рорк! - Єва готова була задушити його в обіймах. - Господи! З тобою все гаразд! Ти живий!

- Що з тобою? - Обіймаючи її, він відчував, як вона тремтить.

Вона стала обмацувати його обличчя, заглядати в очі.

- Поглянь на мене! Ти ним користувався? Ти випробував віртуальну установку?

- Ні. Єва...

- Пібоді, стежте за його поведінкою. Можливо, він уже все забув. Викличте санітарів. Йому треба зробити сканування мозку.

- Ну, цього я, скажімо, не дозволю, але санітарів, Пібоді, викликайте. Цього разу вона вирушить до лікарні, навіть якщо доведеться її зв'язати.

Єва відступила вбік, віддихалася й уважно його оглянула.

- Тепер мені ясно: ти його не використав.

- Я ж сказав, що ні. - Рорк задумався на мить. - То ця установка зараз налаштована на мене? Чорт, треба було раніше здогадатися! - Він щосили стукнув кулаком по стіні й помітив, що Єва одразу підняла зброю. - Та прибери ти цю штуку. У мене немає позивів до самогубства. Я просто злюся. Вона все робила в мене під носом, а я почав здогадуватися про це хвилин п'ять тому! "Псидок"... Доктор-психіатр, - пояснив він. - Цим ім'ям Ріанна користувалася в іграх. Отже, вона все ще грає... Виявляється, за останній рік Матіас десятки разів із нею контактував. Але ж я уважно переглядав усі дані щодо пристрою, які вони мені давали. Вони навіть не стали нічого приховувати. Ріанна знала, що я довіряю їй і Вільяму.

- Вільям не винен. Він не знав, що робить. А Ріанна в якийсь момент зрозуміла, що рано чи пізно ти про все здогадаєшся. Тому вона... - Єва запнулася: їй знову стало важко дихати. - Тому вона зробила пристрій спеціально для тебе.

- І я б ним скористався, якби мене не відволікли. - Він подумав про Мевіс і посміхнувся, а потім глянув на неї. Поглянув на порвану сорочку Єви, на плями крові.

- Вона тебе поранила?

- Це її кров. - "Здебільшого", - подумала Єва про себе і похмуро зітхнула. - Вона мертва, Рорк. Самогубство. Я не могла її зупинити. А може, не хотіла? Вона сказала мені про пристрій..., для тебе. Господи, я так боялася, що не встигну!

Я її намагалася відволікти, заговорювала її зуби, а ти в цей час міг... - Єва не чула, як Пібоді вийшла, вирішивши залишити їх наодинці. Їй було байдуже, присутній при їхній розмові хтось чи ні. Вона так і стояла, дивлячись у порожнечу, і час від часу здригалася.

- Єва! - Рорк підійшов до неї, обійняв. - Нічого не сталося. Ти встигла, я з тобою. Заспокойся. Усе скінчено.

Але вона знала, що все це - паніка, відчуття власного безсилля, моторошний жах - повернеться до неї у снах.

- Не скінчено. У справі Ріанни буде проводитися розслідування. Почнуть перевіряти роботу твоєї компанії, людей, які брали участь у проєкті.

- Це я якось перенесу. - Він заглянув їй в очі. - З компанією все гаразд, Єво. Можеш мені повірити. Я не поставлю тебе в незручне становище. Мене не заарештують.

Вона взяла носовичок, який він їй простягнув, висякалася.

- Дуже на це сподіваюся. Якщо виявиться, що я одружена зі злочинцем, моїй кар'єрі кінець.

- Скажи мені, чому вона це робила?

- Тому що могла! У всякому разі, так вона сказала. Ріанна обожнювала панувати. - Єва потерла долонями щоки. Руки нарешті перестали тремтіти. - До речі, у неї були великі плани щодо мене. Хотіла зробити з мене ручного звірка. На кшталт Вільяма. Вона розрахувала, що після твоєї смерті я успадкую всю твою імперію. Але правда ти мені такої підлості не влаштуєш?

- Який?

- Не зробиш мене своєю спадкоємицею. Рорк розсміявся і поцілував її.

- Єво, ти неповторна! Така річ може образити тільки тебе. - Він пригладив їй волосся.

- То вона зробила програму і для тебе?

- Так. Ми просто не встигли її випробувати. Ой, Фіні ж тут! Мені треба про все йому розповісти.

- Ми зараз разом туди піднінемося. Вона вимкнула телефон. Я якраз туди прямував, коли примчала ти. Я не міг продзвонитися і почав хвилюватися.

- Важко тобі зі мною, - сказала вона, торкнувшись долонею його щоки.

- Нічого, справляюся. Гадаю, ти захочеш вирушити у відділок - складати звіт?

- Такі правила, Рорк, у мене в справі труп. Плюс чотири смерті, з цим пов'язані.

- Я тебе відвезу. Але спочатку - в лікарню.

- У лікарню я не поїду. Ріанна зовсім не вміла стріляти. У мене просто подряпина, і кров давно зупинилася.

- Нехай мені це скажуть лікарі.

Пібоді відчинила двері й зазирнула в кімнату.

- Прошу вибачення. Прибули медики. Їх потрібно пропустити в будівлю.

- Зараз. Проведіть їх до кабінету доктора Отт, Пібоді. Там вони і Єву оглянуть, а потім я відправлю її в лікарню.

- Я ж сказала, що в лікарню ти мене не затягнеш.

- Це я вже чув. - Рорк натиснув кнопку на пульті. - Будьте ласкаві, пропустіть медиків. Пібоді, у вас є з собою наручники?

- Як годиться.

- Будьте ласкаві, позичте їх мені. Треба супроводити лейтенанта в лікарню.

- Гей, хлопче, тільки спробуй! Тоді подивимося, кого треба буде показувати лікарям.

Пібоді мужньо прикусила губу: лейтенанту її посмішка навряд чи сподобалася б.

- Розумію ваші проблеми, Рорк, але допомогти нічим не можу. Боюся втратити роботу.

- Нічого страшного, Пібоді. - Він міцно обійняв Єву, яка кинулася було до дверей. - Обійдуся підручними засобами.

- Мені треба закінчити роботу, написати звіт! Я повинна відправити в морг труп! - волала Єва, намагаючись вирватися.

- Я все це чув. - Рорк підняв Єву на руки і вніс у ліфт. - Пібоді, попросіть медиків прихопити з собою зброю. Можлива спроба втечі.

- Відпусти мене, ідіоте! Я нікуди не поїду! - Єва нарешті не витримала і розреготалася. Двері ліфта зачинилися.